

သျှင်မ

အချစ်နဲ့သမသတ်တည်ရှိခြင်း

အခန်း(၁)

...မလွန်ဆန်နိုင် နှလုံးသာလည်းရစ်နှောင်တွယ်..ပတ်လို့ဖြင့်ထားတော့လည်း... အတွေး
ခက်တယ် သံယောဇဉ်...ငယ်ရွယ်သူဖြစ်တော့လည်း ချစ်တာပဲ... ဦးစားပေးသိနေတယ်... အတွေး
ခက်တယ် သံယောဇဉ်...

...ကြားလူတွေဖြစ်လို့တော့ နောက်မဆုတ်ဘူး...စမိတဲ့အချစ်တွေကို ရှုတ်သိမ်းဖို့ မတောင်း
ဆိုနဲ့... ငါအသိထဲမင်းတစ်ယောက်တည်း ငဲ့ညှာမယ်...တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နိဗ္ဗာန်လေး...ဖျက်ပေးဖို့
မတောင်းဆိုနဲ့...ငါ ဘယ်သူ့မှဂရုမစိုက်နိုင်...

...ရင်ခွင်မှာ ပစ်ပြီးလို့စိုက်နေမှ..ဆွဲထုတ်ဖို့မလုပ်နိုင်ဘူး..ကိုယ့်အသက်ကို ကိုယ်သနားတယ်...
အကြင်နာတွေ ပေးပြီးလို့လက်လွယ်မှ..မုန်းခိုင်းတိုင်းမမုန်းနိုင်ဘူး..မေ့ရမှာ မလွယ်လှပါ...

...ကြားလူတွေဖြစ်လို့တော့ နောက်မဆုတ်ဘူး...စမိတဲ့အချစ်တွေကို ရှုတ်သိမ်းဖို့မတောင်း
ဆိုနဲ့... ငါအသိထဲမင်းတစ်ယောက်တည်း ငဲ့ညှာမယ်...တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နိဗ္ဗာန်လေး...ဖျက်ပေးဖို့
မတောင်းဆိုနဲ့...ငါ ဘယ်သူ့မှဂရုမစိုက်နိုင်..

သီချင်းသံဆုံးသွားမှ အိပ်ရာထဲကဖျတ်ခနဲခုန်ထလိုက်သည်။

သီချင်းဆိုတာဘယ်သူလဲ.. ၊

သီချင်းက ဆုံးသွားပြီး နောက်တစ်ကျော့ပြန်လာသည်။ ငွေငွေ ရှိသမျှမှန်ပြတင်းတွေ အကုန်
ပြေးဖွင့်၊ ခန်းစီးစတွေ ဆွဲဖယ်.. ၊

သီချင်းသံပျောက်မသွားမီ သီချင်းရှင်ကိုတွေ့ဖို့ ငွေငွေတိုက်ကြီးပေါ်မှာ ပြေးလွှားနေကာ စားပွဲ
တွေနဲ့တိုက်မ၊ စာအုပ်စင်တွေပြိုကျ.. ၊

"ဟဲ့..ပလုတ်တုတ်.."

"ခွမ်း.."

နောက်ဆုံး ယုံယုံကြီးနှင့်အင့်ခနဲတိုက်မိကာ သူမအတွက်ယူလာပေးသည့် နွားနို့ ဖန်ခွက်
လွတ်ကျကွဲလေသည်။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ငွေငွေရယ်.. "

"ကန်တော့..ကန်တော့ ယုံယုံကြီး၊ ကန်တော့နော်..ခဏလေး.. "

အသံကကျန်ခဲ့လျက် လူကတစ်ချက်မှမကြည့်ဘဲ လှည့်ပြေးသွားတာ နောက်ဖေး ဝရံတာဘက် ရောက်သွားလေသည်။

"ဟာ..သွားပြီ.."

အသံပျောက်သွားသလို ငွေငွေ ဘာမှမတွေ့တော့ပါ.. ၊

"ဒီဘက်ကမှ ဒီဘက်ကပဲ..တောက်.."

ဝရံတာသံပန်းကို တအားထုပစ်ကာ တက်ခေါက်လိုက်မိ၏။

"ဘာတွေမကျေနပ်ဖြစ်နေတာလဲ ငွေငွေရယ်..အလန့်တကြား၊ ကျုပ်ဖြင့်ဒီမှာ အပူလောင်သွား တာတောင် ငုံ့မကြည့်ခဲ့နိုင်ဘူး.."

"ငုံ့ကြည့်ပါလား ယုံယုံကြီးကလည်း..ဘာလို့ငွေငွေနောက်ကိုပဲ တကောက်ကောက်လိုက် ကြည့်နေတာလဲ..စိတ်ညစ်တယ်.."

ငွေငွေ ခြေလေးဆောင့်ကာ ဘောက်ဆတ်ဆတ်လျှောက်ထွက်သွားတဲ့နောက် ယုံယုံကြီး လိုက်ရပြန်သည်။

"မလိုက်လို့ဖြစ်ပါ့မလား ကလေးလေးရယ်..ကလေးရဲ့အဖေက ယုံယုံကြီးကိုသေချာ မှာထားတဲ့ဥစ္စာ"

"ဖေကြီးမှာတော့ဘာဖြစ်လဲ.. ငွေငွေက အိမ်ပေါ်မှာပဲနေတဲ့ဥစ္စာ"

"ဪ..အိမ်ပေါ်မှာလည်း ပူရတာပဲ..ရှင်လေးက စိတ်မထင်ရင် ပြတင်းပေါက်ကတွယ်ဆင်း.. သစ်ကိုင်းလှမ်းကူး၊ တစ်ခါတစ်ခါ ဝရံတာပေါ်ကနေ ကြိုးနဲ့တွယ်ဆင်းလိုဆင်း.."

"ယုံယုံကြီးနော်.."

"မဟုတ်လို့လား.."

"မသိဘူး..ခု ယုံယုံကြီးနဲ့တိုက်မိလိုက်လို့ မမှီလိုက်တာ..ယုံယုံကြီးကြောင့်.."

"အလို..ယုံယုံကြီးကြောင့်.."

"ဟုတ်တယ်.."

"ဘာကိုမမှီလိုက်တာလဲ.. "

"သီချင်းရှင်.. "

"သီချင်းရှင်ဆိုတာ ဘာလဲ..စီဒီခွေရှိမှာပေါ့၊ ငှားဖွင့်ပေါ့..ငွေငွေရယ်.. "

"ဟာ..ယုံယုံကြီးကလည်း သီချင်းရှင်ပါဆိုမှ..သီချင်းဆိုတဲ့လူကိုပြောတာ၊ စော စောက သီချင်းဆိုနေတာ..ယုံယုံကြီးမကြားလိုက်ဘူးလား.. "

"ကြားတယ်လေ..အဲ့ဒါ ငွေငွေစီဒီဖွင့်ထားတာ မဟုတ်ဘူးလား.. "

"ဘယ်ကလာဟုတ်ရမှာလဲ..အဲ့ဒါကြောင့်ပေါ့၊ အရမ်းကိုစွဲသွားတာ..အရမ်းကို ကောင်းတာ၊ လူကိုငေါက်ခနဲ ထထိုင်မိရောပဲ.. "

"ဘုရားရေ.."

ယုံယုံကြီး ရင်ဘက်ဖိလျက်.. ၊

"ဝရံတာက ခုန်မချလိုက်တာပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာပါလား.."

ဇေဇေက ဝဲဖြန့်နေသည့်ဆံပင်ရှည်တွေကို ချိုင်းအောက်မှရှေ့ကိုဆွဲယူလိုက်ကာ ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်၏။

"ယုံယုံကြီး"

"ဟင်"

"ခြေထောက်အပူလောင်သွားသလား.."

"ဪ..သတိရဖော်ရသားပဲ.."

"ယုံယုံကြီးကလည်း..သတိရပါတယ်၊ စိတ်ကဟိုကိုရောက်နေလို့.."

"တော်သေးတာပေါ့..အဲ့ဒါအသံပဲကြားသေးတာ.."

"ဟင်..ယုံယုံကြီးက လူကိုသိလို့လား..မြင်ဖူးလို့လား၊ ချောသလား.."

"မမြင်ဖူးပေါင်..ဒီနားမှာ ဟောဒီခြံကထောင့်ခြံ၊ တောင်လက်ခြံနဲ့နောက်ဘက်ခြံပဲ ရှိတာ.. တောင်ဘက်ခြံကစိုးစိုးတို့ မာမာတို့ညီအစ်မပဲရှိတာကို၊ ကိုယ်နဲ့လည်းခင်တယ်..ယောက်ျား သံထွက်စရာမှ မရှိတာကို၊ ယောက်ျားသံဆိုရင် အနောက်ဘက်ခြံကပဲဖြစ်မှာပေါ့.."

"နောက်ခြံမှာ ဘယ်သူတွေနေတာလဲဟင်"

"မသိဘူးလေ..အဲ့ဒီမှာ ခြံပိုင်ရှင်မရှိဘူးလို့ပြောတာပဲ၊ ဒါပေမယ့်လူရှိတယ်..ဘယ် သူမှန်းမသိဘူး၊ ခြံထဲကိုကားမှန်အလုံပိတ်ကြီး ဝင်တာထွက်တာပဲမြင်ဖူးတယ်တဲ့.."

"တဲ့ဆိုတော့ ယုံယုံကြီးမြင်တာ မဟုတ်ဘူးလား.."

"ဟုတ်ပါ့မလား ဇေဇေရယ်..ရှင့်လိုမစပ်စုလေးတောင်မှ မသိတဲ့ဟာ..ယုံယုံကြီးကရော ဇေဇေနဲ့အတူ ဒီကိုရောက်လာတာပဲဟာ၊ဘာကြာသေးလို့လဲ..စိုးစိုးတို့ညီအစ်မပြောလို့သိတာ.."

"စိတ်ဝင်စားစရာပဲ.."

"ဝင်စားမနေစမ်းပါနဲ့ ဇေဇေရယ်..ကဲ ညစာ ဘာစားမလဲ..ပြော.."

"ကြက်ခြေထောက်နဲ့ ကြာဇံချက်ရယ်..ပုစွန်ချဉ်သုပ်ရယ်၊ ငါးရံခြောက်ကိုမီးဖုတ် ပြီး ဆီရွဲရွဲဆမ်းပေး.."

"ပုစွန်ချဉ်သုပ်က ဒီရာသီကြီးစားမကောင်းပါဘူးကွယ်..ရှောက်သီးသုပ်ပေးမယ်လေနော်.. ကလေးလေးအကြိုက်ငရုတ်သီးစိမ်းပါးပါးလေးတွေ လှီးထည့်ပေးမယ်လေ.."

"ဟင့်အင်း..ပုစွန်ချဉ်နဲ့ရှောက်သီးသုတ် ဘာဆိုင်လို့လဲယုံယုံကြီးရဲ့..ရှောက်သီး သုပ်ရင် မြေပဲတွေကပါဦးမယ်..မကြိုက်ပါဘူး.."

"ပဲမှုန့်စစ်စစ်လေးနဲ့ သုပ်ပေးမယ်.."

"ဘာထူးလို့လဲ.."

"ကြီးကြီး..အောက်မှာ ဖုန်းလာနေပါတယ်ရှင့်.."

"ဟေ.."

"ဟာ..ဖေကြီးဆီကကွ.."

ငွေငွေ ဆတ်ခနဲထပြေးသွားသည်။
တစ်ကွေ့တစ်မောကြီး ပတ်ဆင်းရသည့်ကြောင်လိမ်လှေခါးကြီးကို ဆင်းချသွား လိုက်တာ
လိပ်ပြာပျံတာကမှနှေးလိမ့်ဦးမည်။

ငွေငွေ တယ်လီဖုန်းနားချက်ချင်းရောက်သွားသည်။ ချထားသည့်ဖုန်းကို နားမှာ ကပ်လိုက်
သည် နှင့်.. ။

"ဖေကြီး.."

"သမီးလေး..နေရတာအဆင်ပြေရဲ့လား.."

"ပြေတယ်ဖေကြီး..ဒါပေမယ့် ဖေကြီးတိုက်ကြီးကအရမ်းကြီးတာပဲ၊ ယုံယုံကြီးရယ် အကြီးသန်း
ရယ်..ငွေငွေနဲ့မှသုံးယောက်တည်း.."

"ဘဘမိုးနဲ့ ဦးအောင်ရှိတာပဲသမီးရဲ့.."

"ဘဘမိုးက ခြံထဲမှာပဲဖေကြီးရဲ့ဦးအောင်ကလည်း တန်းလျားထဲမှာပဲနေတာ.."

"သမီးကကြောက်လို့လား.."

"မကြောက်ပါဘူး..ပျင်းခြောက်ခြောက်ကြီးဖြစ်နေတာပြောတာ..ဖေကြီး ကိုကို ဘယ်တော့ပြန်
ရောက်လာမှာလဲဟင်.."

"လိုသေးတယ်သမီးရဲ့..ပညာတော်သင်ဆိုတော့ စီးပွားရေးသွားလုပ်သလို သွားချင်တိုင်း
သွား..ပြန်ချင်တိုင်းပြန်လို့မရဘူး..ဒါပေမယ့် သမီးကိုကိုကို မျှော်မနေနဲ့၊ သမီး ကိုကိုပြန်ရောက်ရင်း
တစ်ခါတည်းလက်ထပ်ပေးမှာ.."

"မမတော်ဝင်နဲ့ မဟုတ်လား.."

"ဟုတ်တယ်သမီးရဲ့..မမတော်ဝင်ကိုသမီးတည်း ချစ်တယ်မဟုတ်လား၊ တော်ဝင်က သမီး
ကိုဆိုသိပ်အလိုလိုက်တာပဲလေ.."

"ချစ်ပါတယ်..ဒါပေမယ့်.."

"ဟာ..သမီးငိုနေတာလား၊ သမီးရယ်.."

ဖေကြီးမေးသံကြားတော့မှ ငွေငွေမျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာသည်။

"ဖေကြီး.."

"ဟေ..သမီး.."

"ကိုကိုကို ချက်ချင်းကြီးမပေးစားပါနဲ့ဦး.."

"မပေးစားပါဘူးသမီးရယ်..သမီးကိုကိုနဲ့ဖေကြီး သမီးဆီကိုလာဦးမှပါ၊ နေမင်းလေးကို
လက်ထပ်ပေးပြီးတာနဲ့ ဖေကြီးကသမီးနဲ့တူတူလာနေမှာ.."

"တကယ်နော် ဖေကြီး.."

"တကယ်ပေါ့.."

"ဒါပဲနော်ဖေကြီး..ပြီးကျမှ ဒီတိုက်ကြီးမှာသမီးမေမေရဲ့ အရိပ်တွေရှိတယ်..သမီး မေမေရဲ့
အငွေအသက်လေးတွေကို ဖေကြီးမပစ်နိုင်လို့..ဘာညာနဲ့ အဲ့ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ ပဲ ဆက်နေလို့
ကတော့.."

ဖုန်းထဲမှာ ဖေကြီးရယ်သံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။

ဖေကြီးက မေမေ့ကိုအသက်လောက်ချစ်သည်။ မေမေဆုံးတော့ ငွေငွေသူငယ်တန်းစတက်တဲ့ အရွယ်မို့ မေမေရဲ့ပုံရိပ်၊ မေမေ့အသံ၊ အယုအယတွေကိုမှတ်မှတ်ရရ ရှိနေတာတွေ အများကြီးပင်.. ၊

ဖေကြီးအခန်းထဲမှာ မေမေ့ပုံတူပန်းချီကားကြီးအကြီးကြီးရှိသည်။

"ဒီပုံက သမီးမေမေလောက်မလှပါဘူး.."

ဖေကြီးက မေမေ့ကိုမြတ်နိုးတန်ဖိုးထားသလောက် အရွယ်ရှိသေးပေမယ့် နောက်အိမ်ထောင် လည်း မပြုတော့ပေ.. ၊

"ကလေးလေးတို့ဖေကြီးက သိပ်သနားဖို့ကောင်းပါတယ်ကွယ်..သူ့ခများချစ်သူ တစ်ယောက် ဇနီးတစ်ယောက်၊ ဒီတစ်ယောက်ကိုပဲ စွဲစွဲလမ်းလမ်းချစ်ခဲ့ရာသလောက် ချစ်ခင်စလေးနဲ့ သေကွဲကွဲရ ရှာတယ်..အိမ်ထောင်သက် လေးငါးခြောက်နှစ်ဟာ ဘာရှိ သေးလို့တုန်း..မွန်းလူလိုဆုံးသွားတော့ သူ့မှာအရူးကြီးလိုပဲ၊ ဒါပေမယ့်သမီးလေးရှေ့ ရေးကိုသူသိပ်အလေးထားခဲ့တယ်.. မွန်ကြောင့်အရက် ဖြတ်ခဲ့ ဖြတ်ခဲ့ပြီး မွန်ဆုံးသွားတော့ တစ် လလောက် အရက်ပြန်သောက်သေးတယ်၊ နောက်တော့ ငွေငွေလေး နဲ့နေမင်းလေးမျက် နှာကိုငဲ့ပြီး ဖြတ်ပစ်ခဲ့တယ်..ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် အရည်အချင်းရှိတဲ့လူချမ်းသာတစ် ယောက်ဆိုတော့ မိန်းမတွေမှ ချောချောလှလှကညာပျိုလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ပဲ့ပေါ့.. သူ ဘယ်မိန်း မကိုမှ မစဉ်းစားခဲ့ဘူး.."

ယုံယုံကြီးကတော့ စကားလေးတစ်ခုခုစလိုက်မိတာနဲ့ ဖေကြီးအကြောင်းပြောတိုင်း မျက်ရည် လည်တတ်သူဖြစ်သည်။

"မွန်လေးက သိပ်တော်တဲ့မိန်းမ..ထက်ထက်မြက်မြက်လည်းရှိတယ်..ကလေး တို့ဖေကြီးက ခေါင်းမာမာ၊ ဂျစ်ကန်ကန်သမား..မွန်လေးနဲ့ကမှ ခေါင်းညိတ်ရုပ်ဖြစ်တော့ တယ်..မွန်လေးက သူဖြစ် ချင်တာကို ဖြစ်ချင်သလိုသိမ်းသွင်းတာမဟုတ်ဘူး..တစ်ဖက် သား တိမ်းညွတ်လာနိုင်တဲ့အခြေအနေ၊ ကိုယ့်ဘက်က ထောက်ပြဆွဲယူလို့ရမယ့်အနေ အထားတိုက်ဆိုင်တော့မှ လိုချင်သလိုပုံသွင်းတာ.. သိပ်ကိုအရည်အချင်းရှိတဲ့မိန်းကလေးပါကွယ်၊ လှလိုက်တာဆိုတာလည်း ဟောဒီမျက်နှာလေး အတိုင်းပဲ.. နှာတံပေါ်ပေါ်မျက်တောင်ကော့ကော့လေးနဲ့ သူ့မျက်တောင်ကြီးတွေက ထူလည်းထူ တယ်..ရှည်လည်း ရှည်တယ်..သိပ်ကိုလှတာပဲ.."

ယုံယုံကြီးက ငွေငွေ့မျက်နှာလေးကို သေချာတိုင်းတာခဲ့ဖူးသေးသည်။

"ကလေးလေးက ကလေးလေးရဲ့အမေလိုမေးရိုးမကားဘူး..နည်းနည်းသွယ်တော့ နန လေးနဲ့လှတယ်၊ မွန်ကတော့မေးရိုးကားချင်တယ်..မျက်လုံးတွေကအရမ်း တောက်တော့ သူ့မျက်နှာမှာထက်မြက်မှုတွေ အမြဲရှိနေတာပဲ..သူ့မှာဒီလိုရောဂါမျိုး မှီတွယ်နေလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူကထင်မှာလဲကွယ်.."

အဲ့ဒီနောက်ပိုင်းအခန်းရောက်ပြီဆို ယုံယုံကြီးငိုတတ်ပါသည်။

"လူလေးကလည်းသိပ်ချစ်တယ်..သေဆုံးတဲ့အထိ လူလေးရဲ့ရင်ခွင်ခဲမှာပဲ သူနေ တယ်..အ သက်ထွက်ရှာတော့ ယောက်ျားကိုဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့လက်ဟာ သူများတွေလို လျောကျ ပြုတ်ထွက်မ

သွားဘူး..သူ့လက်ကလေးက ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့အတိုင်းလေးပဲ.. လူလေးဆိုတာ အံ့ကြီးကြိတ်ပြီး ကျလိုက်တဲ့မျက်ရည်တွေကွယ်..မိန်းမသာဆို မေ့မြော ကျသွားလောက်ပါတယ်.."

ယုံယုံကြီး တကယ့်ကိုလိုက်လို့လဲလို့ဖြစ်လွန်းတော့ ငွေငွေပင် မနေ့တနေ့ကလိုပဲ ခံစားရကာမျက်ရည်ပဲလာမိရသည်။

မေးရိုးသွယ်သွယ် မျက်ဝန်းလက်ကလေးများနှင့်ရုတ်တရက်ဆို ငွေငွေကနနနဲ့နဲ့ လေးပေမယ့် တော်ရုံနှင့်မျက်ရည်ကျတတ်သူတော့ မဟုတ်ပေ။ သူမထက်ပို၍ မာကျောတတ်သူက ကိုကိုဖြစ်သည်။

ကိုကိုဟာ မေမေဆုံးသွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း အရမ်းပြောင်းလဲသွားသည်ဟု ပြောကြသည်။ ဒါပေမယ့်ဘာမှမပြောင်းလဲဘဲ ရှိခဲ့တာကတော့ ကိုကိုကငွေငွေ ကိုတယုတယအလိုလိုက်တာပဲဖြစ်လေသည်။

ငွေငွေကို မငိုတတ်အောင်အမြဲတတွတ်တွတ်သင်ပေးတတ်သူကလည်း ကိုကိုပါပဲ.. ၊

"မငိုနဲ့ညီမလေး..ကိုကိုဆိုရင် မေမေနဲ့နှစ်ယောက်တည်းဘဝကို ရင်ဆိုင်ရုန်းကန်ခဲ့ရတယ်.. မေမေဘယ်တော့မှ မငိုဘူး၊ ဖေဖေကကိုကိုငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဆုံး သွားတာ၊ မေမေကသာ တင့်တယ်ရယ်ရယ်နဲ့စိတ်ဓာတ်ကျတတ်တဲ့ ခပ်နနမိန်းမတစ် ယောက်ဆိုရင် ကိုကိုလည်း ဖေဖေရဲ့ သားဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး..ဘယ်မိန်းမကိုမှ စိတ်ဝင်စားရကောင်းမှန်း မသိ တဲ့ဖေဖေဟာလည်း မေမေ့ကိုသတိတောင်ထားမိမှာမဟုတ် ဘူး.."

ကိုကိုကငွေငွေနဲ့အမေတူ အဖေကွဲမောင်နှမဖြစ်သည်။ ကိုကိုဖေဖေနဲ့ ငွေငွေ ဖေဖေဟာ လည်း ညီအစ်ကိုအရင်းဖြစ်နေပြန်လေသည်။ မေမေက လေးလေးလမင်းနဲ့အရင် လက်ထပ်ခဲ့တာဖြစ်လျက် မိဘများကသဘောမတူ၍ အဝေးတစ်နေရာလွင့်ထွက်သွားခဲ့ရင်း လေးလေးလမင်းလည်း ကိုကို ငယ်ငယ်လေးမှာပဲဆုံးသွားခဲ့ရကာ မေမေ့ကိုဘွားက လိုက်ရှာခေါ်ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

"မေမေကဘယ်လောက်သတ္တိရှိသလဲဆိုရင် ကိုကိုတစ်နှစ်သားအရွယ်မှာတည်း က ဖေဖေဆုံး သွားခဲ့တာ..ဖေဖေဆုံးသွားတဲ့သတင်းကြားပြီး ကိုကိုကိုဘွားတို့လာတောင်းမှာဆိုလို့ ကိုကိုသူငယ် တန်း ဖြေတော့မယ့်အချိန်ထိ မေမေဟာဒုက္ခသုက္ခ ပေါင်းစုံနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီးရှောင်ပြေးနေခဲ့တယ်.. ဘွားတို့နဲ့တွေ့ဆုံပြီး ပြန်ခေါ်တာတောင်မှမေမေက ချက်ချင်းလက်ခံခဲ့တာမဟုတ်ဘူး.. "

ကိုကိုက ငွေငွေ့ရဲ့ဖေဖေကိုလည်း ဖေဖေဟုပင်ခေါ်ပါသည်။

ဖအေနှစ်ယောက်အကြောင်း ပြောဆိုဖို့လိုအပ်လာတဲ့အခါမှာသာ ဦးဖေဖေဟု ထည့်သုံး တတ်တာ ဖြစ်သည်။ ဖေကြီးက မေမေ့ကိုအမှတ်မထင်တွေ့သွားကာ လေးလေးလမင်းရောင်နှင့် တအားတူလွန်းသော ကိုကိုကိုသတိထားမိခဲ့တာဖြစ်သည်။

စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်ကာ မာနကြီးသောမေမေ့ကို ဖေကြီးကအိမ်ကိုပါအောင် ဘွား နဲ့တိုင်ပင် ခေါ်ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ ဖေကြီးနဲ့မေမေလက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ပြီး ငွေငွေ့ကိုယ်ဝန်ကို ချက်ချင်းရခဲ့တာဟု ဘွားပြောခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် ငွေငွေ့ကိုရခဲ့တော့လည်း ဖေကြီးကကိုကိုကို အချစ်မလျော့ခဲ့ပေ။ သွေးမစိမ်းသည့် တူအရင်းလေးမို့ကရုကာမပျက်ရှိခဲ့သည်။ ကိုကိုကလည်း ဖေကြီးကို ချစ်သည်။

ဖေကြီး နေမကောင်းဖြစ်လျှင် ဘွားရှိတုန်းကဆို ကိုကိုနဲ့ဘွားပဲဖေကြီးနားမှာရှိနေတတ်ကာ
ငွေငွေကဖေကြီးနားကပ်ပြီဆို မုန့်ဖိုးတောင်းဖို့ရည်ရွယ်ချက်က ပိုများသည်။

ဒီနေ့ထိ ဘွားဆုံးဘွားခွဲတာကလွဲပြီး ဖေကြီးရယ် ကိုကိုရယ် ငွေငွေရယ် မိသားစုသုံးယောက်မှာ
ဘာအခက်အခဲပြသနာမှ မရှိခဲ့ဖူးပါ.. ၊

ငွေငွေ ဖေကြီးအသံကြားလိုက်မှ ဖေကြီးကိုပိုသတိရလာသည်။ ဖေကြီးက ကျန်းမာရေး
သိပ်ကောင်းတာမဟုတ်။ အနားမှာကိုကိုကလည်းမရှိ၊ ဖေကြီးတစ်ယောက် တည်းအဆင်ပြေပုံမလား။။

အခန်း(၂)

"ဟော့တော်.."

မှော်ဘီဈေးကြီးရဲ့အပေါ်ထပ်ကိုရောက်လာတော့မှ ပိုက်ဆံအိတ်ကားထဲမှာကျန် ခွဲတာကို
အမှတ်ရကာ စိတ်ပျက်စွာခေါင်းကုတ်ရင်း ချာခနဲပြန်လှည့်ကာ လှေခါးပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမို့ လူရှင်းလှသည်ထင်ခဲ့သော်လည်း.. ၊

"အင့်"

"ဟာ"

"ချောက်..ဒေါက်"

ထွက်လာသည့်အသံကြောင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်အရှိန်ပြင်းစွာ တိုက်မိ လိုက်ပြီကို
သိသော်လည်းကိုယ့်အရှိန်ကိုယ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ငွေငွေလှေခါးအကွေ့နံရံမှာ အင့်ခနဲပစ်ကပ်သွားသည်။

ရေဘင်မျက်မှန်နက်ကို စွပ်ထားသည့်ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် လှိုင်းတွန့် ရေးရေးထင်
သော ဆံပင်နက်တို့ကိုနားသယ်စပ်လောက်မှ အားလုံးသိမ်းယှဉ်ကာ သေ သပ်စွာဖြီးထားပေမယ့်
ဆံပင်ထူထူက ဂုတ်အောက်မရောက်တရောက်ထိ ရှည်နေသည် မို့ ရှည်လျားသောသူ့ အရပ်ကြီးနှင့်
ဆိုတော့ နိုင်ငံကျော်ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေလို အတော်လေးကြည့်ကောင်းလေသည်။

သူက ငွေငွေ့ခြေထောက်နားမှာ ကုန်းကွကာတစ်စုံတစ်ရာကို ကောက်နေလျက်
မတ်ခနဲပြန်ရပ်လိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ကြိုးပြတ်နေသောလက်ပတ်နာရီတစ်လုံး.. ၊ နာရီသည်
မိုးပြာရောင်ပြောင်လွဲကာ မြင်ရုံနှင့်ပင် တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်မှန်း သိသာနေ၏။

"ဒါ..ဒါ သူများကြောင့်.."

"ဟုတ်တယ်..အဲ့ဒါမင်းကြောင့်..ရော.."

ဘာမသိ ညာမသိနှင့်နာရီကြီးပြတ်ကို ငွေငွေလက်ထဲ ကြမ်းတမ်းစွာထိုးထုတ် ပေးပြီး လှေခါး လှေခါးပေါ်ဆက်တက်သွားသည်။ ရုတ်တရပ် နာရီကိုငုံ့ကြည့်ကာ ကြောင် တောင်ဖြစ်သွားပြီးမှ.. ၊

"ဒီမှာ..ဒီမှာ.."

ငွေငွေ နောက်ကနေတအားပြေးလိုက်တက်ကာ လှေခါးထိပ်ကနေ ပိတ်ရပ်လိုက် ၏။ စူးရှသောသူ့မျက်လုံးများကို မျက်မှန်ရဲ့နောက်မှာ လက်ခနဲလက်ခနဲ မြင်နေရ၏။ ဖြောင့်စင်းချွန် ကော့နေကော့နေသော နာတံကပွယောင်းကောက်ကွေ့ခြင်း ကင်းလေသည်။

ထူသည်လည်းမဟုတ် ပါးသည်လည်းမဆိုသာသော နှုတ်ခမ်းအစုံကယောက်ျား လေးတစ်ယောက်နှင့် မထိုက်တန်စွာနီမြန်း ပီရိကျနသည်။ ငွေငွေ ပြောမည့်စကားတွေ ပျောက်ဆုံးကုန်သည်။ နာရီကိုင်လျက် သူ့ရှေ့မှာကျောက်ရုပ်ကလေး ဖြစ်သွား၏။

မျက်မှန်အောက်မှာ တစ်စွန်းတစ်စပေါ်နေသည့် သူ့မျက်ခုံးတွေအလိုမကျဟန်နှင့် တွန့်ကုတ်သွားကာ ငွေငွေကိုကွေ့ရှောင်သွားဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်မှ.. ၊

"ဒီနာရီကို ငွေငွေပြင်ပေးပါရစေ.."

နှစ်သက်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော နှုတ်ခမ်းအစုံကဆတ်ခနဲ တွန့်မဲ့သွားပေမယ့် ငွေငွေ့မျက်ဝန်းထဲမှာ အလှပျက်သွားသည်မထင်.. ၊

"မလိုဘူး..ပျက်စီးတာကို ငါကသိပ်မုန်းတာ.."

သူငွေငွေ့ကို ကွေ့ရှောင်တက်သွားသည်။

"အို..နေဦးလေ.."

ငွေငွေ့ အတင်းလိုက်ခဲ့သည်။

ဈေးရုံကြီးရဲ့ကော်ရစ်ဒါမှာ လူသိပ်မရှုပ်ပေမယ့် ငွေငွေ့သူ့နောက်ကို ချက်ချင်းမလိုက်ဘဲ ရှောင်ရှားနေရသည်။

"ဒီမှာရှင့်.."

မြင့်မားသော သူ့အရပ်ကြီးရဲ့ဘေးမှာ အမောတကောလေးပြေးကပ်လိုက်ပေမယ့်မော့ကြည့်နေရတာက တစ်လုပ်.. ၊

"ဒီနာရီကြီး ငွေငွေ့ကဘာလုပ်ရမှာလဲ.."

သူ ငွေငွေ့ကိုလုံးဝပြန်ခဲ့ကြည့်ဖော်မရဘဲ ကာကီရောင်ဘောင်းဘီပွပ္ပထ လက်နှိုက်ထား လျက် ခြေလှမ်းကတစ်ချက်မှ တုံ့မသွားပေ။

"ဟာ..ကိုဆက်၊ ဒီကိုလာတာလား.."

"ဟုတ်တယ်.."

"ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ဆိုင်ဒီနေ့လာဘ်ပွင့်နေတာထင်တယ်..ရောင်းဝယ်ကောင်းနေတာ.."

သူရွှေဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ရှေ့မှာရပ်လိုက်တော့ ငွေငွေ့ပါလိုက်ရပ်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း နှုတ်ခမ်းမဖွင့်ဘဲပြုံးလိုက်သည့် သူ့မျက်နှာကို မော့ငေးလိုက်မိသည်။

ဘယ်လိုဆုတောင်းတွေနဲ့ သူဒီလောက်ချောနေရတာလဲ.. ၊

"ဇေယျကျော်မွေးနေ့အတွက် ကျွန်တော်မွေးနေ့လက်ဆောင်လူကြုံပါးမလို့.."

"ဟာ..ကိုဆက်ကမသွားတော့ဘူးလား.."

"ဟုတ်တယ်ဗျာ..အဲ့ဒါသူ့ကိုပြောပေးစမ်းပါ.."

"သူက သူ့မွေးနေ့ကို ကိုဆက်မဖြစ်မနေလာမှာပဲဆိုပြီး လိုက်ကြားနေတာ..ကျွန်တော်ကတော့ ထင်ပါတယ်..ဟဲ..ဟဲ.."

ဆိုင်ရှင်က ရှိုးကော့စ်မှန်ပေါ် လက်တစ်ဖက်တင်ကာ သူ့ဘေးမှာရပ်နေသည့် ငွေငွေ့ကိုလှမ်း ကြည့်၏။

"ဒီကညီမက ကိုဆက်ရဲ့အဖော်လား.."

ငွေငွေ့ ပါးစပ်ပြင်ရုံရှိသေးသည်။

"ဘာမှမဆိုင်ဘူး"

လုံးဝမပတ်သက် မဆက်ဆံလိုသောလေသံက တင်းမာပြတ်တောက်လှ၏။

"ဪ.."

ငွေငွေ့ ဒေါသဖြစ်သွားကာ.. ၊

"ဘာလို့မဆိုင်ရမှာလဲ..ဒီမှာရှင်နာရီ၊ ရှင် ဒါကိုမလိုချင်ရင် ငွေငွေ့အစားပြန်ဝယ် ပေးမယ်.."

"နာရီကိစ္စ ငါ့ခေါင်းထဲမှာဘာမှမရှိတော့ဘူး..မင်းငါ့ကို ဘာမှပတ်သက်ဖို့မကြိုးစားပါနဲ့.. မင်းအတွက် ဒါအနောက်အယုက်ဖြစ်နေရင် အဲ့ဒီနေရာကနေ အောက်ပစ်ချလိုက်"

"ဘာရယ်.."

ငွေငွေ ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားသည်။

ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်က ငွေငွေရယ် နာရီရယ် သူ့မျက်နှာရယ်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ အားနာ ဟန်များလည်း မျက်နှာမှာအထင်းသား.. ၊

တကယ်ဆို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ငွေငွေနာရီကို လွှဲပေါက်လွင့်ပစ်လိုက်ဖို့ ကောင်းပါ သည်။သို့သော် နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်မိသော်လည်း နာရီကိုလွှတ်မပစ်မိ၊ အနားမှလည်း မရွေ့သေးပါ.. ၊

"ကျွန်တော်မွေးနေ့လက်ဆောင်အတွက် ပစ္စည်းတစ်ခုဝယ်ချင်တယ်.."

သူက ငွေငွေ့ကို ပြန်မကြည့်တော့ပေ.. ၊

"ဪ..ကျွန်တော့်ဆီကဝယ်မှာပေါ့..ကျွန်တော်က လက်ဆောင်လူကြုံပါးမလို့ လာတာ ဆိုတော့ တစ်ခါတည်းပါလာတာလားလို့..ရွှေဆိုင်ဆိုတော့ ယောက်ျားလေးအ တွက် လက်ဆောင်ကတော်တော်ရှားမှာပဲ၊ ကိုဆက်လိုချင်တဲ့လက်စွပ်ထဲကပဲ ရွေးလို့ရမယ်.."

"ကြိုက်တဲ့လက်စွပ်ကို လက်ညှိုးထိုး..လက်စွပ်ဖိုးငွေငွေပေးမယ်.."

"ဟေ့..မင်း.."

"ဒီမှာလေ..ဒါ ရှင်မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးဖို့ကိုင်လာတာမဟုတ်လား..ဒီနာရီပျက်စီးသွားတာ ငွေငွေ့ကြောင့်..ဒါကြောင့် လျော်ပေးတာ.."

"တောက်.."

သူတက်ခေါက်လျက်.. ၊

"တော်တော်ရှုပ်တဲ့မိန်းကလေး..ကိုရာဇာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ မွေးနေ့ပွဲကိုလာခဲ့တော့ မယ်ဗျာ.. သွားပြီ.."

သူချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ငွေငွေက ဆိုင်ရှင်ကိုရာဇာဆိုသည့်လူကို လှမ်းကြည့်ကာ.. ၊

"မွေးနေ့က ဘယ်မှာလဲဟင်.."

ထိုသူက ငွေငွေ့ကိုအထင်သေးသည်လည်းမဟုတ်၊ ဒါကိုလည်း မထူးဆန်းသော ကြုံနေကျ အဖြစ်တစ်ခုလို ပြုံးလိုက်ပြီး လှပသောဖိတ်စာကဒ်ထူလေးတစ်ခုထုတ်ပေး၏။

"ကျေးဇူးနော်.."

ငွေငွေ့ အောက်ထပ်ကိုအမြန်ဆုံးပြေးဆင်းချလာခဲ့ပေမယ့် ကိုဆက်ဆိုသောအ ရိပ်အယောင် ကိုမျှ မမြင်ခဲ့ရတော့ပါ.. ၊

သူမနာရီကို တင်းတင်းဆုပ်လျက် ဟိုဒီလျှောက်ကြည့်ရှာသော်လည်း.. ၊

အခန်း(၃)

"အရမ်းကိုချောတာ..အဲ့ဒီလိုပြောရုံနဲ့ အားမရလောက်အောင်ကိုပဲချောတာ၊ ငါ လေ ဟန်ကိုမဆောင်နိုင်ဘူး..တကယ်.."

"မယုံပါဘူး.."

"တကယ်ပါကျော်ရယ်..သူကနာရီကိုကိုင်ပြီး တက်လာတာ..ငါကပြေးဆင်းရင်းနဲ့ တအား တိုက်ချလိုက်တော့ ကြိုးကပြတ်ထွက်သွားတာပေါ့..ဒါပေမယ့်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဟာ..ကြိုးပြတ်တာ လေး လေး ပြန်ဆက်လိုက်ရင်ပြီးရော၊ သူကဘာပြောတယ်မှတ်လဲ..ငါက ပျက်စီးတာဆိုရင် သိပ်မုန်းတာ ..တဲ့..လေသံကမာပေမယ့် အသံကိုက ဆွဲဆောင်မှုရှိတာ ကြည့်သလိုလို ရှုတတအသံမျိုးလေး.. ကရုဏာသံပါပြီး ဒေါပွနေတာမျိုးဆိုတော့ နား ထောင်လို့ အရမ်းကောင်းတာပဲ.."

"တော်ပါတော့ဇေ့ဇေ့ရယ်..အရေးကြီးလို့လာပါဦးဖုန်းဆက်တော့ငါ့မှာတော့အပေးတစ်နေရာမှာ ငါ့သူငယ်ချင်းဘာများမပြည့်စုံရာသလဲ တွေးပြီးမိုးမလင်းခင်ထပြီး ဒရိုင် ဘာတောင်မခေါ်ခဲ့ဘဲ မောင်း ချလာတာ..လက်စသတ်တော့ သူကအသည်းစကားတွေ ရင်ဖွင့်ချင်တာကိုး.."

"ဒါပေမယ့် အဲ့ဒီမွေးနေ့ကိုငါလိုက်သွားတော့ သူ့ကိုမတွေ့ဘူး.."

"နင်ကဘာလုပ်ဖို့လိုက်သွားတာလဲ.."

"သူ့နာရီကိုငါသိမ်းထားလိုက်ပြီလေ..ကြိုးပြတ်တာကိုလည်း ပြန်မဆက်ဘူး..အမှတ်တရလေး ပေါ့..ဒါပေမယ့် မွေးနေ့လက်ဆောင်တော့ငါဝယ်သွားတယ်..သူ့ကိုစောင့်ရတာ ဘယ်လိုမှရောက်မ လာတော့မှ သူ့နာမည်တပ်ပြီး လက်ဆောင်ကိုသွားပေးခဲ့တယ်.."

"သူတို့က ကိုဆက်ဆိုတာဘယ်သူလဲလို့ထပ်မေးတယ်..ငါလည်းကိုဆက်ဆိုတာပဲသိ တဲ့ဥစ္စာ..ကိုဆက်လို့ပဲမှတ်လိုက်ပါလို့ ပြောခဲ့တယ်.."

"အင်း..ဆက်ပြောပါဦး.."

"ဒါပဲ.."

"ဟင်...တန်းလန်းကြီး.."

"သူကမှမလာတာ.."

"လာရင် နင်ကပြီးအောင်ကမှာလား.."

"ဟုတ်တယ်..ငါကတော့မရရအောင် မိတ်ဆက်မှာပဲ.."

"နင်ပြောပုံဆို သူကမိန်းမမုန်းဝါဒီနဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင်သမား ထင်ပါတယ်ဟာ.."

"သူဟာသူ မုန်းတာမမုန်းတာ မသိဘူး..လုံးဝမကြောင်တာသေချာတယ်.."

"သူ့မှာသားမယားရှိနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ.."

"အဲ့ဒါလည်းမရှိဘူးဆိုတာ ငါလုံးဝသေချာတယ်..သူ့မျက်လုံးထဲမှာ နူးညံ့ညင်သာမှုတွေရှိ မနေဘူး.. အဲ့ဒါအချစ်မရှိတဲ့ သက်သေပဲ.."

"အမလေး..အချစ်တွေ အပြစ်တွေအသံထွက်နေပါလား..စာကြောင်းပေကြောင်း မဆွေးနွေးဘဲ ဒီကလေးတွေဘာတွေဆွေးနွေးနေကြတာလဲ ပြောစမ်း..ကြားနေရတာ တွေများ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ တောင် မဖြောင့်တော့ဘူး.."

ယုံယုံကြီးက ကြက်မွေးတစ်ချောင်းနှင့်အနားရောက်လာသည်။

"ယုံယုံကြီးနော်..ဒီနားမှာ ဖုန်သုတ်သလိုလို သန့်ရှင်းရေးလုပ်သလိုလိုနဲ့ အကြောင်းရှာနေတာ ငွေငွေမသိဘူးများ မှတ်နေသလား.."

"အဲ့ဒါကိုသိရင်လည်း တွတ်ထိုးမနေဘဲကဘေးက ကျယ်ကျယ်လေးပြောပါလား.. ယုံယုံကြီး မကြားရတော့ အနားတိုးလာရတာပေါ့.."

"မပြောချင်ပါဘူး..ယုံယုံကြီးနဲ့ပြောလို့ ဘာအရသာရှိမှာလဲ၊ ယုံယုံကြီးကအဘွား ကြီးဥစ္စာ.."

"အမလေး..အဘွားကြီးလည်း နားထောင်တတ်ပါတယ်အေရယ်..ကဲ..ဘာပြောမ လဲ.. ပြော.."

အေမီကျော်သက်က သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ တစ်ခပ်ခပ်ရယ်သည်။

"မှော်ဘီဈေးထဲမှာ အရမ်းချောတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်တွေ့ခဲ့တယ်..သူကအရမ်းလည်း မာနကြီးနေလို့..အဲ့ဒါငွေငွေမိတ်ဆက်ချင်တယ်၊ ယုံယုံကြီး ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ.."

"အလိုတော်.."

ယုံယုံကြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

"တကယ်ပြောတာနော်ယုံယုံကြီး..ဖေကြီးကယုံယုံကြီးကို ငွေငွေစိတ်ချမ်းသာ အောင် အစစအရာရာဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ပါလို့ မှာလိုက်တာ ငွေငွေကြားတယ်.. အဲ့ဒါ အခု ယုံယုံကြီး သူ့ကိုရှာပေး.."

"ဘာကိုရှာမှာလဲ.."

"သူကဘယ်ကမှန်းမသိလို့.."

"ဖြစ်ရလေငွေငွေရယ်..အဆိုတော်လည်းမဟုတ်၊ ရုပ်ရှင်မင်းသားလည်းမဟုတ်ဘဲ နဲ့ မိတ်ဆက်ရမယ်လို့.."

"အဆိုတော်၊ ရုပ်ရှင်မင်းသားဘာလုပ်မှာလဲ..ဘယ်အချိန်ပြေးကြည့်ကြည့်ရ တယ်..ပြီးတော့ သူတို့တွေထက် သူကပိုချောတယ်၊ လုံးဝဆင်တူရိုးမှားမရှိနိုင်ဘူး.."

"ဒုက္ခပါပဲ..မှော်ဆီရောက်လာတာမကြာသေးဘူး..ဘာညာသရကာတွေ ညည်းလေးလျှောက် လုပ်ရင်တော့ လူလေးကျုပ်ကိုဆူတော့မှာပဲ.."

ယုံယုံကြီးက ဖေကြီးကိုခုထိ လူလေးလို့ပဲခေါ်တုန်း.. ။

"အကြီးယုံက အန်ကယ်လ်နေ့ကို ဘာဖြစ်လို့လူလေးလို့ခေါ်တာလဲဟင်.."

ယုံယုံကြီးက ထွက်ပေါက်ရသွားသလိုဖြစ်ကာ ငွေငွေရဲ့စကားကြောထဲမှ အလျှင်အမြန် ရုန်းထွက်လာသည်။

"ချစ်လို့ပေါ့သမီးရယ်..လူလေးကိုလည်း ဟောဒီကလေးလေးလို့ပဲ ယုံယုံကြီးပဲ ချီ ပိုးထိန်းကျောင်းခွဲရတာလေ..သိပ်ကိုစိတ်ဓာတ်တည်ကြည်တဲ့ကလေး၊ လူလေးရယ်..လမင်းလေးရယ် ယုံယုံကြီးဆိုသိပ်ချစ်ကြတာ၊ ဖအေ မအေကိုကြောက်ရပြီဆို ယုံယုံကြီး ရင်ခွင်ထဲပြေးဝင်တော့တာပဲ.."

စပြီဆိုသည့်သဘောနှင့် ငွေငွေကပြုံးကာ ကျော့ကိုမျက်စပစ်သည်။

"အကြီးယုံ..ရန်ကုန်အိမ်ကြီးထဲမှာရှိတဲ့ ဓာတ်ပုံထဲကအိန်တီမွန်က သိပ်လှတာ ပဲနော်.. ကျက်သရေလည်းရှိတယ်၊ ပြီးတော့အန်ကယ်လ်ကလည်း ချောတယ်..ငွေငွေက တကယ်ဆို ဒီထက်မကအတော်ကြီးကို လှမှာ.."

"အမလေး..ကျုပ်ကလေးလေး မလှဘဲနေပါ့မလား.."

ငွေငွေ့ကိုလည်း ယုံယုံကြီးကအထိမခံနိုင်သေး.. ၊

"ညည်းတို့သူငယ်ချင်းက အချိန်ပြည့်မျက်နှာအပြောင်သားနဲ့...နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဖို့ ကျတော့ ဝါသနာကြီးမှကြီး၊ ဘယ်မှာပြုပြင်ပြင်နေလို့လဲ..ပြည်တန်ပတ္တမြားတောင်မှ အရောင်တင်မှ

တန်ဖိုးသိရတယ်၊ ငါ့ကလေးလေးကိုကြည့်စမ်း..မျက်ဝန်းပြာလေးတွေက မအေးနဲ့တစ်ထေရာ တည်းတူတာ၊ ဘယ်နယ် မအေးလောက်မလှဘဲ ရှိပုံမလား.."

"ပြောလိုက် ယုံယုံကြီး..ပြောလိုက်၊ ဒီကောင်က ငွေငွေ့ကိုမေမေ့လောက်မလှဘူးပဲ ပြော နေတာ.. "

"လှပျို လှပျို..ကျုပ်ကလေးလေးက ပါးချိုင့်လေးတစ်ဖက်တောင်ပိုသေးတယ်၊ ရယ်လိုက်ရင် ဖက်နမ်းပစ်ချင်လောက်အောင် ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်.."

"ဟေး..ဒါမှယုံယုံကြီး.."

ငွေငွေ့က လက်ခုပ်လေးတီးပြီး အော်သည်။

"တော်ပါဟယ်..ကိုယ်ရယ်လိုက်တိုင်း လူတိုင်းနမ်းချင်နေကြမှာများ မခံချင်ပါဘူး"

"မိကျော်နော်..ငါဆွဲထိုးမိတော့မယ်.."

"ဟီး..ဟီး.."

"ရယ်သံကိုက..မိန်းမနဲ့ကိုမတူဘူး.."

"ဟုတ်ပါတယ်..ရှင်ပဲတူပါတယ်၊ မကြာခင်အနမ်းခံရမှာပဲ ဥစ္စာ.."

"တွေ့လား.."

"တွေ့တယ်.."

ငွေငွေ့ လက်သီးဆုပ်ကာ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်လျှင် ကျော် ယုံယုံကြီးကိုခုန်ဖက် ကာကွယ်ထား လေသည်။

ရယ်သံတွေထဲမှာ ယုံယုံကြီးရယ်သံက အကျယ်လောင်ဆုံး.. ၊

အခန်း(၃)

"ခြံကြီးဒီလောက်ကျယ်နေတာ နောက်ဘက်ထောင့်လေးနားမှာ ဧကဝက် လောက် နေနေရာဘေးကိုမင်းမပေးနိုင်ဘူးလား ကိုနေ.."

"ဧကဝက်လောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်..ငါပေ ဆယ်ပေလောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် နေလရောင် ကို ပွန်းရာပဲ့ရာလေးတောင် ကျွန်တော်အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးအန်တီ..ဘယ်လိုမှတော့မအောင့်မေ့ပါနဲ့.."

ဒေါ်ရွှေမြင့်က စိန်နားကပ်ကြီးနဲ့အပြိုင် ဝင်းလက်နေသည့်မျက်လုံးဝင်းဝင်းနှင့် ဦးနေကုဋေကိုကြည့်ကာ.. ၊

"ဘယ်လိုမှမအောက်မေ့လို့ ဘယ်လိုလုပ်ရတော့မလဲကိုနေ..ငါကမင်းရဲ့အဒေါ်၊ မင်းအမေ မရှိတော့တဲ့နောက်မှာ ငါ့ကိုမအေလိုသဘောထားလို့လည်းရတယ်..ငါကလည်း အစက မဝင်မထွက်ဘဲနေခဲ့ပေမယ့် မမဆုံးသွားကတည်းက မင်းတို့သားအဖတွေကို နှုတ်၏ စောင်မခြင်းလက်၏စောင်မခြင်းနဲ့ ငါဂရုစိုက်ခဲ့တယ်၊ မင်းအလှည့်ကျတော့ ပြတ်သားလှချေလား"

ဦးနေကုဋေက နှုတ်ခမ်းစေ့ထားသော်လည်း မျက်ဝန်းများနှင့်ရယ်မောခြင်းကိုပြု ကာ ဒေါ်ရွှေမြင့်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။

"ရွှေက စိတ်ဓာတ်ကြမ်းတယ်သား..သူနဲ့ဆက်ဆံရင်သတိထားပါ၊ သူကလောဘကြီးတယ်..အတ္တကြီးတယ်၊ အဲ့လိုလူမျိုးတွေမှာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စိတ်ရှိတတ်ကြတယ်.."

မေမေမှာခဲ့တဲ့ စကားတွေနဲ့ထပ်တူ အန်တီရွှေဆိုတာကို ငယ်ငယ်လေးတည်းက သိနေခဲ့တဲ့ သူ့နှလုံးသားမှာ ဒေါ်ရွှေမြင့်ဟာ အားကိုးတွယ်တာထိုက်သူမဟုတ်ပါ.. ၊

မေမေနဲ့ ညီအစ်မဆိုတာကိုသိထားသူတိုင်း နှစ်ယောက်လုံးနဲ့ဆက်ဆံဖူးကြသူတိုင်း အံ့ဩကြရတဲ့အဖြစ်.. ၊

မေမေက အဖြူ၊ သူမက အမည်း..

မေမေကဖယောင်း၊ သူမကသံချောင်း.. ၊

ညီအစ်မနှစ်ယောက် စိတ်ဓာတ်ကဆီနဲ့ရေလိုကွာပါသည်။ မေမေဆုံးတော့မှ သူဝင်ထွက်လာတာ သူ့ဒေါသနဲ့သူ၊ အတိတ်က ငြိခဲ့ဖူးကြသည့်အကြောင်းတချို့မှာ သူမမိန်းမကြမ်းကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

သူမကြောင့်မဆိုင်သူတွေ ငိုခဲ့ကြရသည်။ နှစ်နာသူတွေရှိခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် မွန်ကို ဒေါ်ရွှေမြင့်က လုံးဝမလိုလားပေ၊ ထို့ကြောင့် မွန်မရှိတော့မှ ဒီအိမ်မှာဝင်ထွက် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူဘယ်လိုနှလုံးသားနဲ့ နူးညံ့ပေးရမည်နည်း။ ကိုယ့်ဇနီးကို ချိုးနှိမ်မှန်းတီးခဲ့ဖူး သော သူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်အပေါ်မှာကောင်းပါတယ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုလက်ခံ နားလည်ပေးရမလဲ.. ၊

"မင်း စဉ်းစားပါဦးကိုနေ..ငါယူမည့်နေရာက မျက်နှာစာမှာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ခြံ နောက်ဘက် ချောင်ထဲမှာပါ..ပြီးတော့ ဂိုဒေါင်လေးဆောက်ပြီး ပစ္စည်းလှောင်ထားရုံပဲ၊ သွင်းတဲ့ထုတ်တဲ့အခါ ဖွင့်တာ ပိတ်တာကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှအနှောင့်အယှက်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး..ဒါမှမဟုတ်ရင် ငါမြေငှားခပေး မယ်.."

"ဒီလိုဆိုလည်း အန်တီသင့်တော်မယ်ထင်တဲ့နေရာတစ်ခုခုမှာ ငှားဖို့စီစဉ်ပါ..ကျွန်တော် ကတော့ ကျွန်တော့်ခြံကို လုံးဝအသုံးပြုခွင့်မပေးနိုင်ဘူး.."

"နေကုဇေ.."

"နောက်တစ်ခါလည်း ဒီစကားပဲထပ်ပြောမှာပါ..အန်တီအတွက် မဖွယ်မရာစကား ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင်တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ မောင်လှဆွေ.."

"ဗျာ..ဆရာ.."

"ကားထုတ်ပြီးပြီလား.."

"ဟုတ်ကဲ့..အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ.."

"ကျွန်တော် သွားစရာရှိသေးလို့ ခွင့်ပြုပါဦးအန်တီ.."

ဒေါ်ရွှေမြင့်မျက်နှာတင်းတင်းကြီးနှင့် ကျန်နေခဲ့သည်။ မျက်လုံးတို့က နံရံပေါ်မှာ ချိတ်ထားသည့် မင်္ဂလာစုံတွဲဓာတ်ပုံကြီးဆီ ရောက်သွားသည်။ လွန်စွာလှပသော ညို၊ မျက်ဝန်းများနှင့် မွန်လူလိုင်၏မျက်နှာတည့်တည့်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်းအတိတ်က ပုံရိပ်တ ချို့က ထင်ဟပ်လာ၏။

ယောက်ျားအတော်များများဟာ သူမကြောင့်စွန့်စားကြသည်။ သူမအတွက်သေရဲ ကြသည်။ ဘဝကိုနှစ်မွန်းခံ စွဲလမ်းရှူးသွပ်ကြသည်။ ဒီယောက်ျားအချို့ထဲမှာ ကိုယ့်သား လေးက ပက်ပက်စက်စက်နှစ်နှာခဲ့သူပါ.. ၊

...အန်တီသားကိုအချုပ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်ပြီ...

...အန်တီသားကိုအချုပ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်ပြီ...

...အချုပ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်ပြီ...

...အန်တီသားကို အန်တီလုံအောင်သိမ်းထားပေါ့...

...လုံအောင်သိမ်းထား...

...သိပ်တန်ဖိုးကြီးနေတယ်ဆိုရင် အန်တီသားလွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်လိုက် ပါဦး...

...ကြိုးစားကြည့်လိုက်ပါဦး...

"တောက်.."

ဒေါ်ရွှေမြင့်လက်သီးကိုကျစ်နေအောင် ဆုပ်ထားမိသည်။ သင်းကြောင့်.. ၊

သားလေးဟာခုချိန်ထိ သူမရင်ခွင်ကိုစုံကန်ထွက်သွားခဲ့တာ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်သွား မှန်း မသိခဲ့ရပါ။ နေကုဋေရယ် မွန်လူလိုင်ရယ် သားရယ်သမီးရယ်နဲ့ ပျော်ရွှင်ရယ်မောနေချိန်မှာ သား လေးကတော့ မိန်းမအတွက်ရူးသွပ်နေခဲ့ရှာသည်။

သူမမျက်ရည်ပင်လယ်ထဲမှာ မောရမှန်းမသိအောင်ကူးခတ်နေခဲ့ရသည်.. ၊

မွန်လူလိုင်.. ၊

ငဲ့ရင်ထဲက အမုန်းဟာညည်းအတွက်ဘဝအဆက်ဆက် လက်ဆောင်ပဲ.. ၊

"ကြီးကြီး..ထမင်းစားတော့မလား.."

"ဘာလဲ မစားဘူး..သွား၊ ငဲ့နားဘယ်သူမှ မလာကြနဲ့.."

ကိုယ့်မှာတစ်နယ်တစ်ကျေးကရောက်လာရတဲ့ အဒေါ်တစ်ယောက်ရယ်လို့ တူ လုပ်သူက တလေးတစား၊ တရိုတသေမရှိ၊ အိမ်မှာလက်ခံပေးထားတာတောင် မ ကောင်းတတ်လို့ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုး.. ၊

အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကို တအားအော်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး နေရာမှဒေါသတကြီး ထရပ်လိုက်မိသည်။ နေကုဋေ..သင်းက မိန်းမကိုထိခဲ့ဖူးလို့ ငဲ့ကိုမကျေနပ်နေတာ၊ မုန်းတာကို ချစ်အောင်ဖန်တီးတို့ ရချင်ရမယ်။

နာကျည်းနေတာ ဘယ်တော့မှ မပျောက်ဘူးဆိုတာ မင်း မှတ်ထား.. ၊

အခန်း(၄)

...မလွန်ဆန်နိုင် နှလုံးသာလည်းရစ်နှောင်တွယ်..ပတ်လို့ဖြင့်ထားတော့ လည်း...
အတွေးခက်တယ် သံယောဇဉ်...ငယ်ရွယ်သူဖြစ်တော့လည်း ချစ်တာပဲ... ဦးစားပေးသိ
နေတယ်... အတွေးခက်တယ် သံယောဇဉ်...

...ကြားလူတွေဖြစ်လို့တော့ နောက်မဆုတ်ဘူး...စမိတဲ့အချစ်တွေကို ရှုတ်သိမ်းဖို့ မတောင်းဆိုနဲ့...
ငါအသိထဲမင်းတစ်ယောက်တည်း ငဲ့ညှာမယ်...တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နိဗ္ဗာန်
လေး..ဖျက်သိမ်းဖို့မတောင်းဆိုနဲ့...

...ငါ ဘယ်သူမှဂရုမစိုက်နိုင်...

တွေ့ပြီ..နီညိုရဲရဲ ဒေလီယာပန်းခင်းကြီးရဲ့ အစပ်အပြာရောင် ဖိုင်ဘာခုံလေးပေါ်မှာ
ရွှေအိုရောင်ရခိုင်ပုဆိုးကွက်စိပ်နှင့် အဝါနနရုပ်လက်တိုပွပွကို ဝတ်ထားသည်။ သုံးချိုး
တစ်ချိုးမြင်နေရသည့် မျက်နှာမှာနှာတံပေါ်ပေါ်ကို ထင်းနေအောင်မြင်ရသည်။

လှိုင်းတွန့် ရေးရေးထင်သော ဆံပင်ရှည်ဂုတ်ထောက်နှင့်ဂစ်တာကို တီးခတ်နေသူ သည်
တစ်လောကလုံးမှာ သူတစ်ယောက်တည်းရှိနေတဲ့အတိုင်း... ၊

ဒီမျက်နှာမျိုးငါမြင်ဖူးပါတယ်.. ၊

အသံကိုစိတ်ဝင်စားလို့ မာလကာပင်လေးပေါ် ကျော်ခွတက်ကြည့်မိရင်း လူကိုပါ
စိတ်ဝင်တစားပြုံးပြဲကြည့်နေမိကာ ဖွဖွကြွကြွလေးထိန်းနင်းထားသည့်အကိုင် သေး သေး
သေးလေးပေါ် ကိုယ်လုံးကြီးသတိလက်လွတ်ဖိချလိုက်ရာ.. ၊

"ဂျွတ်.."

"ဖြောင်း.."

"အား.."

ဇွေဇွေ မြေပြင်နှင့်အရှိန်ပြင်းစွာ ပင့်ဆောင်မိချိန်တွင် ဂစ်တာသံလုံးဝပျောက်
ကွယ်သွားလေသည်။

"အား..သေပါပြီ.."

ခြေထောက်ကိုနှိပ် ရှုံ့မဲ့နေရင်း ခေါင်းထောင်မျှော်ကြည့်မိသည်က တစ်ဖက်ခြံသို့ ဖြစ်သည်။
ဒီကအသံတွေကြားရင် ဟိုလူများပြေးလာကြည့်လေမလား။

"သိတယ်..သိလိုက်တယ်၊ အော်သံကြားလိုက်ကတည်းက ဇွေဇွေ တို့တစ်ခုခုဖြစ် ပြီဆိုတာ.."

"ဇွေဇွေလေး ဘာဖြစ်တာလဲကွယ်.."

ကြီးကြီးသန်းပါ ရောက်လာကာဇွေဇွေ ကိုပြေးထူကြသည်။

"ဖယ်ကြပါ..ဒီမှာခြေထောက်နာနေပါတယ်ဆိုမှ အတင်းဆွဲထူနေကြတယ်.."

မြင်ချင်တာက တစ်ယောက်၊ ရောက်လာကြတာက တခြားမို့ငွေငွေဒေါသထွက် သွားမိသည်။

"ကြည့်စမ်း..မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း၊ မာလကာပင်လေးက အငယ်လေး ရှိသေးတာ ဘယ်လိုလုပ်အသီးသီးဦးမှာလဲ..မာလကာသီးစားချင်လည်း ယုံယုံကြီးကိုမှာ လိုက်ပါလား၊ ဈေးထဲမှာ တွံတေးမာလကာပွပွကြီးတွေ ကောင်းမှကောင်း.."

"ဘယ်ကသာ မာလကာသီးခူးရမှာလဲ..စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ၊ ဖယ်..ဖယ်.."

"အို..ယုံယုံကြီးကိုတွဲထလေ.."

"မတွဲပါဘူး..ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲထမယ်.."

"ဟဲ့ ဟဲ့..မသန်း၊ အနားမှာရပ်နေစမ်း.."

"နေပါတယ် မမယုံရဲ့.."

ငွေငွေ ထော့နှင်းထော့နှင်းထရပ်လျှောက်သွားတာကို လူကြီးနှစ်ယောက်ခြေမ ကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ကပ်လိုက်နေကြတာ.. ၊

"ဘယ်လိုကြီးလျှောက်နေတာလဲ ငွေငွေရယ်..ဆရာဝန်ခေါ်မှထင်တယ်.."

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး..အလကားနေရင်း သူများဆေးထိုးခံရအောင်မလုပ်နဲ့နော်.."

ငွေငွေ ရှေ့တိုးလျှောက်ရင်း နောက်ကိုလည်းရန်တွေလိုက်သေးသည်။

"ငွေငွေလေး..အဲ့ဒါ ဘယ်ကိုလဲ.."

"ဟိုဘက်ခြံကို ချောင်းကြည့်မလို့.."

"အိုကွယ်..သူများခြံထဲကို စပ်စပ်စုစု.."

ခြံတိုင်တွေနားရောက်တော့ ငွေငွေလည်ပင်းလေးရှည်ထွက်သွားလိုက် ဇက်က လေးပုကာ ကုန်းကွချောင်းလိုက်နှင့်.. ။

"ပန်းချီကားလေး ပျောက်သွားပြီ.."

ဟု နှမေျာတသစွာ ရေရွတ်လေသည်။

သူမနည်းတူ ယုံယုံကြီးနှင့်ဒေါ်သန်းသန်းကပါ ကုန်းကွလိုက်ချောင်းကြည့်ကြ သည်။

"ဘယ်မှာလဲ ပန်းချီကား.."

ငွေငွေ ဘာမှပြန်မဖြေမိတော့ပေ၊ ရဲညိုသော ဒေလီယာပန်းခင်းကြီးရယ်၊ ဖိုင်ဘာ ခုံပြာပြာလေးရယ်၊ ပြီးတော့ မဟာဆန်ချောမွေ့သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရယ်..

ဂစ်တာကိုပိုက်ကာ ခေါင်းငုံသွားလိုက်၊ မျက်နှာမော့လာလိုက် ပန်းချီကားလေး တစ်ချပ်သဖွယ် ရင်ထဲမှာစွဲကျန်ခဲ့သည်။ သီကျူးတတ်သည့် တေးသွားဟာဘယ်နှစ်ခါပဲ ဆိုဆို ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် စူးစူးနစ်နစ် လှိုက်ရန်စီးမြောသွားမိခဲ့သည်ချည်း

ဖြစ်၏။

ဒီလူဟာ ကိုဆက်ဆိုသည့်လူလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဆင်တူနေတာလား.. ၊

ဈေးရုံပေါ်မှာ သူမမြင်ခဲ့ရသည့် ကိုဆက်ဟာဘောင်းဘီရှည်နှင့် စပိုရှပ်နှင့်ဖြစ်ကာ မျက်မှန်နက်တပ်ထားသည်။

သူကပုဆိုးနှင့်ရှပ်အင်္ကျီနှင့် မျက်မှန်မပါ။ ဒါပေမယ့် တူပဲတူနိုင်လွန်းသည်ကို ငွေငွေမကျေနပ်ပါ။

ကိုဆက်နဲ့သူဟာ တစ်ယောက်တည်းဆိုပါလျှင်.. ၊

အခန်း(၅)

"ငွေငွေလေး..ဆယ်တန်းကိုဂုဏ်ထူးတွေနဲ့အောင်ရင် ဘယ်လိုင်းယူမှာလဲ.."

"အိမ်ထောင်ရေးအဓိကနဲ့ ချောတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက် ရအောင်ယူမယ်.."

"မြတ်စွာဘုရား.."

ယုံယုံကြီး ရင်ဘက်ဖိလိုက်တော့ ဟင်းအိုးပြင်နေသည့်ဒေါ်သန်းက အသံထွက်အောင်ရယ်သည်။

"ဒီလိုပဲပြောရသလား မယ်ကုဋေရယ်.."

ယုံယုံကြီးက ကိုကိုနဲ့သူမကို ကလေးလေး ကလေးငယ် ကုဋေလေး နေမင်းလေး တစ်ခါတလေဒေါသပိစိကွေးလေး ထွက်လာတာမျိုးဆို မယ်ကုဋေလိုလည်း ခေါ် တတ် လေသည်။

"ဆရာဝန်လုပ်မယ်..အင်ဂျင်နီယာဖြစ်ချင်တယ် ဘာညာဆိုတာများဖြေပါတော့ လားကွယ်..မကြားဖို့ မနာသာ.."

ဇေဇေက ကော်ဖီသောက်လိုက် ကိတ်မုန့်ပါးလိုက်နှင့်ပြီးကာ ကိုယ်လေးပင်လှုပ် ပြလိုက်သေးသည်။

"ယုံယုံကြီးကလည်း ဆယ်တန်းမှာကိုကိုလို ဂုဏ်ထူးတွေတစ်တန်းကြီးနဲ့အောင် ဖို့ ဇေဇေဘယ်လောက်ကြိုးစားပင်ပန်းခဲ့ရသလဲ..Guide တွေနဲ့နေကုန်နေခမ်းသင်၊ ကျူ ရှင်တွေက ပါသေး..ညကျတော့စာတွေကျက်၊ သေချင်စေကိုနံသွားတာပဲ..ဖေကြီးက ပြောတယ်၊ ကိုယ်ကအမြင့်ဆုံးအဆင့်နဲ့အောင်ဖို့ပဲလိုတယ်တဲ့..ကျန်တာကိုယ်ဝါသနာပါ တဲ့လိုင်း ဘယ်လိုင်းဖြစ်ဖြစ်ယူတဲ့..ဖေကြီးမစွတ်ဖက်ဘူးတဲ့..ကဲ.."

"ဟဲ့ အဲ့ဒါဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာ၊ ရှေ့နေ၊ ကျောင်းဆရာမ အဲ့ဒီလိုင်းတွေကိုပြော တာ.."

"ဖေကြီးကဖြင့် ဘယ်လိုင်းလို့ကိုခေါင်းစဉ်မတပ်ဘူး..ဇေဇေကတော့ ကြိုက်တာတွေ ရင် ယူမှာပဲ၊ ဖေကြီးလည်း စည်းစိမ်တွေတစ်ပုံကြီးရှိနေတာပဲ..ဘာလိုသေးလဲ၊ တစ်နေကုန် တစ်မိမ့်ထိုင်ကြည့်ပြီး ကြည့်နူးရင်းရင်ခန့်သံမြန်လာအောင် ချောတဲ့ယော ကျားမျိုးတွေရင် ယူမယ်..သူရှာကျွေးပေါ့.."

"ပြောသလောက်ကြီးချောနေမှတော့ သူ့ကိုယ်သူပြင်နေတာနဲ့ပဲ ရှင်လေးကို ဘယ်လိုလုပ် ရှာကျွေးနိုင်တော့မှာလဲ.."

"ဘာလို့ပြင်ရမှာလဲ..ဇေဇေကအခြောက်ကြီးကို ယူမှာမှမဟုတ်တာ၊ ချောတဲ့ယော ကျားတိုင်း ပြင်နေတာကျနေတာပဲ.."

နှုတ်ခမ်းစုပြောရင်း အသစ်ကောက်ယူလိုက်သည့် ကိတ်မုန့်ကို တစ်ချပ်လုံးပါးစပ် ထဲ ထိုးထည့်ပစ်လိုက်၏။

"အမလေး..အမလေး ပါးစပ်ကလေးလှလှနဲ့ ကြည့်ရှုကောင်းအောင်များ ကိုက်ပါ ပါးပါတော့လား ဇေဇေရယ်..ခက်တော့တာပဲ.."

ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ပေမယ့် ဇေဇေရန်မတွေ့နိုင်သေးပါ။ ပါးစပ်ထဲမှာအပြည့်သွင်း ထားသည့် ကိတ်တွေကို ကော်ဖီနဲ့မျှောချနေရသေးသည်။ ကော်ဖီကုန်သွားတော့ ယုံယုံ ကြီးကကရားထဲမှ ထပ်ထည့်ပေးကာ.. ၊

"မျှောချဦးလေ..လည်ပင်းထဲမှာ ပိတ်နေဦးမယ်.."

"ရပြီ..အဟမ်း အဟမ်း.."

ကော်ဖီခွက်ကိုချူ။ ပါးစပ်ကို တစ်ရှူးနဲ့ဖြစ်သလိုပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်၏။

"ယုံယုံကြီးဘာသိလို့လဲ..အစာစားတာ အားပါးတရစားမှ များများဝင်တာ၊ စားလို့ ကောင်းတာ.."

"သူများမိန်းကလေးတွေ အဆီပိုထွက်မှာစိုးလို့ အစားလျှော့ရတာနဲ့ ဝမ်းနှုတ်ရ တာနဲ့..သူ့ကျမှပဲ များများဝင်အောင်စားရသတဲ့..ရှားလည်းရှားပါ့.."

"သိတယ်မဟုတ်လား..ရှားပါးပစ္စည်းလေးလေ.."

"သိပါ့..သိပါ့.."

အဲ့ဒီလိုလည်း ငွေငွေက လက်မထောင်ကြွားတတ်သေးသည်။ သူမကိုယ်လုံး လေးက ဘယ်လောက်စားစား ဘယ်နေရာမှ အပိုအလိုဖြစ်သွားသည်မရှိပေ.. ၊

တင်ပါးအောက်ထိရှည်သော ဆံပင်ထူထူများ ၊သွယ်လျသော ကိုယ်လုံးမြင့်မြင့် နှင့် လမ်းလျှောက်တာကအစ ချစ်စရာကောင်းအောင် ဆွဲဆောင်နေတဲ့အတိုင်း ပုံစံ လေးက ပြည့်စုံသည်။

"ငွေငွေ.."

"ရှန်.."

"အဲ့ဒီလိုမျိုးတွေ ခဏခဏမပြောရဘူးနော်..ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါတဲ့.."

"ဘာကိုလဲ.."

"ယောက်ျားယူမယ်ဆိုတာ.."

"ဟင်..ငွေငွေကယောက်ျားမယူရဘူးလား.."

"ပညာစုံမှ ကြင်ယာစုံရတာ.."

"ယုံယုံကြီးရယ်..ပညာစုံလည်းမိန်းမဟာ မှီခိုသူအဆင့်မှာပဲ ရှိနေတာပါ။ အရည် အချင်းရှိတဲ့ ယော ယောက်ျားတွေက မိန်းမကိုဘာအလုပ်မှမလုပ်စေချင်ကြပါဘူး..သူတို့နဲ့ရင် ဘောင်တန်းတာလည်း မကြိုက်ကြဘူး..ငွေငွေက ရှေးမူမပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းတဲ့အနေနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဘာသာအဓိကယူမယ်..ယောက်ျားရယ် ယောက္ခမ ယောက်မရယ် လူမှုရေး စီးပွားရေးအလုံးစုံ စုပြုပါဝင်နေတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးသင်္ချာကို မတွက်ရသေးဘဲ အဖြေအရင်ထွက်နှင့်နေအောင် ပိုင်ဖို့ကြိုးစားမယ်..အဲ့ဒါကမှဘာဝရဲ့အဓိကဘာသာတဲ့ ကြီး ယုံယုံကြီးရဲ့.."

"တတ်နေလိုက်တာ..တတ်နေလိုက်တာ၊ ငါဖြင့် အံ့ရောပဲအေ.."

"ဟား ဟား ဟား.."

ဇွေဇွေက ယုံယုံကြီးပရုံးကိုဖက်ကာ ပါးပြင်ပျော့ပျော့ကြီးကို ရွတ်ခနဲနမ်းပစ်လိုက် ၏။

"အလကားလျှောက်ပြောနေတာပါ ယုံယုံကြီးရဲ့..ဟဲ ဟဲ၊ ဒီရုပ်ကို သေချာကြည့် ထားစမ်းပါ.."

"ယောက်ျားမယူဘဲ ဖေကြီးကိုတစ်သက်လုံးပြုစုသွားမယ်ပေါ့.."

"ဟင့်အင်း..ဖေကြီးလာရင်ပြောမလို့၊ ကိုကိုပြီးရင် ဇွေဇွေအလှည့်လို့.."

"ကြည့်စမ်း..ကြည့်စမ်း.."

အခန်း(၆)

ပြိုင်ဘီးမည်းလေးကို ခြံရှေ့အကွယ်မှာ ထောင်ထားရင်းရှေ့ကိုလှမ်းကြည့်ရ ခြံ ထဲကို ပြန်ကြည့်ရနှင့် တစ်ယောက်တည်းစိတ်တိုလာမိသည်။ နာရီကိုငုံ့ကြည့်တော့ ရှစ် နာရီခွဲတော့မည်။

ဒီအချိန်ဆိုနေ့တိုင်း အပြင်ထွက်တတ်တဲ့လူတိုင်း ဘရိတ်ဖက်စားပြီး ရသင့်တဲ့အချိန်..၊ တော်ကြာ ဘာဘမိုးကြီး ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်လို့များ မြင်သွားလျှင်ဘယ်သွားမှာ လဲ၊ ဘယ်လဲမေးနေဦးတော့မည်။

ဟော.. ၊

ဇွေဇွေ စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် လမ်းကြားထဲမှာခဲပုတ်ရောင် ပါဂျူရီးကားမည်းလေး က မှန်အလုံချလျက် တဖြည်းဖြည်းလိမ့်ထွက်လာသည်။ လက်အစုံက ပြိုင်ဘီးလက် ကိုင်နှစ်ဖက်ပေါ် ချက်ချင်းရောက်သွားသည်။ ကားလေးက မြေနီလမ်းကလေးပေါ် တည့်တည့်ဦးတည်ထွက်သွားသည်။

ဇွေဇွေ ကားနောက်ကအသာကပ်လိုက်ခဲ့ရင်း စိုက်ပျိုးခြံကြီးတစ်ခုနားရောက် သည်နှင့် စက်ဘီးကိုကားဘေးကကပ်ကာ အတင်းကျော်တက်လိုက်သည်။

ဘေးဘက်မှာအုတ်ဘောင်ကာထားသော ပေါင်းကလေးတစ်ခု၊ စက်ဘီကလေး နဲ့ ပေါင်းကြားမှာ ကတ်သီးကတ်သပ် ဗရမ်းဗတာဖြစ်သွားကာ ပေါင်းကိုလွန်သည်နှင့် ပုန်းခ နဲ လဲကျသွားလေသည်။

ကားလေးတို့ခနဲ ရပ်သွားသည်။ မရပ်လို့လည်းမဖြစ်ပေ။ လမ်းက ကားဘီးရာ လေး
သာသာလောက်ပဲရှိသည်။ ခြုံသေးသေးလေးများချည်းရှိသည်။ စက်ဘီးက ကား ဘီးတစ်ဖက်ရှေ့မှာ..

၊

ကားနဲ့မှ လွတ်ရဲ့လား.. ၊

ကောင်းမြတ်ဆက် ကားပေါ်မှာကယျာကယာဆင်းလိုက်သည်။ အနီရဲ့ရဲ့ စတိုင် ဇ
ဘာင်းဘီအကျပ်၊ တီရှပ်အနီရဲ့လေးနှင့် ဂျင်းဂျက်ကတ်လေးတို့နဲ့နံ့လေးကို ထပ်ဝတ်ထား သည့်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်.. ၊

ရှည်လျားထူမည်းနေသောဆံပင်တွေကို ခပ်မြင့်မြင့်မှာနှစ်ဖက်ခွဲချည်ထား၏။ စက်ဘီးရော
လူပါကားရှေ့မှာထပ်လဲနေသည်မို့ သူ့ကားနဲ့ ဘာမှမဖြစ်လိုက်မှန်းတော့ သိလိုက်သည်။

"အား..နာလိုက်တာ.."

"ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ..ဘယ်ကနာတာလဲ.."

သူ ကောင်မလေးရဲ့ခြေထောက်တစ်ဖက်ပေါ်မှာ တင်နေသည့်စက်ဘီးကို အရင်
မထောင်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးက မေးတာကိုမဖြေဘဲ ခြေထောက်ကိုနှိပ်ရင်း မျက် နှာငုံ့ထား၏။

"ဟိတ်..ဘာဖြစ်သွားတာလဲလို့ မင်းကိုမေးနေတယ်လေ.."

"မသိဘူး..ဒီမှာလှုပ်လို့တောင်မရတော့ဘူး၊ အား ကျွတ် ကျွတ်.."

"ခြေထောက်လား.."

"ဟုတ်တယ်.."

"ကျွတ်..ပြသနာပဲကွာ၊ ဒီမှာမင်းကိုငါ့ကားနဲ့တိုက်မိတာမဟုတ်ဘူးနော်..ကိုယ့်ဘာ သာ
နမော်နမဲ့လုပ်ပစ်တာ.."

"ဒီက လွတ်မလားလို့ကျော်တက်လိုက်တာပေါ့..ရှင်ရောဘာဖြစ်လို့ ပေါင်းကိုလု တက်တာလဲ.."

"ဘာဆိုလဲ..မင်းကငါ့နောက်က လုတက်တာ.."

"မသိဘူး မသိဘူး..ဒီမှာထလိုမရတော့ဘူး၊ အဲ့ဒါရှင်ကြောင့်.."

"တောက်.."

ကောင်းမြတ်ဆက် ကားဘော်ဒီကို တအားထုပစ်လိုက်သည်။

အဲ့ဒါ သက်သက်ပြသနာရှာတာ.. ၊

"ကဲ..မင်းကို ငါထူပေးမယ်၊ ဟောဒီပေါင်းပေါ်မှာထိုင်နေ..မင်းစက်ဘီးလဲတာ ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်ဆက်သွားကြတာပေါ့.."

"ဘာ..ဘာပြောတယ်.."

ကောင်မလေး ဆတ်ခနဲမော့လာသည်။

"ဟင်..မင်း.."

"ရှင်.."

ဇွေဇွေ အံ့ဩသွားတာလည်း အမူအရာမဟုတ်ပါ။ ကိုဆက်ဆိုသောလူနဲ့ သီချင်း ရှင် အတူတူဟုတ်မဟုတ် သီချင်းစိတ်ကြောင့်လိုက်ကြည့်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ တကယ်အ ဟုတ်ဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်ရတော့ အံ့ဩဝမ်းသာခြင်းများက အတိုင်းအဆမရှိ.. ၊

စကားသံကြားလိုက်ရကတည်းက သူပဲလားဆိုသောစိတ်ကြောင့် ရင်တွေခုန်ကာ မော့လိုက်လျှင်ဖြင့် အထင်လွဲတော့မှာပဲလို့ တွေးကာစိုးရိမ်ခဲ့ရသည်။ ထင်တဲ့အတိုင်းပင် သူမကိုမြင်သည်နှင့် သူ့မျက်နှာချက်ချင်းအရောင်ပြေးသွားသည်။

"လက်စသတ်တော့မင်းကိုး..ဒီလိုဖြစ်အောင် မင်းတမင်လုပ်တာမဟုတ်လား.."

"မဟုတ်ဘူး.."

ဒီတစ်ခါ သူ့မဲ့ပျိုးက လူကိုခံရခက်စေလေသည်။ သူကဇွေဇွေကို သနားစရာသတ္တဝါလေးသဖွယ် ကားကိုခပ်နွဲ့နွဲ့မှီကာ လက်ပိုက်ကြည့်သည်။

"ငါ တစ်ချိန်တုန်းက အဲ့ဒီလိုမိုက်ခဲ့ဖူးတယ်..ဒါပေမယ့် မင်းလိုကားရှေ့ပြေးပင် တာတော့မဟုတ်ဘူး..ကိုယ်က တိုက်ချပစ်လိုက်တာ.."

သူက သရော်လှောင်ပြောင်သောအသံနှင့် ပြောနေရင်း အံ့ကြိတ်လိုက်တာတွေ ၏။ ထို့နောက် ခပ်လွဲလွဲလုပ်ပစ်လိုက်သည့် မျက်နှာပြင်သည် နာကျင်ကြေကွဲခြင်းများ ထင်ဟပ်လျက်.. ၊

"ဇွေဇွေ ရှင့်ကိုဈေးထဲမှာတွေ့ခဲ့တဲ့လူထင်လို့ လိုက်ကြည့်တာတော့မှန်တယ်.. ဒါ ပေမယ့်ကားရှေ့တမင်လဲပစ်ရလောက်အောင် မကြောင်ဘူး..ရှင်စွပ်စွပ်စွဲစွဲမပြောနဲ့.."

"စွပ်စွဲစရာမလိုပါဘူး..ရှင်းနေတာပဲဟာ၊ မင်းစိတ်ကူးနဲ့ မင်းဆက်လှုပ်ရှားပေါ့.."

ပြောပြီး သူကကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်သည်။

"ရှင်..ရှင်မသွားရဘူး.."

ငွေငွေဒေါသလဲဖြစ်၊ ဝမ်းလည်းဝမ်းနည်း ၊ ရှားပါးခဲ့သောမျက်ရည်က အလွယ် တကူပြည့်တက်လာ၏။ ကားကိုကျော်တက် သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ရင်း စက်ဘီးလဲသွားတာ က တကယ့်ကိုမထင်မှတ်ခဲ့ဘဲဖြစ်ခဲ့တာ.. ၊

ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာအနာတရနှင့် မထနိုင်တဲ့အဖြစ်ကို ထားခဲ့ရုံမက တမင် ကြံစည်စိတ်ကူးထားသည်ဟုပင် စွပ်စွဲလိုက်သေးသည်။

"ရှင် ကားမောင်းထွက်သွားကြည့်..ဟောဒီမှာ ကားနဲ့တိုက်ပြီးပြေးပါတယ်လို့ ငွေငွေအော်လိုက်မယ်.."

"မင်း အဲ့ဒီလောက် ညစ်ပတ်တတ်တဲ့အကျင့်ရှိသလား.."

"ရှိတယ်..မရှိလည်း ခုရှိမယ်၊ ဒီမှာမထနိုင်တဲ့ဟာကို ရှင်ထားခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ် အိမ်ပြန်ရမှာလဲ.."

"ဟ..အဲ့ဒါကိုယ့်ဒေါသနဲ့ကိုယ်ပဲ၊ မင်းစက်ဘီးလဲတာ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ.."

"ရှင်မှာ လူမှုရေးစိတ်မရှိဘူးလား.."

"လုံးဝမရှိဘူး..လူမှုရေးတွေ ဘာမှုရေးတွေ ညာမှုရေးတွေနဲ့အရှုပ်မခံချင်လို့ ငါ ဘယ်လိုနေသလဲ မင်းမမြင်ဘူးလား.."

"မရှိလည်း ရှင်ခုတော့ရှိရမှာပဲ..ငွေငွေ့ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေး၊ မပို့ရင်ရှင်ကို ဒုက္ခ ရောက်သွားအောင် လုပ်ပစ်မယ်..မလုပ်ဘူးမထင်နဲ့..."

သူ့မျက်လုံးတွေ အသံတိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

ငွေငွေ့ရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးကို စားတော့ဝါးတော့မတတ် စုန်ချီဆန်ချီကြည့်ကာ အ ကြာကြီးငြိမ်သက်သွား၏။

"တော်တော်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းမတွေ.."

ထင်မှတ်ဖွယ်မရှိသော သူ့လေသံကအေးစက်ခက်ထန်နေသည်။ ထို့နောက်စက် ဘီးကို ကားနောက်ထဲသွားထည့်သည်။ ငွေငွေ့ကို စွေခနဲကောက်ပွေလိုက်၏။

"အမေ့.."

သူက ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းဆွဲပွေ့လိုက်သဖြင့် ငွေငွေ့လန့်သွားကာ ခြေထောက် ကလည်း အဆမတန်နာသွားလေသည်။ ကားရှေ့ခန်းမှာ ပစ္စည်းတစ်ခုပစ်ထည့်လိုက်သ လိုမျိုး.. ၊

"အား.."

ခြေထောက်က လှုပ်တိုင်းနာနေလျက် ကားထဲကိုကြမ်းတမ်းစွာအချစ်ခံလိုက်ရ သဖြင့် ငွေငွေ
ငွေငွေစိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ဒတ်ရှ်ဘုတ်ကို တအားထုပစ်လိုက်သည်။ပြီးတော့ ဆိုဗာ..ကူရှင်.. ၊

လက်သီးရော တံတောင်ရောစုံသွားအောင် ထုနှက်ပစ်လိုက်ပြီး ဟီးခနဲအော်ငို ဧ လသည်။
ကောင်းမြတ်ဆက်တစ်ဖက်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း.. ၊

"ဟိတ်..ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အဲ့ဒါ.."

"ဟီး ဟီး ဟီး.."

ငွေငွေပြန်မဖြေဘဲ မျက်ရည်ကိုလက်နှစ်ဖက်လုံးနှင့် ဘယ်ညာသုတ်ကာ ငိုသံက ပိုကျယ်
လောင်လာသည်။ ကောင်းမြတ်ဆက် ဘေးဘီကိုကြည့်ကာ ဒေါသထွက်ရင်း
ရှက်လည်းရှက်လာသည်။

"ဟိတ်.."

"ဘာလဲ.."

"တိတ်စမ်း.."

"မတိတ်ဘူး.."

"မင်းကိုဘယ်သူက ရိုက်နှက်နေလို့လဲ.."

"ရှင်လေ..ရှင်ကြောင့်ဒီမှာ ဘယ်လောက်နာသွားတယ်မှတ်လဲ၊ ဟီး ဟီး..ဖေကြီးရေ ငွေငွေခြေ
ထောက်ကျိုးပြီသိလား၊ ဒီမှာလာကြည့်ပါဦး..ဟီး ဟီး.."

"ဟား.."

ဒီကောင်မလေး စိတ်မှကောင်းသေးရဲ့လား၊ ရိုက်နှက်ကိုင်ပေါက်ချင်စိတ်နဲ့အတူကောင်မလေး
ကိုလည်း သေချာကြည့်လိုက်မိသည်။ ကားပေါ် ဆွဲတင်လိုက်မိတာမှားပြီ..၊

တွေးမိကာ ထူပူသွား၏။

"ကဲ ပြောစမ်း..မင်းကိုဘယ်ပို့ပေးရမလဲ.."

"ကုနေကုဋ္ဌာခြံ.."

"ဘယ်ကကုနေကုဋ္ဌာလဲ.."

"ရှင့်ခြံနဲ့ကပ်လျက်ထောင့်ခြံ.."

"အဲ့ဒီမှာ ဦးမင်းသန်းတို့လင်မယားက သားသမီးမှမရှိတာ..မင်းက.."

ဪ... တစ်လောကလုံးမပြောနဲ့၊ ကိုယ့်ခြံနဲ့ကပ်နေတဲ့ ခြံကိုတောင်ဘယ်သူတွေ ပြောင်းလို့ ဘယ်သူတွေရောက်လာသလဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်ဖော်မရတဲ့ လူပါလား.. ၊

ဇေ့ဇေ့က အငိုရပ်လျက် သူ့ကိုနှာခေါင်းလေးရှုံ့ကြည့်ကာ.. ၊

"အဲ့ဒီခြံကို ဖေကြီးဝယ်လိုက်တာ ခြံရောတိုက်ကြီးရောဝယ်ပြီးတာ မနှစ်ကတည်းက..ဇေ့ဇေ့တို့ပြောင်းလာတာ နှစ်လကျော်ပြီ..ရှင်ဘာမှမသိဘူးလား.."

"မင်း ငါ့ကိုဘာမှပြန်မမေးပါနဲ့.."

ကားလေးက လမ်းမဘက်ရောက်အောင်မောင်းထွက်သွားသည်။ ပြီးမှဘက်ခွဲပြန် ဆုတ်ကာ လမ်းထဲကိုခေါင်းပြန်ဝင်သည်။ ဘယ်လောက်ဂျကျတဲ့လူလဲ။ ခြံရှေ့ကနေ ကားဟွန်းတီးကာ ခေါ်သည်။

ဘဘမိုးကြီး ပြေးထွက်လာတာမြင်လျှင် သူကစက်ဘီးကိုချပေးပြီး ဇေ့ဇေ့ရှိတဲ့ ဘက်ကတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ.. ၊

"သူ စက်ဘီးလဲပြီးခြေထောက်နာနေတယ်..တွဲချလိုက်ပါ.."

"ဟေ့.."

ဘဘမိုး ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားပေမယ့် သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကလည်း ဝဖိုင်ဖိုင်မို့ဇေ့ဇေ့ကိုပွေ့မချီနိုင်ပါ။ တွဲတွဲလူကတွဲ ထောက်တွဲလူကမထောက်နိုင်။ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေကြဆဲ သူ့ကားကို ဘက်ခွဲဆုတ်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

သူလမ်းကြားထိပ်ရောက်မှ ကားကိုလမ်းထဲအနည်းငယ် ဆုတ်ဝင်ကာဝေါခနဲ ဆောဆောင့်ထွက်သွား လေသည်။

"အား..နာတယ် ဘဘမိုးရဲ့.."

"ဟဲ့ဘာဖြစ်..အို..စက်ဘီးမှောက်လာတာလား.."

"အဲ့ဒါကြောင့်ပြောတာ ခုနကကားသံကြားလိုက်ပါတယ်လို့..ကားနဲ့တိုက်မိတာ လား..ဘယ်မှာလဲ အဲ့ဒီကား.."

"ကားနဲ့တိုက်မိတာမဟုတ်ပါဘူး..ဇေ့ဇေ့ ဘာသာလဲလာတာပါ။ တွဲကြပါဦး..နာလို့သေတော့မယ်.."

"ဟဲ့..ကိုအောင်၊ ကိုအောင် လာစမ်း..ဒီကိုမြန်မြန်.."

"ဪ...မယ်သန်းရဲ့၊ ဒီလောက်အဝေးကြီးကို ဟိုကကြားမလား..မြန်မြန်ပြေး သွားခေါ်စမ်း၊ ဦးမိုးကလည်း ဒီကလေးကိုတောင်မချီနိုင်ဘူးလား.."

"အော်..မချီနိုင်လို့ပေါ့၊ ချီနိုင်မှဖြင့် ခုလောက်ဆို တိုက်ထဲရောက်နေပြီ.."

"ဦးစိုးနဲ့များကွာပါ..ဦးစိုးက တော့ထက်အသက်ကြီးပေမယ့် သိပ်ကိုသွက်လက် တာပဲ.."

ညီအစ်ကိုချင်းပေမယ့် ကိုယ့်ကိုချိုးနှိမ်တော့လည်း ဦးမိုးမခံနိုင်ပြန်.. ၊

"သူက ပေါ့ပါးတာပါ..ကျုပ်လောက်မှမဝတာ.."

"ဟာ..စိတ်ညစ်လိုက်တာ၊ သွား..သွား ဘယ်သူမှမတွဲကြနဲ့တော့.."

ခြံရှေ့မှာ လူတွေစုပြုံလျက် ဗရတ်ဗရက်ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။

ဟင်း..သိပ်မောက်မာတဲ့လူကြီး.. ၊

ဇေ့ဇေ့ နှုတ်ခမ်းတွေတလှုပ်လှုပ်နှင့် မေတ္တာပို့လေသည်။

အခန်း(၇)

"ဟာ ကိုဆက်လာတာအတော်ပဲ..ဒီမှာ ကွန်ပျူတာလာကြမ်းစမ်းပါဦးဗျာ၊ result တွေမှာ ထွက်နေတယ်.. ဦးဇော်မျိုးလည်းမရှိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး.."

"နေဦး ကျွန်တော်မအားသေးဘူး..ဟို.."

"မလုပ်ပါနဲ့..ကိုဆက် ဦးဇော်မျိုးဆီလာတာ ကျွန်တော်သိပါယ်၊ ခဏလေး အပေါ်တက်ကြည့် ပေးပေးစမ်းပါ..အဲ့ဒီတစ်လုံးကိုကိုင်တဲ့ သင်တန်းသားကဒီအတိုင်းထိုင်နေရ တယ်.. "

မိန်းကလေးတွေရှိတဲ့နေရာဆို ရှောင်ရှားသွားတတ်သည့် သူရဲငြင်းပယ်မှုကို ကိုလွင်နားလည်ကာ အတင်းအကျပ်ပဲ ဆွဲခေါ်လေသည်။ အပေါ်တစ်ထပ်လုံးမှာ ကွန်ပျူတာ အစုံတွေအပြည့် လူတွေ အပြည့်.. ၊

အများဆုံးက မိန်းကလေးတွေပဲဖြစ်သည်မို့ ကောင်းမြတ်ဆက်မျက်နှာကြီး မှုန်ကုတ်ကုတ် ဖြစ်သွားသည်။ စက်ချို့ယွင်းနေသည်ဆိုသော ခုံရှေ့မှာသူရပ်မိတဲ့အထိ လူ တွေအများကြီးရှိနေသည့် တစ်ထပ်လုံးလုံးဝတိတ်ကျသွားသည်။

သူ့ထံမှာ အကြည့်တွေစုပြုံလာ၏။

"ဒီမှာလေကိုဆက်ရဲ့..ခလုတ်တွေတော့ ကျွန်တော်အားလုံးစစ်ပြီးပါပြီ.."

"ဆရာ..ဒီမှာခဏလာကြည့်ပေးပါဦး.."

ကောင်လေးတစ်ယောက် လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ကိုလွင်လှည့်ထွက်သွားသည်။ ကွန်ပျူတာ တစ်လုံးနှင့် ကောင်းမြတ်ဆက်တစ်ယောက်တည်းသာကျန်ခဲ့၏။ သူ့ခလုတ် တွေ ကစားရင်းစမ်း နေတုန်း ဘေးကကွန်ပျူတာခုံမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လာထိုင် လိုက်မှန်း သတိထားလိုက်မိ သည်။

ဖြူစွတ်စွတ်သဏ္ဍာန်နဲ့နဲ့ လေးနှင့် အကောင်းစားရေမွှေးနံ့က သူ့ဆီကိုလွင့်ပျံလာသည်။ ထိုဖြူဖြူသဏ္ဍာန်လေးက ချက်ချင်းထထွက်သွား၏။ ကွန်ပျူတာလည်း အားလုံး အဆင်ပြေသွား ပြီဖြစ်ရာ သူလက်တွေလှုပ်ရှားနေရာမှ ရပ်တန့်သွား၏။

သူ့မျက်စိရှေ့က အပြာရောင်ဖန်သားပြင်မှာ ဖြူလွှသောစာလုံးတွေ ပေါ်လာနေသည်။

...ဦးဆက် အရမ်းချောတယ်...

...ဒါပေမယ့် ရှင့်ကိုမှန်းတယ်...

...ဒါပေမယ့် သတိရနေတယ်...

...ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား...

ကောင်းမြတ်ဆက် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ဆက်သွယ်ချက်တွေအားလုံးကို ဖြတ်ချပစ်လိုက် သည်။

"ကောင်းသွားပြီလား ကိုဆက်.."

"ကောင်းသွားပြီ.."

သူ့မျက်နှာကြီး ပျက်ကျနေတာကြောင့် ကိုလွင်ပါဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ကြောင်တောင် တောင်ရပ်ကျန်ခဲ့လေသည်။ သူ့လှေခါးထိပ်ရောက်လာလျှင် အောက် ထပ်လှေခါးရင်းမှာ အဖြူရောင် ဇာပမ်းဆက်နှင့် ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေကို ဘေးနှစ်ဖက်မှာ ဖဲကြိုးအနီလေးတွေနှင့် ခပ်မြင့်မြင့် တင်စည်း ထားသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လှမ်း မြင်လိုက်ရ၏။

သူ့လှေခါးငါးထစ်လောက်ကို လွှားခနဲကျော်ဆင်းပစ်လိုက်သည်။ ဘယ်နှစ်ထပ် ဘယ်နှစ်ဆင့် လောက် ကျော်လွှားဆင်းခဲ့မိမှန်း မသိပေ။ မြေညီထပ်ကိုရောက်နေပြီဖြစ် သော မိန်းကလေးနားကို ချက်ချင်းရောက်သွားသည်။

"ဟိတ်.."

"အမလေး.."

မိန်းကလေးလက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲကာ လူရှင်းသည့်နံရံအကွယ်ဘက် လှည့်ကွယ်လိုက်သည်။

"ဟင်..ရှင် ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ.."

"မင်းကရော ဘာလုပ်တာလဲ.."

"လမ်းလျှောက်နေတာ ရှင်မမြင်ဘူးလား.."

"ငွေငွေ..မင်းအူကြောင်ကြောင်လုပ်မနေနဲ့၊ ခုန ကွန်ပျူတာထဲမှာစာတွေ မင်းရိုက် ထည့်လိုက် တာ မဟုတ်လား.."

ငွေငွေက နာမည်ကိုပင် မှတ်မိနေပြီကို သတိထားမိကာ မဆိုးပါလားဟုတွေးရင်း မချိုမချင်လေး ပြုံးသည်။

"ဟုတ်လား..ဘာတွေများတွေ့ခဲ့လို့လဲ၊ ဆဲဆိုထားတာတွေလား..ကျိန်စာတိုက် ထားလို့လား၊ ဥပမာ ဒီလောက်ဂွကျတဲ့လူကြီး အရမ်းရှုပ်ဆိုးတဲ့မိန်းမနဲ့ရပါစေ..ဘာ ညာပေါ့.."

"ငွေငွေ.."

"ဖြည်းဖြည်းခေါ်ပါ..ရှင်ကခွင့်မတောင်းဘဲ ခေါ်ပေမယ့် ငွေငွေကဒီနာမည်ကို ခေါ်ခွင့် ပေးမှာပါ.."

"မင်းဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုလိုက်နှောက်ယှက်နေတာလဲ.."

"ဘယ်သူကနှောက်ယှက်လို့လဲ..သူများဘာသာသူများနေတဲ့ဥစ္စာ၊ ဒီသင်တန်းကို ရှင့်ထက်အရင် ငွေငွေရောက်နေတာ.."

ငွေငွေက နံရံနဲ့ဖိကပ်ချုပ်ကိုင်ထားသော သူ့လက်ထဲမှရုန်းဖယ်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ ပမာမခန့်လုပ်နေသဖြင့် ကောင်းမြတ်ဆက်အသည်းယားလာသည်။

"မလိုချင်ဘူး...ငါလိုချင်တာအဲ့ဒီအဖြေမဟုတ်ဘူး၊ မင်းငါနဲ့ပတ်သက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာကို ပြောစမ်း..မင်းမှာဘာအကြောင်းရှိသလဲ.."

"ဖြစ်ရလေဦးဆက်ရယ်..ရှင့်မှာ ရာဇဝင်ဟောင်းတစ်ခုရှိခဲ့ရင်တော့မသိဘူး၊ ငွေငွေကတော့ လုံးဝကင်းတယ်..ငွေငွေမှာဘာအကြောင်းမှလည်း မရှိဘူး.."

ရင်းနှီးတပ်မက်ခဲ့ဖူးသော သူ့ရင်ထဲကမျက်လုံးလေးတစ်စုံကို အပိုင်ယူထားသည့် ငွေငွေ့မျက်နှာလေးကို သူသံသယများစွာနှင့် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း.. ၊

"ကိုယ့်ကိုမလိုလားမှန်းသိရင် မင်းနောက်ဆုတ်သင့်တယ်..မင်းကိုငါ လုံးဝစိတ်မ ဝင်စားဘူး.."

"ရှင့်ကို ဘယ်သူကဝင်စားခိုင်းလို့လဲ..ငွေငွေလည်း ဝင်စားချင်ဝင်စားမှာပေါ့၊ ရှင် အမိန့်ပေးဖို့ မလိုပါဘူး.."

"လိုတာပေါ့..မင်းကြောင့် ငါဘယ်လောက်စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်ရမယ်မှတ် လဲ..."

"ဒါက ကိုယ့်ဒေါသနဲ့ကိုယ်ပဲ.."

သူ့စကားနဲ့ သူ့ကိုပြန်ရိုက်နေသဖြင့် စိတ်မရှည်နိုင်ဖြစ်လာရသည်။ ငွေငွေကို ဆောင့်လွှတ်ကာ လက်တွေကို ဘောင်းဘီထဲထည့်လျက် နောက်ဆုတ်ရပ်လိုက်သည်။

"မင်းကိုတစ်ခုပြောမယ်..မင်း ငါ့ဆီကဘာမှရမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲ့ဒါ နားလည်.."

သူ ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ နောက်က ဒေါက်ဖိနပ်သံကြောင့် ငွေငွေကပ်ပါ လာမှန်း သူသိလိုက်သည်။ သူကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးတော့ ငွေငွေတံခါးနားမှာ လက် နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ရပ်လျက်.. ၊

"ဦးဆက်..တစ်ခါတလေကိုယ်ကမပေးချင်ပေမယ့် ပေးလိုက်ရတာတွေရှိတတ် တယ်၊ ရှင့်အကျီရင်ဘက် ကြယ်သီးတွေအမြဲစုံအောင်တပ်ထား သိလား.."

ငွေငွေရဲ့ ကျောပြင်လေးကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ဒီမိန်းကလေးက ခပ်နိမ့်နိမ့် အဆင့်အတန်းထဲကလည်း မဟုတ်ပေ။ မျက်နှာလေးကလည်း နုဖတ်ချောမွေ့ကာ ဘာ ဝတ်ဝတ် ဘယ်လိုနေနေ ပါးစပ်ကြီးဖြူ အော်ငိုနေတာတောင် အလှပျက်သွားခဲ့သည် မ ဟုတ်.. ၊

အလှဆုံးက စိမ်းညို မှောင်လဲ့သော မျက်ခုံးတန်းများနှင့်မျက်ဝန်းပြာလေးတွေဖြစ် သည်။

သူချစ်သာ 'မ' ရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် တစ်ထပ်တည်း။ နှစ်တွေကြာခဲ့ပေမယ့်

'မ'နဲ့ပတ်သက်သော ရင်နှင့်ကြေကွဲရမှုများက ခုချိန်ထိ အနည်မထိုင်သေးပါ။ မိန်းမတွေ ကို သူမဆက်ဆံချင်တော့ပါ။

'မ'ကို သူ့စွဲလမ်းခဲ့သမျှ အချစ်တွေဟာ နာကျင်ကြေကွဲရသမျှ အဆိပ်အတောက် များအဖြစ် နှလုံးအိမ်ထဲမှာ ပြည့်လျှံနေသည်။ မေ့မရနိုင်သည်ကတစ်စိတ်။ စိတ်နှာမုန်း တီးနေမိသည်က သပ်သပ်.. ၊

'မ'ကိုလား...

'မ'ကို သူမမုန်းခဲ့ပါ။ ချစ်ခဲ့သည်သာဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့နာကြည်းနေသည်။ ဘာကိုလဲ။ ဘာကိုနာကြည်းမှန်း သူ့ကိုယ်သူမသိပေ။ မိန်းမဆို ဘယ်မိန်းမကိုမှ စေ့စေ့ မကြည့်ချင်လောက်အောင် သူ့နာကျင်နေသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ဘယ်မိန်းမကိုမှ မမြင်မတွေ့နိုင်တဲ့ အေးချမ်းတဲ့နေရာလေးတစ်ခုမှာ သွားနေချင်သည်။ သို့သော် ဘယ်အရာကိုမှ မိမိအလိုအတိုင်းဖြစ်စေမှာ မဟုတ်ဘူးဆို တာ သူ့နားလည်သည်။

စိတ်ဟာ အလိုမကျတိုင်းဒေါသတွေပဲ အဖတ်တင်ခဲ့သည်။ 'မ'ကြောင့် သူ့ဘယ်လောက်လေလွင့်ခဲ့သလဲဆိုလျှင် မိဘ၊ ပညာ၊ ဥစ္စာ အားလုံးကိုသူ့စွန့်လွှတ်ပစ်ခဲ့တဲ့အထိ.. ၊

အချစ်ကို သူမကြောက်သင့်ဘူးလား.. ၊

မိန်းမကို သူမမုန်းသင့်ဘူးလား.. ၊

လောကကြီးက မလိုချင်တာအားလုံးဖယ်ပေးတတ်၊ လိုချင်သမျှအားလုံး သိမ်းကျုံးရစေတတ်မည်ဆိုလျှင် ခုချိန်မှာမီးလောင်တိုက်အသွင်းခံထားရသလို ပူလောင်နေ ရသည့် သူ့ရဲ့နှလုံးသားဟာ 'မ'ရဲ့အချစ်များနှင့် ထုံမွန်းသောချစ်ပိမာန်ထဲမှာ အေးချမ်း စွာရှိနေမည်သာ.. ၊

အခန်း(၈)

...နှင့် ရည်စားရှိရှိမရှိရှိပါကွယ် ငါကချစ်မှာပဲ..လူတိုင်းကမြင်ရင် ဂရုမစိုက်ပါကွယ် ..တကယ်ငွတ်ချစ်မှာပဲ..ဟေ့ ဟေ့ ဟေ့ ဟေ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လိုပဲ..

..ဘာခိုင်းခိုင်းပါကွယ် ချစ်တဲ့သူရယ်..အကုန်လုပ်ပေးမှာပဲ..အသက်ပေးမလားဆို ရင် ချစ်တဲ့သူရယ်..ယူလိုက် ပေးမှာပဲ.. မိုးချုပ်သွားတိုင်း ညစဉ်မျှော်တယ်..မိုးလင်းသွား တိုင်း နေနေ့စဉ်မျှော်တယ်..ကြင်နာပါကွယ်..ချစ် ချစ်ရဲ့ အဖြေကိုစောင့်နေမယ်...

...ယောက်ျားလေးလည်းပဲချစ်ရင် ဒီလိုပဲ..မိန်းကလေးလည်းပဲ ချစ်ရင်ဒီလိုပဲ... လူတွေအမြင်ကို ဘယ်သူမှဂရုမစိုက် ငွတ်ချစ်ပစ်မှာပဲ..ဟေ့..ငွတ်ချစ်မယ်..ဟေ့ ဟေ့..

..နှင့် ရည်စားရှိရှိ မရှိရှိပါကွယ် ငါကချစ်မှာပဲ...

သီချင်းဆုံးသွားအောင် ရပ်စောင့်နေရသေးသည်။ နို့မို့ဆို မကောက်တေးကသီချင်းဆိုနေတာ ခေါ်ရကောင်းလားဟု အပြစ်တင်ကာ ကောက်နေပါဦးမည်။

"ငွေငွေလေး.."

"ရုန်း.."

"စိုးစိုးတို့ က ရွှေတိဂုံဘုရားမှာ ပဋ္ဌာန်းရွတ်ကြမယ့် ဆရာတော်တွေနဲ့ဝတ်အသင်း တွေကို သုံးရက်ပတ်လုံး ဆွမ်းကွမ်းတာဝန်ယူလှူဒါန်းမှာလေ.."

"အဲ့ဒါ ငွေငွေသိပါတယ်..စိုးစိုးက ပြောသားပဲ၊ ငွေငွေကိုတောင် လိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ် သေးယ်.."

"ဟုတ်လား..ခုလည်း သူပဲခေါ်နေတာ ဒေါ်ခင်မမတို့လင်မယားလည်း ပြောတယ်လေ..အဲ့ဒါငွေငွေလေး ဖေကြီးဆီလည်း ဝင်ချင်မလားလို့..လိုက်ချင်လိုက်သွားပါ လား.."

"မလိုက်ချင်ပါဘူး..ဖေကြီးက ဒီလိုလာမယ်လို့ပြောထားတာပဲ၊ ဒီကပဲ စောင့်တော့ မယ်.."

ယုံယုံကြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်။ မျက်လုံးများက တစ်ဖက်ခြံထဲက တိုက်ကြီးဆီ သို့ရောက်သွား၏။

ငွေငွေမျက်ဝန်းလေးများလည်း ထိုဆီသို့ပင်ပေ့လည်ကာ.. ၊

...နှင့် ရည်စားရှိရှိမရှိရှိပါကွယ် ငါကချစ်မှာပဲ..လူတိုင်းကမြင်ရင် ဂရုမစိုက်ပါကွယ် ..တကယ်ဖွတ်ချစ်မှာပဲ..

ဂစ်တာသံရော သီချင်းသံစူးစူးလေးပါ လွင့်ပျံသွားသည်။ ယုံယုံကြီးလှည့်ထွက် လာခဲ့သည်။

သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာကို မှန်းဆမိနေသော စိတ်သည်... ၊

အခန်း(၉)

"ထွက်သွားကတည်းက လိုက်တာပဲ..သူ ဘယ်မှမဝင်ဘူး၊ ဘိလိယက်နဲ့စနုကာအ ဖွဲ့ချုပ်ရုံးထဲ သူဝင်တယ်..နှစ်နာရီလောက်ကြာတယ်၊ ပြီးတော့ သမ္မတမှာဘိလိယက်ဝင် ကစားတာ တွေတယ်..စနုကာသမားဖြစ်မယ်လို့ထင်ရတာပဲ.."

"ကျန်တာ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘူးလား.."

"မလုပ်ဘူး..မှော်ဘီကိုပြန်ဝင်လာတော့ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတစ်ခုကို သွားသေး တယ်.."

"သင်တန်းဆရာများလား.."

"သင်တန်းခန်းကို လုံးဝမတက်ဘူး..အောက်ထပ်မှာပဲ ဆရာဦးဇော်မျိုးနဲ့ စကား ပြောပြီး ပြန်ထွက်ပြန်ထွက်လာတယ်.."

"ဒါဖြင့်ဘာလဲ.."

"မသိဘူး..လူကတော့တော်တော်ကို ဖြောင့်တယ်၊ ကြည့်နေချင်လောက်အောင် ချောတယ်..ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုတစိုက်မရှိတာလည်း သေချာတယ်.."

"နင်က ဘာကိုပြောချင်တာလဲ.."

"ဒေါ်ယုံတို့ထင်သလိုလူမျိုး မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ထင်တယ်..ဒီကောင်မိန်းမမပြောနဲ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတောင် မျက်လုံးပေ့ကြည့်တာမတွေ့ဘူး၊ အရမ်းကိုတည်တယ်.."

"နာမည်လေးတောင် မသိခဲ့ရဘူးလား.."

"သမ္မတမှာ ကျွန်တော်ပင်လိုက်သွားတော့ 'ကိုဆက်'လို့ခေါ်သံကြားတယ်..အ ပြည့်အစုံတော့ မသိခဲ့ဘူး၊ ဘိလိယက်ထိုးတာများ ကျွမ်းသလားမမေးနဲ့..တကယ်တော် တာ၊ နှစ်လုံးသုံးလုံးများ ထိုးချသွားလိုက်တာ ခဏလေးရယ်..သူ့ကိုဆက်ကစားဖို့ပြော ကြတယ်၊ သူက မကစားဘူး..ငွေငွေလေးစွဲလမ်းမယ်ဆို စွဲလောက်တယ်၊ ကျွန်တော် တောင်ယောက်ျားချင်း အားကျလာတယ်.."

"ဪ..သူ့ကိုအားကိုးတကြီးစုံစမ်းခိုင်းကာမှ ကလေးနဲ့ပဲ ချက်ချင်းပေးစားရ တော့မယ့်အဖြစ်ပါလား..ဘယ်မိဘက ဆင်းသက်လာတဲ့သူလည်းမသိဘဲ.."

"မိကောင်းဖခင်က ဆင်းသက်လာတဲ့လူတော်လူကောင်းဆိုတာ သေချာဖို့အများ ကြီးရှိတယ်.."

"အရပ်ထဲမှာ ကားမှန်အလိုပိတ်ပြီး လူမြင်မခံပုံတာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရိုးသားပါ တယ်လို့ ပြောရမလဲ..ပြီးတော့ တစ်ခုလပ်မှန်းမသိ၊ မုဆိုးဖိုမှန်းမသိနဲ့.."

"အဲ့ဒါတော့မသိဘူး..ဒါပေမယ့် လူပျိုနဲ့တော့ တော်တော်တူတယ်.."

"မကောင်းတာလေးများ ရှာကြံပြောပါဦးလားကိုအောင်ရယ်.."

"ယောက်ျားလေးချင်းအကဲခတ်တာ ပိုမှန်တတ်ပါတယ်..ဒေါ်ယုံက ဘာဖြစ်ချင်လို့ လဲ.."

"ဒီထက် တိတိကျကျသိချင်တယ်..ငွေငွေလေး အရမ်းမူပျက်နေတာ သေချာ တယ်..အဲ့ဒီတစ်ယောက်ကို တော်တော်ကိုစွဲလမ်းနေတာ၊ အခြေအနေသိပ်မဟန်ရင် လူလေးဆီ ဖုန်းဆက်ရမှာ.. "

"ဟန်ရင် ဒေါ်ယုံကပေးစားမှာလား.."

"အို ဖြစ်ပါ့မလားဟဲ့.."

"ဒါပဲ စုံစမ်းမနေပါနဲ့တော့..ဆရာ့ကို လှမ်းအကြောင်းကြားလိုက် ပြီးတာပဲ.."

"ပြီးတာမှန်းတော့ သိတာပေါ့..ဒါပေမယ့် လူလေးကသိပ်အလုပ်များတာ၊ တော်ရုံ ဆိုလည်း အလုပ်အရှုပ်စေချင်ဘူးလေ..ပြီးတော့ ကလေးကလည်း ကျေနပ်မှာမဟုတ် ဘူး၊ ဒီလူကဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း လူဆိုးတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဆိုရင်လည်း တော်ရုံတန် ရုံတော့ ဘာမှဖြစ်ဖို့မရှိဘူးလေ..ကျောင်းတွေဖွင့်ရင် ကလေးကရန်ကုန်ပြန်ရမှာပဲဥစ္စာ.."

"ဒါဆိုရင်လည်း ကလေးသူ့ဟာသူ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါစေအင်္ဂါယံ့ရယ်..ဟို ကောင့်ကြည့်ရတာ ဘာကိုမှစိတ်ဝင်စားပုံလည်း မရပါဘူး..ပူမနေပါနဲ့.."

မပူပါနဲ့ဆိုပေမယ့် မပူဘဲနေနိုင်ပါ့မလား.. ၊

ဒီကလေးလေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့တာဝန်အရှိဆုံးလူက သူပဲမဟုတ်ဘူးလား။ ဒေါ် သန်းလည်း ဘာမှအကြံမပေးတတ်ဘဲ ရှိလေသည်။ အားလုံးရင်ထဲမှာ ခိုးလိုးခုလုခံစားနေ ကြရသည်။

လွန်စွာလှူပျက်လွန်းသည့် ကိုဆက်ဆိုသောလူရဲ့လှုပ်ရှားမှုများကြောင့်.. ၊

အခန်း(၁၀)

"ဦးမိုး..ဦးမိုးရေ.."

"ဟေ.."

"ထစမ်းပါ..ကလေး ဘာဖြစ်မှန်းမသိလို့.."

"အေး..လာပြီဟေ.."

ဦးမိုး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထထွက်လာသည်။ အချိန်က ညဉ့်တစ်နာရီကျော် ကျော်.. ၊

"ဘာဖြစ်တာလဲမယ်ယုံ"

ဦးစိုးရော ဦးမိုးရော 'နေလရောင်'မှာပဲ ဘိုးဘွားများလက်ထက်ကတည်းက အတူ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြသူများမို့ ဒေါ်မယ်ယုံကို မယ်ယုံဟုပဲ ခေါ်နေကျဖြစ်သည်။ ဒေါ်မယ်ယုံ က ဦးမိုးကိုခေါ်ကာ တိုက်ကြီးဆီခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲမယ်ယုံ..ကလေး ဘာဖြစ်တာလဲ.."

"မသိဘူး..ဗိုက်အောင့်တယ်ဆိုပြီး လိုမ့်အော်နေတာပဲ.."

ဒေါ်သန်းက တံခါးစောင့်ဖွင့်ပေးသည်။

"ဘယ်လိုနေလဲမသန်း.."

"ခုတော့ ငြိမ်သွားတာပဲ..ချွေးတွေတအားထွက်လို့ ကျွန်မအကျီလဲပေးထား တယ်.."

"အေး..အေး.."

သုံးယောက်သားငွေငွေ အခန်းဆီကို ပြေးလာခဲ့ကြသည်။ မွှေ့ရာဖြူဖြူလေးပေါ် မှာ ဆံပင်တွေခွေခေါက်ပြန် ကျဲလျက် ငွေငွေကွေးကွေးလေးဖြစ်နေသည်။

"ငွေငွေလေး..အမလေး ကလေးရယ်၊ သိပ်နာနေလားဟင်.."

ဒေါ်မယ်ယုံကြီး အသံပြာကြီးနှင့်ပြောကာ ငိုလည်းငို၊ ငွေငွေကိုလည်း ပြေးပွေ့ သည်မို့ ဦးမိုးက ဆွဲထားရသည်။

"ကလေး သက်သာသလိုနေပါစေ..ညနေက ဘာများသွားစားမိလို့လဲ.."

"ဘာမှထူးထူးခြားခြားမကျွေးမိပါဘူးတော်..ဆယ့်တစ်နာရီလောက်က ဗိုက်ဆာ တယ်ထပြောလို့ နို့နဲ့ကိတ်မုန့်နှစ်ထပ်လုပ်ပေးလိုက်တယ်..ဒါပဲ.."

"ခါတိုင်း အဲ့ဒီအချိန်မစားဖူးဘူးလား.."

"စားဖူးတာပေါ့..သူ့ဆာတဲ့အချိန် လာနှိုးပူတာပဲ၊ ကျုပ်ထလုပ်ကျွေးနေကျ.."

"ဘယ်လိုလုပ်မလဲ.."

"ဆေးခန်းသွားရအောင် ဘယ်မှာမှန်းလည်းမသိဘူး.."

"အား..နာလိုက်တာ၊ ဖေကြီးရေ.."

သူတို့ပြောနေကြတုန်း ငွေငွေထအော်လေသည်။

"ငွေငွေ..ကလေးလေး အောင့်တာလား၊ နာတာလား..ဘယ်နားကလဲဟင်.."

"ဟင့်အင်း..မသိဘူး၊ နာတယ်..အား.."

"မသန်း..ကိုအောင့်ကို ကားထုတ်ဖို့သွားပြောစမ်း.."

"ကားက ညနေကဘာဖြစ်မှန်းမသိလို့ဆိုပြီး ကိုအောင်ကသွားပြင်မလို့ပြောသေး တယ်၊ ကျုပ်က မနက်ကျမှပြင်လို့ပြောလိုက်တာ.."

"အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လို့ငါ့ကိုမပြောတာလဲ..ဒုက္ခတော့ ဖြစ်ပြီ.."

"စိုးစိုးတို့အိမ်မှာလည်း ဘယ်သူမှမရှိကြဘူး.."

"မြောက်ဘက်ထောင့်ခြံကို သွားနိုးကြည့်ရင်ကောင်းမလား.."

"အို..ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ အဲ့ဒီမှာ ဂျစ်ကားစုတ်တစ်စီးပဲတွေ့တယ်.."

"စုတ်စုတ်ပေါ့..လိုတဲ့ခရီးရောက်ဖို့က အရေးကြီးနေတယ်.."

ထိုစဉ် ကိုအောင်အနားရောက်လာကာ.. ၊

"အဲ့ဒီမြောက်ခြံကို သွားမခေါ်ပါနဲ့..ပန်းခင်းစောင့်တဲ့လူကြီးက ဒီအချိန်ဆိုမှူးမှူးနဲ့ အိပ်ပြီ၊
နိုးလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး..ဂျစ်ကားကလည်း သူဌေးရဲ့ကား၊ သူ့သဘောနဲ့သုံးလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး.."

"မင်းက တယ်သိပါလား.."

လူလစ်တိုင်း အရက်ခိုးသောက်တတ်သည့် ကိုအောင်ကမူးတတ်ပေမယ့် အ
အရက်သမားချင်းမို့ သိနေတာကိုပဲ ဒေါ်မယ်ယုံကအပြစ်တင်ချင်သေးသည်။

"အား..နာတယ်.."

"အူအတက်ပေါက်တာ ဘာညာဆို အချိန်လင့်လို့မရဘူး..နေဦး ငါနောက်ခြံက လူတွေကို
သွားခေါ်ကြည့်ဦးမယ်.."

"အမလေး..တစ်တိုက်လုံးမှာရှိတာမှ တစ်ယောက်တည်းရယ်၊ သူ့ကိုယ်သူတောင်
လူမြင်မခံချင်လို့ ပုန်းကွယ်ပြီးသွားလာနေတာ..ခေါ်လို့ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ.."

"မရဘူးဆိုပြီး ထိုင်ကြည့်နေလို့ရမလားဟ..အရေးကြုံလာရင် ဘယ်သူမှကြည့်
မနေတတ်ပါဘူး..ငါသွားမယ်.."

ဦးမိုး အပြေးတစ်ပိုင်းထွက်သွားသည်။

ဒေါ်မယ်ယုံ ငွေငွေ့ကိုပွေ့ကာ နဖူးကချွေးစေးတွေကို သုတ်ပေးရင်း တတ်သမျှ
ရသမျှဂါထာတွေ ပရိတ်တွေကို တတွတ်တွတ်ရွတ်လေသည်။

အခန်း(၁၁)

"ကရင်.."

ခြံဝမှ လူခေါ်ဘဲလဲသံက ရပ်တန့်သွားသည်မရှိဘဲ ဆူညံလာသည်။ အားလုံးပြီး စီးသွားပြီဖြစ်သည့် ဒီဇိုင်းပုံကို စူးစိုက်ကြည့်နေရင်း ခြံဝက ဘဲလဲသံကို ဥပေက္ခာထားလို့ ဘယ်လိုမှမရတော့ဘဲဖြစ်ကာ စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲမှာထိုးချေပစ်လိုက်သည်။

ခြံတံခါးမီးကိုဖွင့်ခဲ့ပြီး အပြင်ထွက်လာတော့ ခြံဝမှာလူကြီးတစ်ယောက်က ဓာတ်မီးတဝင်းဝင်းနှင့် သူ့ကိုမျှော်ကြည့်နေသည်။

"ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဦးလေး.."

"ဒီလိုပါတူမောင်ရယ်..ဦးလေးကဟိုဘက်ခြံကပါ။ တိုက်ကြီးပေါ်က ကလေးဗိုက် အောင့်ပြီး လူးလိုမ့်နေလို့ပါ..ကားကလည်း ပျက်နေတယ်ကွယ်၊ ဒီပြင်ခြံတွေမှာလည်း အကူအညီတောင်းဖို့ အဆင်မပြေလို့ ငါ့တူကိုအကူအညီတောင်းတာပါ..ကလေးကိုဆေး ခန်းတစ်ခုခုကို ပို့ပေးပါလို့ ဦးလေးမေတ္တာရပ်ခံပါတယ်.."

ဒီပြင်မှာ အားလုံးသွားကြည့်ပြီးမှ သူ့ဆီရောက်လာတဲ့အကြောင်းကိုပါ ဦးမိုးတမင် ထည့်ပြောခဲ့သည်။ ဒါတောင်မှ လူရွယ်ကရုတ်တရက် စကားမပြန်သေး.. ၊

"ကူညီပါ မောင်ရင်ရယ်..ကလေးတော်တော်ဖြစ်နေလို့ပါ.."

"ကလေးကဘယ်အရွယ်လဲ.."

"ဆယ်တန်းဖြေထားတဲ့မိန်းကလေးပါ..ဦးလေးတို့သူဌေးရဲ့ သမီးပါကွယ်၊ သူ့မိဘ တွေက ရန်ကုန်မှာပါ..သူ့နွေကျောင်းပိတ်လို့ ဒီမှာအပန်းဖြေလာနေတုန်း ဦးလေးတို့က စောင့်ရှောက်ကြတာပါ။ ဗိုက်က တအားအောင့်နေတော့ အူအတက်ပေါက်တာ ဘာညာ ဖြစ်နေရင် အချိန်လွန်ကုန်မှာစိုးရပါတယ်.."

"ဒါဆို ကျွန်တော်ကားထုတ်ခဲ့မယ်..သူ့ကိုအပြင်ခေါ်ထားလို့ရတယ်မဟုတ်လား"

ဦးမိုးမျက်နှာ အားတောင့်အားနာပုံစံနှင့်.. ၊

"လူလေးကားကို ခြံထဲထိမောင်းသွင်းမှဖြစ်မှာ..ဦးလေးတို့ကသူ့ကိုပွေ့ထုတ်လာ နိုင်မယ့်သူ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး.."

သူ့ချာခနဲ ပြန်လှည့်သွားကာ ကားထုတ်လာတာမြန်ပါသည်။ ကား ခြံထဲဝင်လာ တော့ ဒေါ် ဒေါ်မယ်ယုံပြေးထွက်လာကာ.. ၊

"ဦးမိုးရေ..ကလေးကိုခေါ် လို့မရတော့ဘူး၊ လုပ်ပါဦး.. "

"ဟေ.."

ကားကစက်မသပ်ရသေးမီ ဦးမိုးပြေးဆင်းသွားသည်။ ကောင်းမြတ်ဆက်ကားပေါ် ကဆင်းကာ တိုက်ပေါ်တက်လာခဲ့သည်။

"လူလေးဒီကိုခဏလောက် လာပါကွယ်..ကလေးကို လာကြည့်ပါဦး.."

သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ကွေးကွေးလေး ငြိမ်သက်နေသည့် ငွေငွေကို တွေ့ လိုက်ရ၏။ နဖူးမှာ ချွေးတွေရွှဲစိုလျက် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်က ခေါင်းအုံးစွန်းကို တအား ဆုပ်ဆွဲထားသည်။

"ဗိုက်အရမ်းအောင့်ပြီး သတိလစ်သွားတာဖြစ်မယ်.."

ဒါပဲပြောပြီး ငွေငွေလက်ကို ခေါင်းအုံးကနေခွာချကာ ပွေ့ယူလိုက်သည်။ အား လုံးသူ့နောက်က ပြေးလိုက်လာကြ၏။

"မသန်းနဲ့ ကိုအောင်နေခဲ့ကြ..မယ်ယုံနောက်ကတက်.."

ဦးစိုးက စီမံခန့်ခွဲကာ ကားရှေ့ခန်းမှာဝင်ထိုင်၏။ မယ်ယုံကငွေငွေကိုယ်လေးကို ပွေ့ထား၏။ ကောင်းမြတ်ဆက်က မောင်းသူနေရာမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ကားကိုလျှော့ခနဲ လှိမ့်ထွက်သည်။

ငွေငွေ အားလုံးကိုဘာမှမသိခဲ့ပေ။

အခန်း(၁၂)

"ရုတ်တရက်အစာအဆိပ်သင့်ပြီး ရှေ့ခံဖြစ်သွားတာတဲ့..အစားမှားသွားတာကို ကိုယ်တိုင်တောင်မသိလိုက်ဘဲ တစ်ခါတစ်ခါဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တယ်တဲ့. .တော်သေးတာ ပေါ့ ပေါ့ ဆေးခန်းအရောက်မြန်သွားလို့.."

"သူငယ်လေးက တော်ရှာပါတယ်..ကလေးကိုသူပဲ ပွေ့ချီပွေ့တင်၊ သန်မာလိုက် တာဆိုတာ လူတစ်ယောက်ကို ဖက်တုံးလေးမသွားသလိုပဲ.."

"ကလေးအိပ်နေသလား.."

"ဟုတ်တယ်..သက်သာသွားလို့နေမှာပေါ့.."

"နင်တို့တရားမှ မအိပ်ရသေးဘူးမဟုတ်လား..သွား အိပ်ကြလေ၊ ငါစောင့်ပေး မယ်.."

"မိုးလင်းနေမှပဲ..ရှင်လည်းပြန်အိပ်ချေပါလား၊ သက်သာသွားပြီဟာ..ကျုပ်တို့ တော့ ကလေးအတွက်ချက်ပြုတ်ပြီးမှပဲ တအောင့်ပြန်မှေးတော့မယ်.."

"အင်း..ညကအဖြစ်မျိုးသာ ဖအေအနားမှာရှိရင် ဘယ်လောက်စိုးရိမ်ရှာလိုက်မလဲ..တစ်ခုခုများဖြစ်သွားလို့ကတော့ ကျုပ်လည်းမနေတော့ဘူး.."

"လိုက်သေမှာလား.."

"ဒီကထွက်သွားမှာ..လူလေးကို မျက်နှာမပြရဲတော့ဘူးလေ.."

ဦးမိုးက ပြုံးကာ.. ၊

"ကြောက်တတ်သားပဲနော်.."

"ရှင်ကရော.."

"ဘာလို့ပြေးရမှာလဲ..တတ်နိုင်သလောက်ကာကွယ်ပေးမှာပဲ၊ သတ္တဝါတစ်ခု ကံ တစ်ခုဆိုတာ ရှိသေးတယ်.."

"ကဲ..တော်ကြပါတော့ဟယ်၊ ကြားရတာ မင်္ဂလာမဲ့လိုက်တာ..ကလေးကနေ ကောင်းနေတဲ့ဥစ္စာ၊ မသန်း သွား..ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်သွားလုပ်.."

ဒေါ်မယ်ယုံက ငွေငွေနဲ့ပတ်သက်လျှင် ဘာအငြိအစွန်းလေးမှ ပြောဆိုမှားယွင်း တာ မကြိုက်တဲ့သူ.. ၊

ဒေါ်သန်း ထွက်သွားတော့မှ.. ၊

"ကျုပ်တစ်ခု စဉ်းစားနေမိတာ.."

"ဘာလဲ.."

"ကိုဆက်ဆိုတဲ့ အဲ့ဒီသူငယ်ကိုမြင်ဖူးသလိုလို ဖြစ်နေလို့.."

"ရန်ကုန်မှာလား.."

"မသိဘူး..ကျုပ်ဒီမျက်နှာကို သေသေချာချာသိနေတာ၊ ဘာမှတော့ တွေးလို့မရ ဘူး..ဒါပေမယ့် သိနေတာလည်းသေချာတယ်.."

"မသေချာတာကိုပဲ သေချာနေပြန်ပြီ.."

"ဟုတ်တယ်လေ..ကျုပ်တောင်မှ မမကြီးရှိနေတုန်းက ဆံပင်ကဘိုကေ၊ အခုဘီး ပေါက်ကလေးနဲ့ ရစ်ပတ်ထားလို့ရပြီ..အားလုံးက ပြောင်းလဲကုန်တာပဲမဟုတ်လား၊ တစ် ခုခုတော့ရှိမှာပေါ့.."

"ယုံယုံကြီးရေ.."

အခန်းထဲက ခေါ်သံလေးပျံ့လွင့်လာသည်။

"ဟော..ကလေးနိုးလာပြီ.."

ဒေါ်မယ်ယုံရော ဦးမိုးပါ အခန်းထဲပြေးဝင်ခဲ့ကြသည်။

"ဘာလဲငွေငွေလေး..ဗိုက်ထဲကနာနေတာ သက်သာရဲ့လား၊ မအီမလည်ကြီး ကျန်နေခဲ့သလား..ဝမ်းတစ်ခါလောက် သက်လိုက်ရင်ပျောက်သွားမှာပါ၊ ဗိုက်ဆာလို့ လား..ဗိုက်ထဲက အစာလုံးဝမရှိရင် အစာမာချက်ချင်းစားလို့မရဘူး၊ ကော်ဖီလေး သောက်မလား.."

"ဪ..မယ်ယုံရယ်၊ ကလေးဖြေဖို့လေးများ အချိန်ပေးလိုက်ပါဦး..ဘယ်နှယ် နင့်မေးခွန်းချည်းပဲ.."

"ဟုတ်ပါရဲ့..ဖြေလေကလေး၊ ဘာလိုချင်လို့လဲ.. ဆာလို့လား အဲ.."

မေးလိုက်ပြီးမှ ဒေါ်မယ်ယုံသူပါးစပ်ကို လက်ဝါးနဲ့ပြန်ပိတ်သည်။

"ရေချိုးချင်တယ်.."

"အို..အဲ့ဒါမှပြသနာ၊ ရေချိုးဖို့ကို ဆရာဝန်ကို မမေးခဲ့မိဘူး.."

"ဘာဖြစ်လဲ..ကိုယ်ပူတာမှမဟုတ်တာ၊ ကလေးတစ်ညလုံး ချွေးတွေထွက်နေတာ ..မကြည်မလင်ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ရေခွေးလေးစပ်ပြီး ချိုးပေးလိုက်.."

"ဖြစ်ပါ့မလား ဦးမိုးရယ်.."

"ဖြစ်ပါတယ်ယုံယုံကြီးရယ်..ဒီမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် မသတိတော့ဘူး၊ မြန်မြန် လုပ်စမ်းပါ.."

ငွေငွေက စိတ်မရှည်သံလေးနှင့် ဝင်ပြောတော့မှဒေါ်မယ်ယုံ..

"အေးအေး..ယုံယုံကြီး သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်.."

ဟု ဆိုကာအပြေးတပိုင်း ထွက်သွားလေသည်။

အခန်း(၁၃)

"ဦးဆက်..ငွေငွေ ဒီမှာထိုင်မယ်နော်.."

အပြင်အကြော်ဆိုင်လေးက အကြော်တစ်ပွဲမှာကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရဲ့ အတွင်း ကျကျစားပွဲမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်စားနေသည့် ကောင်းမြတ်ဆက်ရှိရာ ငွေငွေတန်း တန်းမတ်မတ် ဝင်သွားခဲ့သည်။

'ထိုင်မယ်နော်'ဆိုတာ ခွင့်တောင်းလိုက်တာပေမယ့် သူ့ဘာမှမပြောရသေးခင် ထိုင်ချပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ ကောင်းမြတ်ဆက် မျက်မှောင်ကုတ်ထားလျက် ထပ်မံ ကြည့်တော့ဘဲ အကြော်ကိုဆက်စားနေလိုက်သည်။

"ဦးဆက်..ငွေငွေ့ကိုမကျွေးတော့ဘူးလားဟင်.."

"မင်းကို ဘယ်သူကဖိတ်ထားတာမို့လို့ ကျွေးမွေးဧည့်ခံနေရမှာလဲ.."

"ငွေငွေက ကျေးဇူးတင်စကားပြောချင်လို့ပါ.."

"မလိုပါဘူး..လူကြီးတွေကို အားနာလို့ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်တာ.."

ငွေငွေက ပြုံးလိုက်ပြီး.. ၊

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်ကူညီတာပဲ မဟုတ်လား.."

စကားပြောနေကြတုန်း အကြော်တစ်ပွဲရောက်လာသည်။ ငွေငွေက အကြော်ကို အချဉ်ရည်ထဲမှာနှစ်ကာ နံနံပင်တွေငှက်သီးစိမ်းတွေပါအောင် ယူစား၏။

"အဲ့ဒီညကလေ မအိပ်ခင်ငွေငွေ့ မက်မန်းသီးအချဉ်တွေ သုံးထုပ်တောင်မှစားပစ် လိုက်တာ.."

ကောင်းမြတ်ဆက်က တစ်ရှူးနှင့်လက်သုတ်ကာ လက်ဘက်ရည်အချိုကို သောက်သည်။

"သူတို့က ဘာမှမသိကြဘူးသိလား..အိမ်မှာကားကပျက်နေတော့ ဒီပြင်ကိုလိုက် ကြည့်သေးတယ်၊ ဘယ်မှာမှအကူအညီမရလို့ ဦးဆက်ဆီသွားမယ်ပြောတာကို ငွေငွေ ကြားလိုက်တယ်..မသွားနဲ့လို့ပြောမလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် လုံးဝစကားမပြောနိုင်ဘူး..နောက် ဘာကိုမှမသိတော့ဘူး.."

ငွေငွေက သွားထောင်ထောင် မထောင်ထောင်တစ်ယောက်တည်းပဲပြောနေကာ အကြော်ကို အချဉ်ရည်ထဲနှစ်လိုက်၊ ပန်းကန်ထဲကအပုံလိုက်ထည့်ထားသည့် ငရုတ်သီး စိမ်းကို ကိုက်လိုက်.. ၊

ပြီးတော့ ရေနွေးတစ်ခွက်ပဲ..သောက်ကာ လျှာကို လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့် ယပ်ခတ် နေသေးသည်။ ရှူးရှူးရှဲရှဲနှင့် နှုတ်ခမ်းဖျားလေးတွေမှာလည်း ချွေးတွေစိုကာ အတော် ကြီးစပ်နေတာတောင်မှ အကြော်ကိုပြန်စားပြီး ဒီငရုတ်သီးကိုပဲ ပြန်ကောက်လေလျှင်ကောင်းမြတ်ဆက် ဒေါသမဖြစ်ဘဲ နေလို့မရတော့တာဖြစ်သည်။

"ငွေငွေ မင်းဟာဘယ်လိုအလိုက်ကမ်းဆိုးမသိတဲ့ ဟာလေးမှန်းမသိပါလား..ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီငရုတ်သီးကိုပဲ မက်မက်မောမောစားနေတာလဲ၊ မင်းကိုပူလွန်းလို့ပြောနေတယ် မထင်နဲ့..ဖြစ်လာရင် အိမ်နီးချင်းပါဒုက္ခရောက်ရတာမင်းကြောင့်.."

ငွေငွေက သူ့ကိုအံ့ဩသွားသလိုလေး ကြည့်နေသည်။ သူကနားမခံသာသည့်ပ လသံမျိုးနှင့် ပြောဆိုနေပြီး စားပွဲပေါ်ကို ငါးထောင်တန်တစ်ရွက်ချကာ အချိုပန်းကန်နှင့် ဖိကာထွက်သွားလေသည်။

ငွေငွေကိုင်ထားသည့် အကြော်ကိုရော ငရုတ်သီးတောင့်လေးကိုပါ အသာချကာ ငါးထောင်တန်လေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲသေချာထည့်ကာ အိတ်ထဲက ငါးထောင်တန်တစ်ရွက်ကို သပ်သပ်ထုတ်ယူလိုက်သည်။

စားသောက်ထားသမျှရှင်းလိုက်တော့ တစ်ထောင့်ခြောက်ရာပဲကျသည်။ နှုတ်ခမ်း လှလှလေးမှာ ကြည်ကြည်နူးနူးအပြုံးလေးတစ်ပွင့် စွန်းထင်းသွားလေသည်။

အခန်း(၁၄)

ဇွေဇွေ ကွန်ပျူတာသင်တန်းရဲ့ မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်သည်နှင့် ကြားလိုက် ရသည့် အသံတစ်ခုကြောင့် လူကနံရံမှာကွယ်လိုက်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။

"ကျွန်တော်နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်ကတည်းကဒီမှာနေတာ ငါးနှစ်ရှိသွားပြီ.."

"အခုပြောင်းမယ့်ခြံက ကိုဆက်ဝယ်ထားတာလား.."

"ဟုတ်တယ်..ရန်ကုန်မှာမနေချင်ပေမယ့် ရန်ကုန်မှာပဲဝယ်လိုက်မိတယ်၊ နေချင် တဲ့စိတ်မရှိတာနဲ့ မှော်ဘီခြံမှာပဲလာနေလိုက်တာပါ..ဒါက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဖိုးကျော် တို့ခြံလေ.."

"အေးလေ..ဒီမှာနေတာ အဆင်ပြေတယ်ဆိုပြီး ဘာလို့ပြောင်းမှာလဲ၊ သူတို့ကခြံ ရောင်းတော့မှာမို့လို့လား.."

"မဟုတ်ဘူး..ကျွန်တော်ကိုက မနေချင်တော့တာ၊ မေမေနဲ့လည်း အဆက်အ သွယ်ပြတ်နေတာ ကြာပြီလေ..ရန်ကုန်မှာပဲနေပြီး မေမေ့ကိုသွားတွေ့မယ်.."

"ကိုဆက်မေမေကဘယ်မှာလဲ.."

"မန္တ လေးမှာ.."

"ဟာ..ဝေးတာပဲ၊ ပြောပါဦးဗျာ..ခင်ဗျားက ဇနီးသားမယားလည်းရှိတာမဟုတ်ဘဲ နဲ့ ဘယ့်နှယ် မိဘနဲ့မနေတာလဲ.."

အသံတွေ ခဏတိတ်သွားသည်။

"အကြောင်းတွေရှိခဲ့လို့ပေါ့ဗျာ ကဲ..ကျွန်တော်သွားဦးမယ်၊ မနက် တစ်ခါတည်း ထွက်လာရင်းကျမှ ခင်ဗျားအပ်ထားတဲ့ဒီဇိုင်းပုံတွေ ဝင်ပေးမယ်.."

"ဟုတ်ပါပြီ..ခင်ဗျားကတော့ တကယ့်ကိုကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်လုပ်တဲ့သူပဲကိုဆက် ရာ..ကျုပ်တို့တော့ လွမ်းကျန်ခဲ့မှာပဲ.."

ဇွေဇွေလွတ်ရာကို ပြေးကွယ်လိုက်ရင်း တစ်ကိုယ်လုံးနွမ်းခွေသွားသည်။

သူပြောင်းတော့မည်ဆိုပါလား.. ၊

ဒါဟာ သူမကြောင့်ပဲဖြစ်မှာပါ၊ ရှင်တကယ်ပဲ ဇွေဇွေ ကိုစေတနာမဲ့ခဲ့တာလား ဟင်.. ၊

ဟင့်အင်း.. ရှင့်ကိုဇွေဇွေ မခွဲနိုင်ပါဘူး.. ၊

ရှင် ဘယ်မှမသွားရဘူး.. ၊

အမုန်းခံရပါလျက် မနာနိုင်။ စွန့်ပစ်ခဲ့မှာကို သိလျက်နဲ့ အားလျှော့မကျန်ခဲ့ချင်။ ရှင် ထွက်သွားလို့မရဘူး.. ဦးဆက်.. ၊

အခန်း(၁၅)

"ဘာလဲ..ဘာလဲ၊ မသန်း ပြစမ်း.."

ငွေငွေပျောက်နေလို့ အားလုံးပျာယာခတ်နေကြဆဲ ဒေါ်သန်းဖတ်နေသည့်စာလေးတစ်စောင်က သုံးယောက်လက်ထဲကူးရောက်သွားသည်။

"ဒုက္ခတော့များကုန်ပါပြီ..ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ.."

"ကိုဆက်ဆိုတဲ့ကောင်လေးက ဘယ်သွားလို့လဲ.."

"ကလေးကို သူတကယ်ခိုးသွားတာလား..သွားကြည့်ကြပါဦး.."

လူကြီးတွေပေမယ့် မရှက်နိုင်.. ၊

"ဟိုကောင်လည်းမရှိတော့ဘူး..ခြံတံခါးမှာ သော့ခလောက်ကြီးခတ်ထားတာကို ပြူးလို့.."

"ကြည့်စမ်း..ဒီကောင်လူကြည့်တော့ ရိုးပုံရိုးပန်းနဲ့ ကလေးကိုမုန့်ပေးခေါ်သွား တာ.."

"ရမ်းမပြောပါနဲ့ဦး..ဒီသူငယ်ကိုကြည့်ရတာ ဒီလိုလူစားမဟုတ်ပါဘူး၊ တို့ကလေး က ရူးရူးမိုက်မိုက်နဲ့စွဲလမ်းပြီး.. "

"စွဲလမ်းတော့ရော သူခိုးလို့ပါသွားတာပေါ့..ခြံတံခါးကိုတောင် ပိတ်ပစ်ခဲ့ပြီမဟုတ် လား.."

"ဟုတ်ပဲတော်..ကျုပ်တို့ကလေးလေးက ခုမှဆယ်တန်းဖြေထားတဲ့ ပေါက်စလေး ..လူလေးကိုဘယ်လိုပြောကြမလဲ.."

"ဖြစ်တဲ့အတိုင်းပြောရမှာပဲ..ကဲ ဖုန်းဆက်ဖို့လုပ်.."

ဖုန်းဆက်ပြီး သုံးနာရီအတွင်း နေကုငွေရောက်ချလာသည်။

"ဘယ်မှာလဲစာ..ပြပါဦး၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ.."

"လုံးဝကိုမရိပ်မိလိုက်ကြပါဘူးလူလေးရယ်..သူတို့ချစ်သူတွေ ဘယ်လိုဖြစ်သွား မှန်းကို မထင်လိုက်နိုင်ဘူး၊ မျက်စိရှေ့မှာ မသင်္ကာစရာဘာမှမမြင်ခဲ့..မကြားခဲ့ဘူးဘဲနဲ့.. ခုလိုဖြစ်သွားတာ.."

"ဟုတ်တယ်..အဘတို့အပြစ်လည်းရှိပါတယ်လူလေးရယ်.."

"ကလေးပါသွားတာ အကြီးတို့အပြစ်ပါ.."

အားလုံးကိုဝန်ချနေကြသဖြင့် သူ့မှာဘယ်သူ့ကိုဆက်ကာ ဒေါသပေါက်ကွဲရမှန်းမ သိ။
ကိုဆက်ဆိုသည့်တစ်ယောက်ကို မှော်ဘီတစ်ပိုက်မှာသိတဲ့လူ အစအနဘယ်မှာမှမ တွေ့၊
ကိုအောင်ပြောလို့ ကွန်ပျူတာဦးဖော်မျိုးဆီ ရောက်တော့လည်း.. ၊

"ဒီခြံက သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့ခြံပါ..ရန်ကုန်မှာတော့ သူ့ခြံနဲ့တိုက်ဝယ်ထားတယ်လို့ ပြောတာပဲ၊
လိပ်စာတော့မသိဘူးဗျ..ကိုဆက်က လူကောင်းပါ၊ နိုင်ငံခြားကပြန်လာတာ ငါးနှစ်လောက်ပဲ
ရှိသေးတယ်.."

"နိုင်ငံခြားသွားနိုင်တာနဲ့ လူကောင်းဖြစ်ရရောလားဗျာ.."

သမီးဇောနဲ့ နေကုဋေ ဘုပြောပစ်သည်။ ခေါင်းထဲမှာ ထူပူနေသည်။

သမီးလေး.. ၊

ခုမှ ဆယ့်ခုနှစ်ပင်မပြည့်သေးပေ။

ကိုဆက်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ..ဘယ်ကလဲ.. ၊

အိမ်ခြေမရှိ၊ မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက် ကလေးကချေလား.. ၊

ကိုယ့်သမီး ရူးရူးမိုက်မိုက်အရွယ်လေးကို သွေးဆောင်ဖြားယောင်းသွားခဲ့တာ လား.. ၊

"ဒီကိစ္စရဲတိုင်မှဖြစ်မယ်.."

"ဟင်"

ဒေါ်မယ်ယုံက တွေးတွေးဆဆနှင့်. . ၊

"ကလေးကို အုပ်အုပ်စီးစီးနဲ့ရှာပြီး ပြန်သိမ်းထားတာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်လူ
လေးရယ်..အပျိုမဟုတ်တော့ရင်တောင် နားလည်အောင်ပြောပြပြီး ပညာဆက်သင်ဖို့
ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိဖြစ်သွားဖို့ သွန်သင်ကြတာပေါ့..တစ်သက်မှာတစ်ခါတော့ မိုက်
တတ်ကြတာပဲကွယ်၊ တကယ်လို့ ကိုဆက်ဆိုတဲ့ကောင်က အလကားကောင်ဆိုရင် လူ လေးရဲကို
တိုင်တာနဲ့တစ်ခါတည်းကျေညာပြီးသား ဖြစ်သွားမယ်..အားလုံးပြင်ဆင်ဖို့ခက် ကုန်မယ်.."

"အဲ့ဒါမှန်တယ်ကိုနေ..လူလေးဒေါသကိုချုပ်တီးပြီး အရည်ကိုစဉ်းစားပါ၊ တို့တွေ
ကလေးကိုရှာမယ်..ပြန်တွေ့ကြရင် လူလေးကကလေးကို ဒေါသကြီးမပြပါနဲ့၊ ဒီအရွယ်က
ကြောက်လည်းကြောက်တတ်တယ်..ရွဲ့လည်းရွဲ့တတ်တယ်၊ အဘတို့စကားကို နား ထောင်ပါ.."

နေကုဋေ မျက်နှာကြီးနီရဲကာ မေးကြောကြီးတွေထောင်ကားနေသည်။ သမီးလေး ဟာ
သူနဲ့မွန်တို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောရင်သွေးလေးပါ။ မအေတူသမီးလေးမို့ သူ့မှာချစ် လို့မဝနိုင်ပေ။

ဘယ်တုန်းကမှ မျက်စိအောက်ကအပျောက်မခံခဲ့ဘဲ ဒီနေ့ရာသီကျမှ သူငယ်ချင် တွေနှင့် အညာဒေသကို အလည်လိုက်သွားချင်သည်ဟု ပူဆာလွန်းသဖြင့်အဝေးကြီးကို လွှတ်ဖို့ စိတ်မချနိုင်ဘဲ သမီးလေးလည်း နှုတ်ခမ်းမစုရအောင် စိုက်ခင်းတွေနှင့်သာယာ အေးချမ်းမှုရှိသည့် မှော်ဘီခြံကြီးဆီသို့ ပို့ပေးခဲ့တာဖြစ်သည်။

ခုတော့ကံကြမ္မာက လက်မည်းကြီးနဲ့ ဆွဲထုတ်သွားသည်။

"ရှာမယ်ဆိုတော့ ဘယ်ကမှန်း၊ ဘာကောင်မှန်းမသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ် လိုရှာမလဲ.."

"သူ သွားလာတတ်တဲ့နေရာတွေ ကိုအောင်သိတယ်..အဲ့ဒီမှာသွားစုံစမ်းရင် သဲ လွန်စတော့မှာပါ။ ပေါ်လွင်တဲ့လူတစ်ယောက်အကြောင်း စုံစမ်းရတာမခက်လှပါဘူး.."

"ဘာပေါ်လွင်တာလဲ.."

"အဲ့ဒီသူငယ်က အတော်လေးရုပ်ရည်ရှိတယ်ကွဲ့..ပြီးတော့စနုကာသမားတဲ့.."

အခန်း(၁၆)

"ခွမ်း.."

လွန်စွာလှပသော ကလေးတစ်ရပ်စာခန့်ရှိသည့် တရုတ်ကြွေပန်းအိုးကြီးမှာ

ကောင်းမြတ်ဆက်၏ကန်ချက်ကြောင့် ပြင်းစွာလဲကျကာ ကွဲကြဲသွားလေသည်။ဇေ့ဇေ့ ရှု့က စားပွဲကိုခြေထောက်နဲ့ တအားကန်ပစ်လိုက်သဖြင့် စားပွဲ၏ခြေထောက်တွေ ထောင်ကာ ပက်လက်လန်ကျသွားသည်။စားပွဲပေါ်မှာရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ကွဲကျ လိမ့်ကျကုန်သည်။

ကောင်းမြတ်ဆက်က ဇေ့ဇေ့အား.. ၊

"မင်းကိုခေါ်လာတာ ချစ်လွန်းလို့တော့မထင်နဲ့..ငါဘယ်သွားသွား ငါ့နောက်တေ ကောက်လိုက်နေလို့ အမြင်ကတ်ပြီးခေါ်လာတာ..ငါ့ဘဝမှာ ချစ်တဲ့မိန်းမရှိပြီးသား၊ အဲ့ဒီ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုပဲ စွဲစွဲလမ်းလမ်းချစ်ခဲ့ဖူးတယ်..စွဲလမ်းလို့လည်းဘဝနဲ့ချီပြီး ပေး ဆပ်ခဲ့ရတယ်၊ အဲ့ဒီလိုပေးဆပ်ခဲ့ရလို့လည်း လွမ်းဆွတ်နေတာကိုပဲ ငါကကျေနပ်ခဲ့တာ.. သူကလွဲလို့ ငါဘယ်မိန်းမကိုမှ ပျော်ဝင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းနေရဲလား.."

ဟု မေးလိုက်ရာ.. ၊

"ရှင်တောင် ခေါ်လာသေးတာပဲ..ကျွန်မက ဘာလို့မနေရဲမှာလဲ၊ ကျွန်မနေရဲ တယ်.."

ဟုပြန်ပြောရင်း.. ၊

အခန်း(၁၇)

"တင်းတောင်.."

ခြံလေးကကျယ်ကျယ် တိုက်ကလေးကသေးပေမယ့် စွတ်စွတ်ဖြူနေသော လုံး ချင်း လှလှလေးဖြစ်သည်။ တိုက်ရဲ့ ခေါင်မိုးပေါ်မှာ လသာဆောင်လှလှလေးကို အမိုးပြာပြာလေးနဲ့ အုပ်ဆိုင်ထား၏။

ဘန်ဂလိုဆန်ဆန်လေးလှကာ မျက်စိအေးချမ်းမှုရှိလေသည်။ လူခေါ်ဘဲလ်ကိုနှိပ် ပြီး သူ့အားလုံးကိုပုဝဲကြည့်နေမိသည်။

"တင်းတောင်.."

ဒုတိယအကြိမ်နှိပ်လိုက်မှ အထဲကလူရိပ်တွေလိုက်ရသည်။ ယောက်ျားဝတ်စပို့ ရှုပ်ပွယူကြီးနှင့် ရှေ့ပင်အညိုရောင်လေးဝတ်ကာ ဆံပင်တွေဒီတိုင်းဖြန့်ချထားသည့် မိန်း ကလေးဟာ.. ၊

"ဟင်..ဖေကြီး.."

သူ့ကိုမြင်လျှင် ငွေငွေတုံ့ခနဲရပ်သွားပြီးမှ တံခါးနားပြေးထွက်လာသည်။

"ဖေကြီး.."

တံခါးသော့ကို ကတုန်ကယင်လေးဖွင့်ရင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ဖက်တွယ်ထား လိုက်သည်က သူ့သယ်ဆောင်လာခဲ့သည့် ဒေါသများကိုဖိအုပ်တားဆီးပစ်လိုက်သည့် နှယ်.. ၊

"ဖေကြီး..ငွေငွေမှားပါတယ်၊ ငွေငွေ ကိုရိုက်ပါဖေကြီးရယ်..ဒါပေမယ့်ငွေငွေ ကို တော့ ပြန်ခေ ပြန်ခေါ်မသွားပါနဲ့နော်၊ ဦးဆက်ကိုလည်း ဘာမှမပြောပါနဲ့..သူ့မှာဘာအပြစ်မှ မ ရှိပါဘူး၊ အားလုံး ငွေငွေလုပ်ခဲ့တာပါ.."

သူရင်ထဲမှာနှင့်သွားသည်။

ကောင်းမြတ်ဆက်.. ၊

စုံစမ်းသိရှိလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကြားလိုက်ရသည့်နာမည်ကြောင့် သူ့ဆံပင်တွေပင်
ထင်ကားကုန်သလား ထင်ရလောက်အောင် အံ့ဩမှင်တက်မိသွားခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ယုံ ယုံတို့ပြောပြလို
အနေအထားကို သိလိုက်ရသည်က ကောင်လေးကသမီးကို ဂရုမစိုက်ခဲ့ ဖူးဘူးတဲ့.. ၊

ကောင်းမြတ်ဆက်ဟာ သူ့သိထားတဲ့ကောင်းမြတ်ဆက်သာ ဖြစ်ခဲ့မည်ဆိုလျှင်.. ၊

"သူဘယ်မှာလဲ သမီး.."

"ကျွန်တော်ဒီမှာ ရှိပါတယ်.."

နောက်ကျောဘက်ကအသံ.. ၊

နေကုဋေ ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဟင်.."

"ကိုကြီး.."

သူ့ထက်အဆများစွာ ပြူးကျယ်သွားသည့်ကောင်းမြတ်ဆက်ရဲ့ မျက်လုံးများက
တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားမှုများစွာနှင့် ခြေနှစ်လှမ်းခန့်ဆုတ်သွားလေသည်။ သူသည် နေကုဋေ ဋေ ဋေကို
မထင်မှတ်လွန်းစွာ တစ်လှည့်စီတစ်ပြန်စီ ကြည့်လိုမဆုံး.. ၊

"ကိုကြီးဋေဋေက.."

"မွန်နဲ့ ငါ့ရဲ့သမီး.."

"ဗျာ.."

နေကုဋေနဲ့ကောင်းမြတ်ဆက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း
ခံစားချက်မျိုးစုံကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ကြိတ်မှိတ်ဖြေရှင်းနေကြသည်။နှစ်ယောက်လုံး ရင်ထဲမှာ
မေးခွန်းများစွာ.. ၊

သိလိုမှုတွေ အမြောက်အများရှိနေပေမယ့် မမေးရဲ၊ မကြားရဲ။ ဘာကိုဘယ်လိုစ
ဖြေထုတ်ဖွင့်ချရမှန်းမသိ။ လူသားသုံးဦးရှိနေသော်လည်း တိုက်ကလေးထဲမှာ တိတ် ဆိတ်ခြင်းက
ကြီးစိုးနေလေသည်။

သို့သော် မပြောလိုလည်း ပြီးမှာမဟုတ်တာကြောင့် နေကုဋေမျက်နှာအနည်းငယ် လွဲလိုက်ပြီး..

|

"သမီးကိုမင်း မသိခဲ့ဘူးလား.."

"မသိဘူး..ကျွန်တော်သူနာမည်ကိုတောင် ငွေငွေကလွဲပြီး ဘာမှမသိဘူး၊ စိတ်လည်းမဝင်စားခဲ့ဘူး..ခုချိန်ထိ သူ့ကိုကျွန်တော်စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားခဲ့ဘူး၊ ဘာမှလည်းမမေးမိဘူး..အဲ့ဒါအခွင့်အရေးတစ်ရပ်အနေနဲ့ အသားယူအနိုင်ပိုင်းပြောတာ မ ဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ဘက်က သန့်ရှင်းခဲ့တာကို ကိုကြီးသိအောင်ပြောတာပါ.. ငွေငွေ နဲ့ကျွန်တော်အသက်အရွယ်လည်းကွာပါတယ်၊ ကလေးတစ်ယောက်အမြင်ထက် ပိုပြီး ဘယ်လိုမှဖောက်ပြန်တဲ့စိတ် မွေးလို့ရမှာမဟုတ်ပါဘူး.."

နေကုဋေ ဆတ်ခနဲပြန်ကြည့်ကာ မဲ့သည်။

"မင်းက ဘာကိုပြောချင်တာလဲ.."

"ငွေငွေကို ကိုကြီး.."

"ခွပ်.."

"အမလေး..ဖေကြီး မလုပ်ပါနဲ့.."

နေကုဋေ ကောင်းမြတ်ဆက်မျက်နှာကို ထိုးချပစ်လိုက်သည်။ ငွေငွေက ဖအေ လက်ကို ပြေးဆွဲထားကာ အတင်းတားဆီး၏။

"ငါသိတယ်..မင်းဘယ်အချိုးချိုးတော့မယ်ဆိုတာ.."

ကောင်းမြတ်ဆက်က သွေးထွက်လာသည့်နှုတ်ခမ်းကို လက်ခုံနှင့်သုတ်ပစ်လိုက် ၏။

"ကိုကြီး ကျွန်တော့်ကိုဘာလို့ထိုးတာလဲ..ကျွန်တော့်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ၊ ကိုကြီးတို့ကခွဲကြတဲ့ ဇာတ်တိုင်းမှာ ကျွန်တော်ကအမြဲပဲ အထိုးအကြိတ်ခံ ဖုတ်ဖက်ခါပြီး ကင်မရာနောက်ကွယ်က တစ်ပဲခြောက်ပြားတန် လူကြမ်းကြီးလုပ်နေရမှာလား..ငွေငွေနဲ့ကျွန်တော်ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ သူ့ကိုကျွန်တော်တရင်းတနီးလည်း မဆက်ဆံခဲ့ဖူးဘူး..ပြီးတော့သူ..သူနဲ့ကျွန်တော်လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အားလုံး လက်ညှိုးထိုးစရာတွေဖြစ်ကုန်တော့မယ်.. "

"အေး..အဓိကက အဲ့ဒါပဲ၊ နနလေးကရမယ့်ဇာတ်က ဇာတ်ကြမ်းဖြစ်သွားခဲ့တာ အဲ့ဒါပဲ..မွန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး.."

"ဖေကြီး..ဖေကြီးတို့ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဖေကြီးနဲ့ဦးဆက်က ဘယ်လိုတွေ ပတ်သက်ခဲ့ကြတာလဲ..ငွေငွေကိုပြောကြပါဦး.."

"သမီး..သမီးခြံထဲမှာ ခဏဆင်းနေလိုက်စမ်း၊ ဖေကြီးသူနဲ့စကားပြောစရာရှိ တယ်.."

"ဖေကြီး.."

"သွား..သမီး.."

ငွေငွေ ဟိုမျက်နှာကြည့်၊ ဒီမျက်နှာကြည့်နှင့် တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်ထွက်သွား သည်။

"တကယ်တော့ မေမေနဲ့အန်တီရွှေက ဘာမှသွေးမတော်ခဲ့ဘူး.."

"ဗျာ.."

ခုမှသိလိုက်ရသည့် အဖြစ်တစ်ခုကို ကောင်းမြတ်ဆက်အံ့ဩမဆုံး.. ၊

"မင်းသတိထားမိမှာပါ..မေမေက သိပ်ကိုနူးညံ့တယ်၊ မင်းအမေကတော့ စိတ်ကြမ်းတယ်..မေမေက ဘိုးဘိုးဦးစက်ရိန်နေနဲ့ သမီးအရင်း၊ မင်းရဲ့အမေကို ဒုက္ခသည်ကလေးအမေတစ်ယောက်ဆီက ခေါ်ထားပြီးမွေးစားခဲ့တာ..အန်တီရွှေက အဲ့ဒီအချိန်မှာ ခြောက်လသမီးလေးပဲ ရှိသေးတယ်တဲ့၊ ကလေးအမေက ကလေးအဖေရဲ့ရာဇဝင်ကို မပြောခဲ့ပေမယ့် မင်းရဲ့အဘိုးကတော့ ထောင်ထဲမှာဆုံးသွားခဲ့တဲ့ ဒုစရိုက်သမားတစ် ယောက်ဆိုတာ ဘိုးဘိုးသိခဲ့တယ်.."

ကောင်းမြတ်ဆက် ငေးငိုင်နေသည်။ နေကုဋေကို အစတည်းကလေးစားချစ်ခင်ခြင်း အရင်းခံရှိခဲ့သည်မို့ နေကုဋေမဟုတ်တာမပြောဘူးဆိုတာလည်း ယုံကြည်နေသည်။

"ဒီကလေးရဲ့ဖစ်မြစ်ကို ဘိုးဘိုးကဘွားကိုတောင် မပြောခဲ့ဘဲဖုံးထားခဲ့တယ်.. ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိသားစုဆွေမျိုးတွေသိကြရင် ကိုယ့်မျိုးနွယ်ထဲမှာ ဒီလိုသွေးမျိုးကို ဘယ်လိုမှခေါ်သွင်းခံမှာမဟုတ်လို့ဘဲ..အရွယ်ချင်းက ငါးနှစ်လောက်ကွာတော့မေမေ လည်း အန်တီရွှေကို ညီမရင်းလေးလိုပဲချစ်တယ်၊ ဘွားကလည်း သမီးရင်းနဲ့မခြား ဂရုစိုက်ခဲ့တယ်..ဒါပေမယ့် မင်းအမေကတော့ ကြမ်းတမ်းတာ လောဘကြီးတာ ဘယ်သူနဲ့မှ မတူအောင် ဗီဇပြုလာတယ်တဲ့.."

နေကုဋေက လောင်းကုတ်ရှည်ကြီးထဲ လက်နှိုက်ကနံရံဘက်ဆီ လျှောက်ထွက် သွားသည်။

"အခု မိဘဘိုးဘွားတွေမရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ ဒီအကြောင်းတွေကိုသိတဲ့လူ ဘယ်သူမှမရှိတော့ဘူး..မေမေရယ် အန်တီရွှေရယ်ကလွဲရင်ပေါ့၊ ငါ့ကိုတော့မေမေမဆုံးခင် ပြောပြသွားခဲ့တာ..မွန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အထူးသဖြင့် မင်းထွက်သွားတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အန်တီရွှေက ငါတို့မိသားစုကို လုံးဝမကျေနပ်ခဲ့ဘူး၊ မွန်ဆုံးသွားပြီးမှ တစ်ခေါက်လာ တယ်..မေမေမရှိတော့မှ ဝင်ချည်ထွက်ချည်လုပ်လာခဲ့တာ၊ သူ့စိတ်ထဲမှာရသင့်တဲ့အမွေ ကို ရခဲ့တာတောင် သမီးရင်းမဟုတ်လို့ သူ့ကိုအစွန်အဖျားပဲပေးခဲ့တာဆိုပြီး အမြင် စောင်းနေခဲ့တယ်..ဒါကို မေမေက ငါ့ကိုသတိပေးခဲ့တာပဲ.."

"မေမေ့အကြောင်းတော်ပါတော့ကိုကြီး..ခု ကိုကြီးဒီကိုလာခဲ့တာ ဘယ်လိုစိတ်ကူး တွေနဲ့ လာခဲ့တာလဲ၊ အဲ့ဒါပြောစမ်းပါ.."

"ကောင်းမြတ်ဆက်ဆိုတာ မင်းဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ထင်ပေမယ့် မဖြစ်ဖို့ငါ့ဆု တောင်းခဲ့တယ်၊ ခုမင်းဖြစ်နေတယ်.."

"ကိုကြီးဘာဖြစ်စေချင်သလဲ.."

"ငါ လုံးဝသဘောမတူဘူး.."

"ဒါ သဘာဝကျပါတယ်.."

"နံပါတ်တစ် မင်းရဲ့မျိုးရိုးနဲ့ မင်းအမေစရိုက်..နံပါတ်နှစ် သမီးကသိပ်ငယ်သေး တယ်၊ နံပါတ်သုံးက သမီးကိုမင်းမချစ်ဘူး.."

"ဒီနေ့ထိ ကျွန်တော်ဘယ်မိန်းမကိုမှ မချစ်ခဲ့ဖူးဘူး.."

နေကုဋေက 'ငါသိတာပေါ့'ဆိုသည့်အပြီးနှင့် စောင်းကြည့်သည်။ ၎င်းမဲ့ပြုံးကို ကောင်းမြတ်ဆက်က နာကျင်သည့်ပြုံးခြင်းနှင့် လက်ခံလိုက်သည်။ အတိတ်ဟာ ကျန်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား.. ၊

"ဒါပေမယ့် သမီးကမင်းကို သိပ်စွဲလမ်းနေရှာတယ်..သမီးလေးဟာ သူ့အမေလိုပဲ စိတ်ထက်တယ်၊ ငါနဲ့ခေါင်းမာတာချင်းတူတယ်..သမီးရဲ့စိတ်ကို ဘာနဲ့မှငါပဋိပက္ခမဖြစ် ချင်ဘူး၊ ဒီတော့ သမီးလေးကို မင်းလက်ထပ်ပါ.. "

"ကျွန်တော့်ကြောင့် သူစိတ်မချမ်းသာဖြစ်ရမှာတော့ သေချာတယ်..အဲ့ဒီအခါ ကိုကြီးကျွန်တော့်ကို အထင်လွဲလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုအထင်လွဲခြင်းကိုလည်း ကျွန်တော်ကဖြေရှင်းနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး.. ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ချစ်တဲ့စိတ်ဟာဖန်တီးလို့မရဘူး၊ ဒါကို ကိုကြီးနားလည်ပေးပါ.."

အနီရဲရဲ စပို့ရှပ်ဘောင်းဘီရှည်အနက်နှင့် လုံးဝမထင်မှတ်လောက်အောင် နုပျို ချောမောနေသည့် ကောင်းမြတ်ဆက်ကိုနေကုဋေ စိုက်ကြည့်မိသည်။ ပိုမိုတောင့်တင်း ထွားကျိုင်းလျက် အသားအရေအရင်ထက် ပိုဖြူပင်းနေသည်။

ခပ်ရိုင်းရိုင်းလျစ်ကန်ကန်ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သောအသွင်နှင့် စတိုင်လ်တစ်မျိုး ပြောင်းသွားသည်မှလွဲရင် ရင့်ရော် ခြင်း အလျင်းမရှိ.. ၊

ဦးတပ်ခေါ်ရလောက်အောင် သွင်ပြင်မျိုးကို ရှာမတွေ့ပါ။ သူသက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိ သည်။

"ငါ့သမီးလေး မခံစားနိုင်လောက်အောင် အလူးအလိမ့်ဖြစ်လာခဲ့ရင် ဘယ်အခြေအနေမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါပြန်ခေါ်မယ်.."

ကောင်းမြတ်ဆက်က နေကုဋေကို အတန်ကြာကြည့်နေပြီးမှ ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးကာ.. ၊

"ကျွန်တော့်ကို ကလေးထိန်းငှားလိုက်တာပေါ့.."

"မင်းကြိုက်သလို သဘောထားနိုင်တယ်..ဒါပေမယ့် သမီးကိုတမင်နှိပ်စက်ကလူပြုတာမျိုး စိတ်ဆင်းရဲစေတာမျိုး မရှိခဲ့ဘူးဆိုရင် ငါကျေနပ်တယ်၊ အဓိကက သမီးဖြစ်ချင် တဲ့အတိုင်းဖြစ်ဖို့ သမီးလျှောက်ချင်တဲ့လမ်းကို လျှောက်ခွင့်ငါ့ဘက်ကပေးနိုင်ဖို့.."

"ကောင်းပါတယ်.."

ဆိုသံက ပုံမှန်မဟုတ်ဘူးဆိုတာသိပေမယ့် နေကုဋေကျောခိုင်းနေလိုက်သည်။ သမီးလေးအတွက်နဲ့ သူ့မှာသိက္ခာတွေ မာနတွေအားလုံး ခဝါချခဲ့ရပြီ၊ ကောင်းနေရာမှာ ခပ်ရင့်ရင့် သူ့စိမ်းတစ်ယောက်သာဆိုလျှင် သမီးလေးကို သူမရအရဆွဲခေါ်သွားမှာပဲ ဖြစ် သည်။

ခုတော့ သမီးချစ်နေတဲ့သူဟာ ကောင်းဖြစ်နေသည်။ ကောင်းကို သူ့ရှိခဲ့တဲ့သံ ယောဇဉ်။ ညီငယ်လေးသဖွယ် အလိုလိုချစ်ခင်ခဲ့ဖူးတဲ့စိတ်။ ပြီးတော့ မွန်အတွက်နဲ့ မိုက်ရူးရဲဆန်စွာ ဘဝကိုလေလွင့် ရွက်တိုက်သွားခဲ့တဲ့သူ.. ၊

ဒါတွေအတွက် သမီးလေးကိုကောင်းလက်ထဲထည့်လိုက်ဖို့ သူဆုံးဖြတ်ခဲ့တာဖြစ် သည်။ လူ့ဘဝခရီးမှာ အတုံ့အလှည့် အပြောင်းအလဲတွေက ကြောက်စရာကောင်းလှပုံ လား.. ၊

တစ်ချိန်က သူရယ် မွန်ရယ် ကောင်းရယ်.. ၊

ခုတော့ သူရယ် ကောင်းရယ် သမီးလေးရယ်.. ၊

တွေးမိရင်း ရင်ထဲမှာမွန်းကျပ်လာသည်။ သမီးလေးလိုချင်တဲ့အချစ်မျိုး ရနိုင်ပုံမ လား.. ၊

မွန်ကို ကောင်းစွန့်လွှတ်လိုက်ရတဲ့အဖြစ်မျိုး သမီးလေးတဖန် ပြန်လည်ခံစားရ မည်ဆိုလျှင်.. ၊

အခန်း(၁၈)

"အမလေး..ငါ့သားရယ်၊ မင့်မလဲ ဝဋ်ကြွေးကြီးလှချေလားဟင်..ဒီမိန်းမမျိုးနွယ်ထဲ ကကို မလွတ်ပါလား၊ မွန်ရဲ့သမီးကိုမှ မင်းရှာကြံခိုးရသလား..ဘာလဲ ဂလဲ့စားချေမလို့ လား.."

"မေမေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ.."

"ဘာတွေပြောရမလဲ..မင်းအဖြစ်ကို ရင်နာလွန်းလို့ပြောနေရတာ၊ ငါ့သားလေးဆီ က ဆက်သွယ်လာလို့ ဝမ်းသာအားရပြေးလာခဲ့လိုက်ရတာ..လက်စသတ်တော့ သူမမင်္ဂ လာဆောင်ခိုင်းဖို့ ခေါ်တာကိုး.."

"ဘာမင်္ဂလာမှမဆောင်ဘူး..ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီ၊ နှစ်ဖက်မိဘနဲ့ဧည့်ခံပွဲ လုပ်မယ်လို့ ကိုကြီးပြောလို့ မေမေ့ကိုကျွန်တော်ခေါ်တာ..ကျွန်တော်တို့ကိစ္စတွေထဲမှာ မေမေ ထပ်ဝင်မပါပါနဲ့တော့၊ အဲ့ဒါကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်.."

ဇေ့ဇေ့သူ့ကို မရအရယူထားည့်အဖြစ်ကိုသာ မေမေသိရင် မလွယ်ပါ။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် မေမေ့အပြောအဆို အယူအဆများကိုသူ့ကြောက်သည်။ တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာကို မေမေမစွက်ဖက်စေချင်ပါ.. ၊

ဒေါ်ရွှေမြဥူက ဘယ်လိုမှလက်မခံ.. ၊

"ကောင်း..မင်းက မိဘကိုဒီလိုပဲပြောသလား၊ မင်းကငါ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသား ..ငါ့ရင်ကို အရှင်လတ်လတ်ခွဲထွက်သွားခဲ့တဲ့ နှစ်တွေနည်းသလား၊ အဲ့ဒါဘယ်သူ့ကြောင့် လဲ.."

"ဘယ်သူ့ကြောင့်မှမဟုတ်ဘူး..အားလုံးသူ့ဟာနဲ့ လည်ပတ်သွားကြတာ၊ ချို့ယွင်း သွားခဲ့တာက ကျွန်တော်..ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရူးသွပ်ခဲ့တာ.."

"အို..တစ်ယောက်တည်း မှန်ကြည့်ပြီးတော့ပဲရူးရူး၊ ရေပြင်ကိုငုံ့ကြည့်ပြီးတော့ပဲရူး ရူး၊ အဲ့ဒီမှန်သာ အဲ့ဒီရေပြင်သာမရှိရင် ရူးသွပ်ခြင်းဆိုတာဖြစ်လာပါ့မလား..မင်းကိုမေမေ မမွေးထားတာ အရူးလေးမွေးခဲ့တာမဟုတ်ဘူး.."

"ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ထင်ရာကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တာ..ဘယ်သူတိုက်တွန်းချက်မှမ ပါဘူး၊ ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတိုင်းအတာထဲမှာ မေမေ့ကြောင့်တွေလည်းအများကြီးပါ..ခုထပ်ပြီး ကို ကြီးနဲ့ကျွန်တော် မုန်းရအောင်မေမေမလုပ်ပါနဲ့.."

"မုန်းရတော့ဘာဖြစ်လဲ..မင်းကိုအချုပ်ထဲထည့်ပစ်လိုက်တဲ့မိန်းမကို သူလက်ထပ် ယူလိုက်တာ၊ မင်းတမ်းတမ်းစွဲချစ်နေတဲ့မိန်းမကို သူယူခဲ့တာ..ငါ့မျက်နှာကိုမထောက်ဘဲ သူ့အမေကိုယ်တိုင် သဘောတူခဲ့တာ၊ ဒီလိုအသိုင်းအဝိုင်းမျိုးတွေကို ဘာမှငဲ့နေဖို့မလို ဘူး.."

"သူလက်မထပ်ဘဲ ကြည့်နေတော့ရော အန်တီမိုးကကိုနေနဲ့ မပေးစားဘူးဆိုရင် ရော မေမေ မေမေကိုယ်တိုင် 'မ'နဲ့ကျွန်တော့်ကိုသဘောတူခဲ့လို့လား.."

ဒေါ်ရွှေမြဥူမဖြေနိုင်.. ၊

"ဇာတ်ပို့သိပ်ကောင်းသွားလို့ ဇာတ်ပေါင်းခန်းကပြည့်စုံသွားတာပါမေမေ..ဇာတ်ပို့ဆုအကယ်ဒမီ မေမေယူသွားတာပါ။ အဲ့ဒီထဲမှာ မင်းသားနဲ့မင်းသမီး ဇာတ်ပေါင်းခန်းကို လူတွေနှစ်ထောင်းအားရ ကြည့်နေချိန်မှာ ကျွန်တော်က နဖူးကွဲဒူးပြရတဲ့ လူကြမ်းကြီး ပါ.."

"မဟုတ်ဘူးသား..မေမေလုပ်ခဲ့သမျှ အားလုံးသားအတွက်ချည်းပါပဲ.."

ကောင်းမြတ်ဆက်က ဆိုဖာနောက်မှီမှာ မျက်နှာလှန်ချလိုက်ရင်း.. ၊

"မပဋ္ဌာဟာ သူ့သားကြီးကို တမင်ရေနှစ်သေအောင် လက်ပြခေါ်တာမဟုတ်ပါဘူး အမေ..သားငယ်ကိုစွန့်ချိသွားလို့ ခြောက်လန့်တာပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့သားကြီးကတော့ ရေလယ်မှာနှစ်ခဲ့ရတယ်..ဒါဟာ မုန်းလို့ဖြစ်ခဲ့ကြတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မိဘဘက်က မိဘမေ ထွာအတိုင်း စီရင်ခဲ့ပေမယ့် တစ်ခါတလေသားသမီးတွေဘက်မှာ စေတနာနဲ့မွန်းတတ်ပါ တယ်..ကျွန်တော် ဟိုတုန်းကလိုတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားလေး မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ကျွန် တော်အနာဂတ်ကို ကိုယ်တိုင်ဖန်တီးပါရစေ.."

ဒေါ်ရွှေမြေ့၊ ငေးငိုင်သွားသည်။

"ဒါပေါ့လေ..မိဘကတော့ ငါ့သားလေးပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ နှစ်မွန်းသွားရှာပြီလို့ ရင်ထုမနာဖြစ်ခဲ့ရတယ်..မင်းကတော့ နိုင်ငံခြားမှာ စီးပွားတွေရှာ၊ ငွေတွေစု၊ ကြီးပွားချမ်းသာပြီး ပြန်လာတာတောင် မိဘကိုအသိပေးရမှန်းသိခဲ့တာ..မင်းကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးနိုင် ပြီဆိုတာ မေမေလက်ခံပေးပါမယ်.."

"အဲဒါတွေနဲ့မဆိုင်ဘူးမေမေ..အခုကျွန်တော်ပြောတာ ကိုကြီးတို့သားအဖနဲ့ကျွန်တော့်ကိစ္စမှာ မေမေလွန်လွန်ကျွံကျွံ ပင်ပြောမိမှာစိုးလို့ ကျွန်တော်တို့သူစိမ်းတွေမှ မ ဟုတ်ကြတာ.."

ဒေါ်ရွှေမြေ့က မဲ့ပြုံးနှင့် ပြန်ကြည့်သည်။

"သူစိမ်းတွေပဲဆိုတာ သိသားနဲ့..မင်းဘာဖြစ်လို့သံယောဇဉ်သိပ်ထားနေရတာ လဲကောင်း၊ မေမေကတော့ သားကိုခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ရတာကသပ်သပ်..သင်းတို့ကို အခဲမကျေနိုင်တာက သပ်သပ်ပဲ.."

ကောင်းမြတ်ဆက် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ ရှေ့ဆက်ဘယ်လိုစခန်းသွားကြ မလဲ။ ချစ်သူကိုလက်ဆွဲကာ အရာရာကိုကျော်ဖြတ်ဖို့ဆိုတာ မခဲယဉ်းနိုင်ပေမယ့် အိမ် ထောင်ရေးမှာလည်း ကိုယ်ကမသာယာ။

လူကြီးတွေရဲ့ အမုန်းတိုက်ပွဲများကတစ်ဖက်..

ငွေငွေရယ်.. မဆီမဆိုင်မင်းနဲ့မှ လာပြီးဆုံစည်းခဲ့ရတယ်။ ကံကြမ္မာကိုပဲ အပြစ် တင်နေမိတော့သည်။ အချစ်ကို ကိုယ်လိုချင်တပ်မက်ခဲ့စဉ်က အချစ်ကကိုယ်နဲ့အဝေး ဆုံးကို ပြေးနေခဲ့သည်။

အချစ်ကို ကိုယ်တိုင်ရှောင်ရှားလိုတဲ့အချိန်ကျတော့ အချစ်ဟာကိုယ့်ထံကို အခေါ် ပါဘဲ ပြေးလာနေတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ကိုယ်မလိုချင်ဆုံးက အချစ်ပဲဖြစ်လေသည်။

အခန်း(၁၉)

မင်္ဂလာပွဲပြီးလို့ ဖေကြီးနဲ့အိမ်ကလူတွေ ပြန်ကြမယ်ဆိုတော့ ငွေငွေဖေကြီးကိုဖက် ကာ ငိုမိသည်။

"ဖေကြီး ငွေငွေ ကိုခွင့်လွှတ်ပါ..ဖေကြီးရယ်၊ ငွေငွေလေ.."

"မငိုဘူးသမီး..သမီးလေးကိုဖေကြီး နားလည်ပါတယ်၊ သမီးရဲ့ကိုကိုကိုလည်း ဖေကြီးပြောလိုက်ပြီးပြီ.."

"ဟင်..ကိုကိုကဘာတဲ့လဲဟင်.."

နေကုငွေ မျက်နှာမကောင်းစွာနှင့်ပဲ ပြုံးပြရာသည်။

"စိတ်တော့ဘယ်ကောင်းမလဲသမီးရယ်..ဒါပေမယ့် ဘာမှမပြောရှာပါဘူး၊ သမီး လိမ်လိမ်မာမာနေနော်..ကိုယ့်စိတ်ကိုဒုက္ခပေးနဲ့၊ သမီးစိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့ ဖေကြီး ခုလိုခွင့်ပြုခဲ့တာ.."

"ဟုတ်ခဲ့ပါဖေကြီး..ငွေငွေလိမ်လိမ်မာမာနေပါ့မယ်.."

ဖေကြီး ကားပေါ်ရောက်သွားတော့ ယုံယုံကြီးကသူမလက်ကိုဆွဲကာ.. ၊

"လူလေး..ယုံယုံကြီးကလေးနားမှာ နေခဲ့ပါရစေ.."

နေကုငွေ ခေါင်းခါလိုက်၏။

"ဒါတွေနောက်မှ သင့်သလိုစီစဉ်ကြတာပေါ့ယုံယုံ..အခု ဒီမှာအန်တီရွှေရှိနေ တယ်၊ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် စကားတွေမရှုပ်စေချင်ဘူး.."

"ကလေးလေးတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ပိုပြီးအားငယ်မှာပေါ့ လူလေးရယ်.. မမရွှေက အပြောအဆိုမဆင်ခြင်တတ်ဘူး.."

နေကုဋေက သမီးမျက်နှာလေးကို ကြင်နာစွာကြည့်၍.. ၊

"အဆိုးနဲ့အကောင်းဟာ အမြဲတွဲလျက်ပဲသမီး..ကိုယ်လိုချင်တာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ ကို လုပ်ပြီးဖြစ်ပြီးရင် တစ်စုံတစ်ခုတော့ပေးဆပ်ရမှာပဲ..ဖေကြီးကသီးကိုအဲ့ဒါတွေ နား လည်စေချင်တယ်၊ သမီးမသိသေးတဲ့လူတွေရယ်..လောကရယ်..အကျယ်အဝန်းကို ဖေကြီးရိုက်နှက်ပြောပြနေမယ့်အစား သမီးကိုယ်တိုင်ခံစားနားလည်သင့်တယ်ထင်တယ်.. ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမီးကအပျံသင်စမှာ ဟိုးအဝေးကြီးထိ ပျံတက်ချင်တယ်လေ.."

"ဟုတ်ပါတယ်ဖေကြီး..အဲ့ဒါငွေငွေမှားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငွေငွေကလူပါ..ငှက် ငယ်လေးမဟုတ်ပါဘူး၊ ငွေငွေမှာ ဖေကြီးနဲ့မေမေရဲ့စိတ်ဓာတ်တွေ စရိုက်တွေရှိပါ တယ်..အများကြီးမမှားဖို့ ကြိုးစားတယ်.."

နေကုဋေ ငွေငွေနဖူးလေးကို ကားပေါ်ကနေလက်ဖဝါးနှင့် တစ်ချက်ပွတ်သည်။

"သမီးလေး စိတ်ချမ်းသာပါစေကွယ်.."

'ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ'လို့ ငွေငွေပြန်မပြောခဲ့ဘဲ.. ၊

"ဖေကြီး အိပ်လို့ပျော်ပါစေ"

ဟု မဲ့မဲ့လေးပြောရင်း မျက်ရည်ပေါက်ခနဲကျလေသည်။

"မောင်းတော့သူရ.."

ကားလေးဟာ ပြီးစီးစမင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲလေးရှိသော ခြံတွင်းမှ တရွေ့ရွေ့ဝေးကွာ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

အခန်း(၂၀)

ဆွမ်းတော် ရေချမ်း ဆီမီး အမွှေးတိုင်အစအားလုံးကပ်လှူပြီးစီးသွားသည်နှင့် မြတ်စွာဘုရားရှင် ရုပ်ပွားတော်ကြီးရဲ့ မျက်နှာတော်ကိုတစ်မိမ့်မိမ့်ကြည့်ညှိတော်မူရင်း..။

"ဘုရားတပည့်တော်မသည် ယခုပြုရသောကုသိုလ်ကောင်းမှု အစုစုတို့ကြောင့် မိဘမောင်သွား လင်သား၏ချစ်ခြင်းကို ပြည့်ဝစွာရရှိလိုပါ၏ဘုရား.."

ဆုတောင်းခြင်းအပြီးမှာ ဦးသုံးကြိမ်ချ၍ ရှိခိုးလိုက်သည်။ ငွေငွေ ဘယ်မှာပဲနေနေ ယုံယုံကြီးဆွမ်းတော်ကပ်တိုင်း အာရုံဆွမ်းဖြစ်ဖြစ်၊ နေ့ဆွမ်းဖြစ်ဖြစ် တစ်ခါတလေအိပ်ရာ မနီးဘဲဖြစ်သွားသည့်အခါ ကျောင်းသွားနေရသည့်ရက်များမှလွဲ၍ ယုံယုံကြီးနဲ့အတူ ကူညီ ရှိခိုးနေကျဖြစ်သည်။

ယုံယုံကြီးက အချက်အပြုတ်သင်ပေးရုံမက ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းတတ်အောင် လည်း ဘုရားစာအမျိုးမျိုးကို ဂရုစိုက်ကျက်မှတ်ခိုင်းခဲ့သည်။ ဘုရားဂုဏ်တော်များနှင့် ဂါထာအမျိုးမျိုး ငွေငွေမရတာမရှိပေ.. ၊

ထို့ကြောင့်ဘုရားရှိခိုးပြီးဆို ယုံယုံကြီးလိုပဲရွတ်ဖတ်ပူဇော်ရင်း ပြိုင်တူပဲပြီးကြတာ များလေသည်။ ဖေကြီးနေကောင်းပါစေ.. ၊

ညည ငွေငွေ့ကိုသတိရ၊ ဒေါသများနှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ခြင်းများမှ ကင်းဝေးပါစေ..။

ဆိုင်သာဆိုင်မပိုင်တော့ဘူးဆိုသည့်ခြားနားခြင်းတွေ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီဆို သည့်နှင့် မိဘနဲ့သားသမီးကြားမှာ စည်းတားပစ်လိုက်တဲ့အတိုင်း ဘာကြောင့်ဖြစ်ရတာ လဲ.. ၊

ခုကျမှ ဖေကြီးကိုငွေငွေသတိရနေမိတာ အိပ်ရာဝင်ကတည်းက ခုချိန်ထိဖျောက် လို့မရပေ။ အနားမှာ ပျာပျာသလဲအမြဲအသင့်ရှိနေတတ်သည့် ယုံယုံကြီးကိုလည်း သတိ ရသည်။

"ကဲ..ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်တာက မပြီးတော့ဘူးလား.."

"ဟင်.."

ဘုရားခန်းတံခါးဝမှာ ဒေါ်ရွှေမြဇွဲ.. ၊

"ဘာဖြစ်လို့လဲမာမိ.."

"ညည်းမသိတတ်တာကို ပြောမလို့စောင့်နေတာလေ..အိမ်မှာငယ်သူဆိုတာ မ နက်စောစော ထမင်းဟင်းထချက် ဆွမ်းတော်ပွဲပြင်ပြီး လူကြီးမိဘကိုဆွမ်းတော်ကပ်ဖို့ နှိုးရတယ်.."

"နှိုးရမယ်.."

"ဟုတ်တယ်လေ..ဒါ ညည်းနားမလည်ဘူးလား.."

"ဘယ်နားလညမလဲ..ငွေငွေတို့အိမ်မှာတော့ ဆွမ်းတော်ကပ်ဖို့ဘယ်သူ့ကိုမှ မနိုးရဖူးဘူး...ယုံယုံကြီး ဆွမ်းထချက်ပြီဆို ငွေငွေနိုးပြီ၊ မျက်နှာသစ် ရေချိုး အပတ်လဲပြီးတာ နဲ့ ယုံယုံကြီးနဲ့ဆွမ်းတော်အတူကပ်..ဆွမ်းတော်ကပ်တဲ့အချိန်ကျရင် အလိုလိုကိုနိုးနေ တာ.."

ငွေငွေက ဂရုမစိုက်စွာပြောနေသော်လည်း ဒေါ်ရွှေမြွှာမျက်နှာကြီး တစ်စစပုတ် သိုးလာသည်။

"ပြီးတော့ ဆွမ်းတော်ဆိုတာ အငွေ့တထောင်းထောင်းနဲ့ မွှေးကြိုင်နေမှ အရုဏ်ဆွမ်းရဲ့ကြည်ညိုမှုက ပိုထိရောက်မှာပေါ့..ပြင်ဆင်ပြီးမှ မာမိုကိုပြေးနိုး မာမိမျက်နှာသစ် သနပ်ခါးခြေဆုံး ခေါင်းဆုံးလိမ်းနဲ့ ဆွမ်းတော်လည်းကပ်ရော ဆွမ်းတော်ပွဲက အေးစက် နေပြီ.."

"ဆွမ်းတော်အေးတာမအေးတာ ညည်းအလုပ်မဟုတ်ပါဘူး..နောက်ကို ဆွမ်းကျက်တာနဲ့ငါ့ကိုနိုး.."

"ဒါဆိုလည်းနိုးမယ်လေ..ချက်ပြုတ်ပြီးငွေငွေ ပြန်အိပ်လို့တောင် ရသေးတယ်.."

"ဘာရယ်.."

ဒါလေးပြောတာကို မျက်နှာကြီးမှုန့်ကုတ်ကာ လေသံမာသွားသည့်ဒေါ်မြွှာကို ငွေငွေက မျက်ခုံးလေးတွန့်နေအောင် ပြန်ကြည့်သည်။

"မာမိ ဆွမ်းတော်ကပ်တော့ ငွေငွေအိပ်ရတာပေါ့လို့ပြောတာလေ..ဘာမှားသွား လို့လဲ.."

"ဆွမ်းတော်ပွဲပြင်ဆင်ပြီးမှ နိုးရတယ်အေ့.."

"ဪ ဪ..မာမိက လက်အုပ်ချီပြီးထိုင်ရှိခိုးရုံလေးပဲ လုပ်ချင်တာလား..ဟင်းဟင်း..ပြောရောပေါ့မာမိရယ်၊ ငွေငွေက မာမိမလုပ်မကိုင်ရလို့ စိတ်ဆိုးနေတယ်မှတ်လို့ ပြောမိတာပါ..စိတ်ချ အားလုံးပြင်ထားပေးမယ်.."

ငွေငွေက ဝါးခနဲတစ်ချက်သမ်းပေလိုက်ပြီး.. ၊

"သွားတော့မယ်နော်.."

ကလေးစိတ်နဲ့ပြောသွားတာလား.. ၊

ကိုယ့်ကို တမင်ရိုသွားတာလား.. ၊

အကဲခတ်မရလိုက်သည့် ငွေငွေ့မျက်နှာကိုမြင်ယောင်ကာ ဒေါ်မြွှာဒေါသတွေတ ရစ်ရစ် တက်လာသည်။ ဒီကောင်မလေး မာကျောကျောလေးဖြစ်မယ်။ မအေ့သမီး မအေလိုပဲနေမှာပေါ့.. ၊

ဒါကြောင့် သူမဒီမှာမပြန်သေးဘဲ စောင့်ကြည့်ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားတာ.. ၊

ဟင်း.. ဒါမျိုး ဘယ်ရမလဲ.. ၊

အခန်း(၂၁)

"ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ.."

"ဦးဆက်မွေ့ယာပေါ်မှာအိပ်လေ..ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာ ငွေငွေအိပ်မယ်.."

"မလိုပါဘူး..သွား ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဟိုမှာသွားအိပ်.."

"မအိပ်ချင်ပါဘူး..ဦးဆက်ညတိုင်း ဒီသေးသေးလေးပေါ်မှာ အိပ်ရတာဘယ်မှလဲ မလိုမ့်ရဘူး..
.ငွေငွေဘယ်လိုလုပ် စိတ်ချမ်းသာမှာလဲ.."

"ခင်ဗျားစိတ်ချမ်းသာဖို့ ကျွန်တော်လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး..သွား..ထဆိုထ.."

"ဟင့်အင်း ငွေငွေဒီမှာအိပ်မှာပါဆိုမှ.."

"ပြီးရော.."

ကောင်း အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲချလိုက်သည်။ ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိသော ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေးကို တွေးနေမိသည်။

အိမ်ထောင်ဆိုတာ ဒီလိုကြီးပဲလား.. ၊

သူ့ကိုလည်း ကိုယ်မသာယာ၊ သာယာဖို့လည်း စိတ်မကူးချင်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ် ဟာ မိန်းမရှိပြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြန်သည်။ နဖူးပေါ်လက်တင်စဉ်းစား ရင်း သူ့အိပ်လို့မ ရပဲ.. ၊

ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာ ငွေငွေတစ်ယောက် ရွစ်ရွစ်လေးဖြစ်ကာ ဟိုဘက်စောင်းသွားလိုက် ဒီဘက် ပြန်စောင်းလိုက်။ ပြီးတော့ ပက်လက်ကလေးလုပ်။ ချက်ချင်းပြန်စောင်း။ အသက်တစ်အောင့်လောက် မှ ငြိမ်ငြိမ်မနေ.. ၊

အိပ်ရာပေါ်မှ သူလှမ်းကြည့်နေဆဲ သူမကိုယ်ပေါ်မှာခြုံထားသည့်စောင့်က ကြမ်းပေါ်လျှောကျ သွားသည်။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမှန်း မသိပါ။ သူ့ဘာပြောပြော၊ ဘယ်လိုနေနေ မကျေနပ်ပုံလည်းမပြ..။

စိတ်ညစ်သွားတဲ့အသွင်လည်း မရှိ.. ၊ ငွေငွေ လက်ကလေးပိုက်လျက် သူ့ဘက်ကိုဆတ်ခနဲ လှည့်လာသည်။ သူ့အံ့ဩသွားမိလေသည်။ အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ မြန်မြန်ဆန်ဆန်.. ၊

ဟိုဘက်စောင်းလိုက် ဒီဘက်စောင်းလိုက် တစ်ချက်မှငြိမ်ငြိမ်မနေဘဲရှိနေတာ အိပ်ပျော်ရင်း ဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စ.. ၊

"ဟ"

သူ ဆတ်ခနဲထထိုင်လိုက်မိသည်။ ငွေငွေ ဟိုဘက်ကိုဖျတ်ခနဲပြန်အစောင်းမှာ အရှိန်လွန်ကာ ကြမ်းပေါ်ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျလေသည်။

"အား..နာလိုက်တာ.."

မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့ကာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ထတော့ သူ့မှာငိုအားထက်ရယ်အားသန်။ ဒါပေမယ့် မျက်နှာကို တမင်တင်းထား၍ အသာကြည့်နေလိုက်၏။ ငွေငွေကဘယ်ကိုမှမကြည့်ဘဲ သူ့တံတောင်လေးတစ်ဖက်ကို ရှုံ့မဲ့ပွတ်သပရင်း ဒရင်းဘက်ပေါ်အသာ ပြန်တက်၍စောင်ခြုံသည်။

"ဟိတ်..ဒီမှာလာအိပ်.."

"မအိပ်ဘူး.."

"မင်းက ငါ့ကိုရွံ့နေတာလား.."

"ကြည့်ပါလား..ဦးဆက် ငွေငွေ့ကိုဆိုအကောင်းကိုမမြင်ဘူး၊ သူ ဒီမှာအိပ်တာမကြည့်ရက်လို့ သူများက အိပ်ပေးတဲ့ဥစ္စာ..."

နှုတ်ခမ်းကိုတစ်တောင်လောက်ချွန်၍ အသံမထွက်တော့ဘဲ ပြောနေသေးသည်က ဘာတွေ မှန်းမသိ.. ၊

"မင်း ဒီလောက်လိုမ့်နေတာ ဒရင်းဘက်ပေါ် ဘယ်လိုလုပ်အိပ်လို့ရမှာလဲ..လာအိမ် ဒီမှာ.."

"မအိပ်ဘူးဆိုနော်.."

ငွေငွေက ခေါင်းမြီးပါခြုံပစ်လိုက်သည်။ သူ့မှာ အိပ်ရာပေါ် ပြန်လှဲချချင်စိတ်ပင် မရှိတော့ဘဲ စီးကရက် ထိုင်သောက်နေမိသည်။ အပြင်ထွက်အိပ်ရာအောင်လည်း မေမေရှိနေသည်။ မလိုလားဘဲ စကားတွေ ပြောနေရမှာသေချာသည်။

မကြာမီအိပ်မောကျသွားသော ငွေငွေ့ကိုကြည့်၍ ပြုတ်ကျတော့မှာပဲဆိုတာပါ တွေးဖြစ်လျက်ရှိဆဲ ငွေငွေ့ဟိုဘက်လှည့်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။ သေချာပါသည်။ နောက်နှစ်ခါလောက်လှည့်ပြီး ကျဦးမှာပဲ ဖြစ်သည်။

စီးကရက်ကို ခွက်ထဲထည့်ခဲ့ပြီး သူ့အနားလျှောက်သွားကာ ငွေငွေ့ကိုအသာလေးပွေ့ယူလိုက်သည်။ စောင်ကို ရစ်ပတ်ခြုံထားသဖြင့် စောင်ထုတ်ကလေး မသကဲ့သို့ရှိလေသည်။ သို့သော်အိပ်ရာ ပေပေါ်ချလိုက်သည်နှင့် ငွေငွေ့နိုးသွားလေသည်။

"ဟာ..ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒီအိပ်ရာကြီးပေါ်မှာ မအိပ်ပါဘူးဆိုမှ.."

"မရဘူး..မင်း ဒီမှာပဲအိပ်၊ လူကဖြင့် ငြိမ်ငြိမ်မအိပ်တတ်ဘဲနဲ့ တဖုတ်ဖုတ်ကျနေတာ.."

"ကျတော့ဘာဖြစ်လဲ..ဦးဆက်မကြည့်နဲ့ပေါ့.. "

"မကြည့်ချင်လည်း မြင်နေရတာပဲ..ငါကမင်းလို ခေါင်းချတာနဲ့ပျော်တာမှ မဟုတ်တာ.."

"အဲ့ဒါဆို ဟိုဘက်လှည့်ထိုင်နေ.."

ဇွေဇွေက ဖွတ်ထသည်။ သူက ဇွေဇွေပခုံးကို ပြန်ဖိချကာ.. ၊

"မင်း ဒီမှာပဲအိပ်..ငါဟိုဘက်ကအိပ်မယ်.."

"အိပ်ရာပေါ်မှာလား.."

"ဟုတ်တယ်.."

ဇွေဇွေက စဉ်းစားသလိုလေး လုပ်ပြီးမှ.. ၊

"သူများအိပ်မှ ထမသွားနဲ့နော်.."

ကောင်းက မျက်မှောင်ကြီးကုတ်၍ ခုတင်စွန်းမှာ ပက်လက်လှဲကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းအုံးအောက်သွင်းထားလိုက်သည်။

"ဦးဆက်.."

ဇွေဇွေက တစ်ပတ်လိုမဲ့ကာ သူ့အနားရောက်လာသည်။ ထို့နောက် တံတောင်လေးတစ်ဖက် ထောက်၍ သူ့ရင်ဘက်ကို သိုင်းဖက်လိုက်ကာ.. ။

"မနက်ကျ ဇွေဇွေကိုဈေးလိုက်ပို့ပေးနော်.."

"ဟာ..ဖယ်စမ်းပါကွာ၊ ပြဿနာပဲ.."

"ဘာဖယ်စမ်းပါလဲ..ဇွေဇွေကဖက်လုံးမရှိဘဲ မအိပ်တတ်ဘူး.."

ဇွေဇွေက သူ့ကိုအတင်းဖက်ထားကာ ရင်ဘက်ကိုပါပါးနဲ့ ကပ်ထား၏။

"ဖက်လုံးက ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ.."

"ဘယ်ရောက်ရမှာလဲ..အစတည်းက မပါတဲ့ဥစ္စာ.."

"ဒါဆိုဒီခေါင်းအုံးယူကွာ..အဲ့ဒါဖက်ထား.."

"ဟင့်အင်း ဦးဆက်ကိုပဲဖက်ထားမယ်.."

ငွေငွေက ဖအေကိုကလေးတွယ်သလို သူ့ကိုအတင်းဖက်ထားကာ ဘယ်လိုမှဖယ်ချလိုမရပေ။

"အဲ့ဒီလိုမအိပ်တတ်တာ ဟိုရက်တွေက ဘာလို့မပြောသလဲ.."

"ဒါကတော့ အိပ်ရာအသစ် နေရာအသစ်ဆိုတော့ ဧည့်သည်လိုအိပ်လိုက်တာရတာပေါ့..ပြီး တော့ဦးဆက် ဟိုဘက်သေးသေးလေးပေါ်မှာ အိပ်နေတော့စိတ်မချမ်းသာတာနဲ့ ဘယ်မှာကောင်း ကောင်းအိပ်လို့ ရလို့လဲ.."

ငွေငွေက သူ့ရင်ဘက်ကို ပါးနဲ့ပွတ်တိုက်နေလျက် သူမဆံပင်တွေက သူ့ပခုံးနဲ့လည်ပင်းပေါ်မှာ ပုံကျလာ၏။ ညသည် ကြမ်းတမ်းသော သံစဉ်များနှင့်သူ့ကို ခြောက်လှန့်နေလေပြီ။

ကောင်းနွေးနေသော ငွေငွေ့ပခုံးလေးကို အမှတ်တရပြန်လည်ထွေးပွေ့ထားလိုက်မိသည်။ မုန်တိုင်းမှာ အလင်္ကာမရှိပေမယ့် ကဗျာတစ်ပုဒ်တော့ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

နွေလိုအေးသော ည၏ပြောင်းလဲမှုများစွာအနက်.. ၊

အခန်း(၂၂)

"အဲ့လိုတွေဖြစ်ကြတုန်းကဆို ဒေါ်မြဇူဆိုတာ ဘီလူးသရဲစီးနေသလိုပါပဲကလေးရယ်..ယုံယုံကြီးဖြင့် မွန်လေးက သူ့သားကိုအချုပ်ထဲဆွဲထည့်ပစ်လိုက်တာ ဝမ်းတောင်သာသေးတယ်..ကောင်လေးကိုမုန်းလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူမောက်မာနေတာကို ကြည့်လို့မရတာ.."

ဒေါ်မယ်ယုံမုန့်တီသုတ်ကို ကျကျနနနယ်နေရင်း ဒီအကြောင်းတွေကိုပဲ ထပ်ပြောနေသည်။

"မမကြီးနဲ့သူ ညီအစ်မအရင်းမဟုတ်တာကို ခုမှသိရတာ..ဒါကြောင့်နေမှာပေါ့၊ မမကြီးကနူးနူးညံ့ညံ့ မြင့်မြင့်မြတ်မြတ်..သူကတော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရိုင်းရိုင်း၊ သူ့ယောက်ျားနဲ့မမြီတာကြည့်ပါလား.. သူ့ယောက်ျားက ဆရာကြီးတို့ကိုယ်တိုင် ပေးစားထားတဲ့ဒေါက်တာ.."

"ဦးဆက်ရဲ့ ဖေဖေပေါ့နော်.."

"ဒါပေါ့..သူစရိုက်ကြမ်းလွန်းလို့ ကောင်းအရွယ်ရောက်စလောက်မှာပဲ ကွဲသွားတာတဲ့၊ ဒါပေမယ့်ဟိုက နောက်အိမ်ထောင်လည်းမပြုရှာပါဘူး..သူ့သားလေးကို သူစောင့်ရှောက်တယ်တဲ့၊ သူ့ကိုက ဆိုးတာ.."

"သူက ဘာတွေဆိုတာလဲဟင်..ယုံယုံကြီး.."

"စိတ်ကောင်းမရှိတာပေါ့ကလေးရယ်..ကိုယ့်ထက်သာမနာလိုတဲ့စိတ်၊ လက်ထဲမှာရှိတာကို မကျေနပ်ဘဲ သူများလက်ထဲကဟာကို လောဘဝင်တဲ့စိတ်..ဒီကြားထဲ အပြောကရိုင်း၊ ဒါကြောင့် ငွေငွေ လေးကို ယုံယုံကြီးစိတ်မချတာ.."

"ယုံယုံကြီးကလည်း ငွေငွေကမေမေသမီးပါ.."

"ဟုတ်တယ်..မဟုတ်တာပြောရင် မခံနဲ့၊ သည်းခံတယ်ဆိုတာ ကောင်းပေမယ့်တနည်းအားဖြင့် တော့ ဒါဟာလူချင်းမတူတဲ့ အားနည်းချက်တစ်ခုပဲ..တရားဓမ္မကို ရင်ထဲနှလုံးထဲမှာကိန်းအောင်း မကျင့် ကြံနိုင်သေးတဲ့လူချင်း သည်းခံလိုက်တယ်ဆိုတာ ယုံယုံကြီးကတော့ အရှုံးပေးလိုက်တာပဲလို့မြင် တယ်.."

"အဲ့ဒါဟုတ်တယ်..ငွေငွေကတော့ ကိုယ်ကမစော်ကားဘဲ လာစော်ကားရင်မခံဘူး.."

"ဘာတွေမခံနေတာလဲသမီး..ယုံယုံ ကလေးကိုဘာတွေမြှောက်ပေးနေတာလဲ.."

"ဟာ..ဖေကြီးပြန်လာပြီ.."

ငွေငွေက ဖအေ့လက်ဆွဲအိတ်ကို ပြေးဆွဲကာ ခါးကိုပါတအားဖက်လိုက်သည်။

"နေ့လယ်ကတည်းက ငွေငွေရောက်နေတာ..ဖေကြီးရဲ့၊ ဒီနေ့တနင်္ဂနွေကြီးကို ဖေကြီးကဘယ် သွားနေတာလဲ.."

"မိတ်ဆက်ပွဲလေးရှိလို့ပါသမီးရယ်..အပြန်ကျတော့လည်း မန်နေဂျာမိန်းမ မီးမဖွားနိုင်ဘူးဆို လို့ ဖေကြီးဆေးရုံလှည့်ဝင်လိုက်တာ.."

"ခု မွေးနိုင်သွားပြီလားဟင်.."

"ဗိုက်ခွဲမွေးလိုက်ရတယ်..ကျန်းမာရေးကောင်းသွားပါပြီ၊ သမီးရော အဆင်ပြေရဲ့လား.."

နေကုငွေက သမီးပခုံးလေးကိုဖက်၍ ဆိုဖာမှာအတူထိုင်ကြသည်။"

"ပြေပါတယ်..ဖေကြီး ဖေကြီး ညညအိပ်ပျော်ရဲ့လားဟင်.."

"ပျော်ပါတယ်သမီးရဲ့..ဘာဖြစ်လို့လဲ.."

"အဲ့ဒါငွေငွေ ကြောင့်သိလား..ငွေငွေလေ ဖေကြီးငွေငွေ ကိုသတိရ ဒေါသတွေဖြစ်ပြီး ပြီးတော့ ဧ ကြ ကွဲနဲ့အိပ်မရဖြစ်မှာစိုးလို့ အိပ်ရာပင်တိုင်းဖေကြီးကို ရှိခိုးရင်းဆုတောင်းတယ်..မနက်စောစော ဆွမ်းတော်ကပ်ပြီးတိုင်း ဖေကြီးကို မှန်းရှိခိုးပြီးဆုတောင်းတယ်၊ ငွေငွေ ဖေကြီးကိုအရမ်းသတိရတာပဲ.."

"တတ်လိုက်တာ သမီးလေးရယ်.."

သူအိပ်လို့ပျော်ပါ့မလား.. ၊

သိပ်ချစ်ရတဲ့သမီးလေးကို တစ်ဖက်ကမချစ်ခင် မကြင်နာနိုင်ပါဘူးဆိုပါလျက်နှင့် ဒီရင်ခွင်ထဲအ တင်းထည့်ပေးခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကိုတွေးမိတိုင်း ရင်နာနေရသည်။

သို့သော် အချစ်ဆိပ်ဟာ အတက်မြန်သလိုတားဆီးသမျှ ရန်သူထင်တတ်အောင် ပြင်းထန် သည်။ ဒီလိုအကြောင်းကြောင့် မယူပါနဲ့သမီးရယ်လို့ သမီးကိုနားဝင်အောင် သူဘယ်လိုစွမ်းဆောင်မလဲ ..ဒါမျိုးဟာ ကိုယ်တိုင်ထိမှ သိကြတာမျိုး.. ၊

သမီးလေးရဲ့စွဲလမ်းမှုကိုလည်း ပဋိပက္ခတစ်ခုအနေအထားနှင့် သူမတားဆီးရက်သလို လောက ရဲ့ဝဲဂယက်ကို ကိုယ်တိုင်သိရှိ နားလည်သွားစေချင်သည်။ တကယ်လို့ သမီးလေးဝဲထဲမှာ ကူးခတ်မော ပန်းလာခဲ့ပြီဆိုရင် အဲ့ဒီအချိန်မှာတကယ်သိလာမယ့် အသိစိတ်မျိုးကို သူကြိုဆိုမည်။ လမ်းပြမည်။

ဒီအတွေးတွေနဲ့ ညည သူအိပ်လို့ မပျော်နိုင်ပေ.. ၊

"ဖေဖေရယ်..ညီမလေးကိုဦးကောင်းနဲ့ မပေးစားလိုက်ပါနဲ့၊ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ခွဲထုတ်လိုက်ပါ..ဦး ကောင်းသားတို့အပေါ် အခဲကျေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ညီမလေးကို သူဘယ်လိုမှတကယ်ကြင်နာတာမဖြစ် နိုင်ဘူး.."

သားကြီးဖုန်းဆက်တုန်းက သားက ညီမငယ်ကိုနှမြောတသ ပြောခဲ့ရှာသည်။ ချစ်ခြင်းနှစ်ခုကို ခွဲဖို့ဆိုတာ ပြောသလောက် လွယ်သလား.. ၊

"မနက်ဖြန် resultထွက်တော့မယ့်..သမီး ကျောင်းဆက်တက်ရမယ်နော်.."

"တက်မှာပေါ့ ဖေကြီးရ.."

ထိုစကားကြောင့် ဒေါ်မယ်ယုံ ပြုံးလေသည်။

"ယုံယုံက ဘာပြုံးတာလဲ.."

"လူလေးရယ်..ငွေငွေက ဘွဲ့ရပြီးသားကို ဘယ်နယ်ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ ပြောနေတာလဲ.."

"ဘယ်လို.."

ဒီတော့မှ ငွေငွေ သူမပြောခဲ့ဖူးတာကို သတိရသွားသည်။

"ယုံယုံကြီးနော်..ဒီက စတဲ့ဟာကို.."

"ဘာလဲ သမီးရဲ့.."

"ဘာမှမဟုတ်ဘူးဖေကြီး.."

ငွေငွေက နေကုငွေခါးကိုဖက်၍ ရင်ခွင်ထဲဝင်တိုးကာ ဒေါ်မယ်ယုံကိုလည်း မျက်ခုံးရောမျက်လုံး

ရော အမူအရာတွေစုံအောင် လုပ်ပြကာဆက်မပြောဖို့ တားမြစ်နေလေသည်။

ဒေါ်မယ်ယုံက တခစ်ခစ်ရယ်နေလေသည်။

"ပြောပါဦး..ကောင်းက အခုဘာတွေလုပ်နေသလဲ.."

"ဘာမှမလုပ်ဘူးဖေကြီး..သူ ကွန်ပျူတာနဲ့ပန်းချီဒီဇိုင်းတွေဆွဲတယ်၊ ဒါပေမယ့်စီးပွားဖြစ်လည်း မဟုတ်ဘူး.."

"ဟုတ်တယ်..ဒီကောင်ပန်းချီဂါသနာပါတယ်..ဒါပေမယ့် ဂါသနာပါရင်လည်း ဇောက်ချလုပ်သင့် တာပေါ့..သူ သမီးကိုဘာမှမပြောဘူးလား.."

"မပြောဘူး..ကိုးနာရီလောက်ဆို ဖိုင်တစ်ထပ်နဲ့သူကားမောင်းထွက်သွားတာပဲ၊ နေ့လည် တစ် ခါတလေထမ်းပြန်မစားဘူး..ညနေခြောက်နာရီလောက်ဆို ပုံမှန်ပြန်ရောက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မီးခံသေ ဣာထဲမှာတော့ ငွေတွေအပြည့်ထည့်ပေးထားတာပဲ.."

"သမီးကိုလား.."

"ဟုတ်တယ်..ငွေငွေ ကိုသော့ပေးထားတယ်၊ လိုအပ်တာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သွားဝယ်တဲ့.."

ဒီလိုဆိုတော့လည်း သူစိတ်ချမ်းသာသွားရပြန်သည်။ သားကြီးစိုးရိမ်သလို မဟုတ်လောက်ဘူး ထင်ပါသည်။

"ဖေကြီးကြားထားတာရှိတယ်..ဟိုတစ်ခါဖေကြီးလွှဲယူမလို့ လုပ်သေးတဲ့ Top Quality(TQ) ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီလေ.."

"ဟုတ်.."

"အဲ့ဒီကုမ္ပဏီမှာ ကောင်းကရှယ်ယာတစ်ဝက် ဝင်ထားတယ်တဲ့.."

"ဟုတ်လို့လား..ဖေကြီး၊ သူကတော့ ပန်းချီဆွဲနေတာပဲ.."

"သူ သွားလာနေတာ ဒါပဲဖြစ်မှာပေါ့..အဲ့ဒီကဦးရီထွန်းက ဖေကြီးကိုပြောတယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ ကုမ္ပဏီ အစည်းအဝေးမှာ ရှယ်ယာပြန်ထုတ်ဖို့ သူပြောသွားတယ်တဲ့..ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးကို သူ လွှဲယူမယ်လို့ပြောတယ်တဲ့၊ နှစ်ခုလုံးလုပ်ပေးဖို့ အခက်အခဲတွေဖြစ်နေတော့ ဦးရီထွန်းတော်တော်အ ကျပ်ရိုက်နေကြတယ်.."

ငွေငွေက နားမလည်တဲ့ကိစ္စတွေမို့ ဘာမှဝင်မပြောဘဲနားထောင်နေသည်။

"သူတို့က ကောင်းကဒီလိုတမင်လုပ်ချင်လို့ ရှယ်ယာဝင်ခဲ့တာလို့ အထင်လွဲနေကြတယ်..အခု ဖေကြီးနဲ့ကောင်းပတ်သက်နေမှန်းသိတော့ ကောင်းလို့သူတို့က ဖေကြီးနဲ့လှည့်ပြောပေးစေချင်တာပေါ့"

ဒါပေမယ့် ဒါ သူ့စိတ်ကူး၊ သူ့အကြံလေ ဖေကြီးနေရာတကာမပါချင်ပါဘူး..သူရိုးသားသည်ဖြစ်စေ၊ မရိုးသားသည်ဖြစ်စေ အရည်အချင်းတစ်ခုပဲ.."

"ဟုတ်တယ်ဖေကြီး..ဦးဆက်ကိုပြောလည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူက သူ့အမေကိုတောင် သိပ်စကားဟဟပြောတာမဟုတ်ဘူး..စကားများတယ်ထင်ရင်လည်း မကြိုက်ဘူး.."

"ငွေငွေလေးကို သူ့ဆူဖူးလား.."

ရိုက်တောင်ရိုက်ခဲ့ဖူးပါတယ်လို့ မပြောရင်တော့ပါ။ ဒါဟာ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်ပဲ.. ၊

"မဆူဖူးပါဘူးယုံယုံကြီးရဲ့..ငွေငွေက အဲ့ဒီလိုအလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ သွားပြောတာမှမဟုတ်တာ..ဆူလည်းမခံနိုင်ပါဘူး၊ ပြန်အော်မှာပဲ.."

"ဪ..သမီးကလည်း၊ အဲ့ဒီလိုစိတ်မထားရဘူး..ယောက်ျားဆိုတာ ရိုသေရတယ်.."

"ဖေကြီးကလည်း အလကားသဟောကံသဟမ်းလုပ်ရင်တော့ မခံနိုင်ပါဘူး.."

"ကဲ..ပြောလေကဲလေ၊ ယုံယုံ ဘာလုပ်ထားလဲ..စားရအောင်.."

"မုန့်တီသုတ်ထားတယ်..လူလေးရေချိုးဦးလေ.."

"မချိုးတော့ဘူး..သမီးနဲ့တစ်ခါတည်း အတူတူစားမယ်၊ ပြီးရင် သမီးပြန်တော့နော်..မိုးချုပ်နေမယ်.."

ငွေငွေ မျက်နှာလေး ညှိုးကျသွားတာကို သူမမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။

သမီးရယ်.. ၊

ဒီလမ်းကို သမီးလေးပဲ ရွေးလိုက်တာမဟုတ်ဘူးလား.. ၊

အခန်း(၂၃)

"ဒါ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲမွန်ကုငွေ.."

ငွေငွေ ခြေလှမ်းတွေ တန့်သွားသည်။ ဘယ်သူမှကိုယ့်နာမည် အစအဆုံးမခေါ်ခဲ့တာမို့ ခုလိုဆိုတော့ ကိုယ့်နာမည်ကိုတောင် နားထဲမှာအထူးအဆန်းဖြစ်သွားမိ၏။

ဟိုအရင် ဒေါ်ရွှေမြသူ့အိမ်ကိုလာခဲ့ဖူးပေမယ့် လာခဲ့တဲ့အကြိမ်က လက်ချိုးရေလို့တောင်ရတာမို့ ကိုယ့်ကိုဘယ်လိုခေါ်ခဲ့မှန်းမသိခဲ့ပါ။ ခုတော့ တံခါးဝမှာဆီးကြိုနေသည့်မျက်နှာက ပြေပြစ်ခြင်းကင်း လျက် လေသံကတစ်ဖက်သားကို လန့်ဖျန့်သွားနိုင်လောက်ပါသည်။

ဇေ့ဇေ့က စလွယ်သိုင်းလွယ်တာသည့် ဆလင်းဘက်အိတ်လေးကိုဖြုတ်၍ ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။

"မွန်းကုဇေ့..ငါမေးနေတာကြားလား.."

"ကြားပါတယ်..သွားတာတွေကများလွန်းလို့ ဘယ်ခရီးစဉ်က စပြောရကောင်းမလဲစဉ်းစားနေ တာ.."

"ဪ..ညည်းကတစ်နေကုန် ထင်သလိုသွားနေတာကိုး.."

"ဟာ..မဟုတ်ပါဘူး၊ ထင်သလိုဆိုတာ မဟုတ်ဘူးနော်..ဦးဆက်အပြင်မထွက်ခင်တည်းက ဒီ နေ့ဇေ့ဇေ့ ဈေးဝယ်ထွက်မယ်လို့ပြောပြီး ငွေသုံးသိန်းထုတ်လိုက်တာ.."

"ဘယ်လို..ဘယ်လို၊ သုံးသိန်းဟုတ်လား.."

"ဟုတ်တယ်..ဒါပေမယ့် သုံးသိန်းကဈေးရုံအပေါ်ထပ်တောင်မှ မရောက်လိုက်ပါဘူး၊ အဲ့ဒါပိုက် ဆံကုန်သွားတာနဲ့ ဖေကြီးဆီဝင်ပြီး တစ်သိန်းထပ်ယူရတယ်..ယူပြီးမှဘာမှမဝယ်ချင်တော့တာနဲ့ ယုံယုံ ကြီးကိုခေါ်ပြီး ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်နေတာ.."

"ဒါကိုမှထင်သလိုသွားတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘာကိုထင်သလိုသွားတယ်ပြောမလဲ..နေစမ်းပါ ဦး၊ ငွေသုံးသိန်းကုန်သွားတယ်ဆိုပြီး ညည်းမှာဘာအထုတ်အပိုးမှလည်း မပါပါလား.."

ဇေ့ဇေ့က ဆိုဖာမှာစွေ့ခနဲထိုင်ချကာ ပန်ကာကိုရှေ့တိုးထား၍ ဖွင့်လိုက်သည်။

"မာမီရယ်..ငွေလေးသုံးသိန်းနဲ့ သိမ်ကြီးဈေးတစ်ရုံလုံး မ လာလို့ရမလား.."

"မ..လာလို့မရမှန်းငါသိတယ်..ဒါပေမယ့် အပျိုတုန်းက မိဘလုပ်စာကိုထိုင်ဖြုန်းခဲ့သလို အိမ် ထောင်သည်ဘဝမှာ သုံးဖြုန်းနေလို့မရဘူး..ဘာမဆို အတိုင်းအတာဆိုတာရှိရတယ်.."

"ဦးဆက်ကတော့ ဇေ့ဇေ့ကိုတိုင်းထွာသုံးဖို့ မပြောဖူးပါဘူး.."

ဇေ့ဇေ့က တည့်တည့်ကြည့်၍ ပြန်ပြောသည်။ အစကတည်းက မေးလိုက်တဲ့အသံကိုမခံချင် ကာ ပါးစပ်ကတွေ့ကရာလျှောက်ပြောပစ်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်း သူမငွေအများကြီး လည်း ယူမသွားပါ။ ဘယ်ဈေး ဘယ်ရုပ်ရှင်မှလည်း မသွားခဲ့ပါ။

သူဒီလိုလေသံကြီးနဲ့ စစ်ဆေးစရာလား.. ၊

"ငါ့သားကမိန်းမငယ်ငယ်လေးယူထားပြီး နွားလိုရုန်းရလည်း မောမယ်ထင်မှာမဟုတ်ဘူးလေ.. ဒါတွေကြောင့် ငါမန္တလေးမပြန်သေးဘဲနေတာ.."

"အို..ကိုယ့်သားကိုများ နွားလိုပြောရသလားမာမီရယ်..တော်ကြာ နွားနဲ့ညားလိုငွေငွေပါ နွား မိန်းမဖြစ်ပါဦးမယ်.."

"တိတ်စမ်း..ညည်း ညည်းရိုင်းလှချေလား၊ မွန်ကုဇွေ.."

"မာမီပြောတာလေ..မဟုတ်ဘူးလား.."

"တောက်.."

ဒေါ်ရွှေမြေ့ တက်ခေါက်၍ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်သည်။

"ညည်းဟာ မအေထက်အများကြီးသာမယ့်မိန်းမ.. "

ငွေငွေကလည်း ချက်ချင်းထရပ်သည်။

"ဒီစကားပိုင်းထဲမှာ မေမေမပါဘူးအန်တီ..မေမေ့ကိုဆွဲမထည့်ပါနဲ့.."

မာမီလိုကို မခေါ်ချင်တော့၍ အန်တီလိုပြောင်းခေါ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒေါ်ရွှေမြေ့မျက်လုံးကြီးပြူး လာလျက်.. ၊

"ကိုယ်မွေးထားတဲ့သမီးရင်းလေး ဒီတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်..မင်္ဂလာဆောင်တာကို ဘာတစ်ခုမှ လက်မဖွဲ့ဘူး၊ ဒီမှာ ညည်းမိဘလုပ်စာဘာမှမရှိဘူး..ယောက်ျားတစ်ယောက်တည်း ရှာဖွေနေရတဲ့အိမ် မှာ ညည်း ဒီလိုသုံးစွဲနေစရာလား.."

"ယောက်ျားတစ်ယောက်တည်းဟုတ်လား..ဘယ်အိမ်မှာ အိမ်ထောင်ဦးစီးယောက်ျားနှစ် ယောက် သုံးယောက်ရှိသလဲ၊ အန်တီကြုံဖူးလား..ကြားဖူးခဲ့သလား၊ ငွေငွေမိဘကိုပစ်ပြီး ဒီယောက်ျား ယူလာတာ မိဘထက်ပိုအားကိုးလိုယူတာ..ဒီယောက်ျားလုပ်စာကိုမသုံးလို့ ဘယ်သူလုပ်စာကို သွား သုံးရမှာလဲ.."

"မွန်ကုဇွေ...ညည်းလူစကားပြောနေ၊ ငါပြောချင်တာ ဒါမဟုတ်ဘူး..ခုခေတ်မှာ အိမ်ရှိလူကုန် ဝင်ငွေရှိနေမှ ပြည့်စုံကြတာ၊ အခု ညည်းက ဘာရှာနိုင်လို့လဲ.."

"ကြမ်းခုနစ်ချောင်းမပြည့်တဲ့ ရပ်ကွက်ထဲကစကားတွေ ဘာမပြောနဲ့အန်တီ..အန်တီသား ငွေငွေ ယောက်ျားက အစွမ်းအစရှိတယ်၊ ငွေငွေ ဘယ်လောက်သုံးသုံး သူရှာနိုင်တယ်..ဒါကိုအန်တီ ဘာမှ သဝန်တိုနေဖို့မလိုဘူး၊ သူဒီနေ့ တစ်သိန်းရှာပေးရင် တစ်သိန်းသုံးမယ်..တစ်ကျပ်ပဲရှာနိုင်ရင် ငွေငွေတစ်ကျပ်ဖိုးပဲသုံးမယ်၊ လက်ဖွဲ့ဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားစမ်းပါ..ငွေငွေတို့ကို အန်တီကရောဘာလက် ဖွဲ့ခဲ့လို့လဲ.."

"အဲ့ဒါ ငါ့သားကလုံးဝ ဘာမှမပေးပါနဲ့လို့ တားမြစ်ထားလို့အေ့..မဟုတ်ရင် ငါ့ဘက်ကတာဝန် ကျေပြီးသားပဲ.."

"ဖေကြီးကိုလည်း ငွေငွေက တာထားတယ်လေ..ယောက်ျားယူထားပြီးမှ မိဘဆီက ဘာအကူ အညီမှ မလိုချင်ဘူးလို့၊ အဲ့ဒါ မမျှတဘူလား..ဦးဆက်နဲ့ငွေငွေတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကဘယ်မိဘရဲ့ အ ထောက်အပံ့မှမပါဘူး၊ ရှေ့ဆက်မယ့်အနာဂတ်ဟာ အိမ်ထောင်ဦးစီးရဲ့ အရည်အချင်းအတိုင်းသွားမှာ ပဲ.."

"ငါ့လိုမိန်းမက ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးခဲ့တာ.."

"ငွေငွေက အန်တီလိုတစ်ခုလပ်မှ မဟုတ်ဘဲ..ယောက်ျားက ထားခဲ့တယ်ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုး ပေါ့.."

"မွန်ကုဇွေ..ညည်း လျှာစောင်းထက်လှချေလားဟင်၊ ယောက္ခမကို မိဘလိုသဘောထားရ မယ်ဆိုတာ ညည်းမိဘက မဆုံးမလိုက်ဘူလား.."

"ဆုံးမတာပေါ့..သားသမီးအိမ်ထောင်ကျပြီဆို ဒီဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးကို မိဘတိုင်းမမေ့မ. လျှော့ လျှော့ ဖွင့်ပြလေ့ရှိကြပါတယ်..ဒါပေမယ့် အမေမှာတဲ့ဆန်တစ်စိတ် သုံးအိတ်နဲ့မလဲဘူးဆိုတဲ့ခေတ်က ကျန်ခဲ့ပါပြီ၊ မိဘက ဝတ္တရားအတိုင်းမှာပေမယ့် ယောက္ခမနဲ့ရင်ဆိုင်ရတာကိုယ်..တောင်ပို့ကတောင်ပို့ ဘုရားက ဘုရား၊ မှားစရာမရှိပါဘူး..ငွေငွေက တကယ့်ဘုရားကိုမှ ရှိခိုးမှာ.. "

"ညည်း.."

ဒေါ်ရွှေမြင့် အသားတွေတုန်လျက် ကျန်ခဲ့သည်။ မွန်နဲ့ပတ်သက်သမျှ မကြည်ဖြူမှန်းတီးနေခဲ့ တဲ့အတိုင်း မျက်စိထဲမှာ ဘာဖြစ်ဖြစ်အမြင်မတော်တာချည်း ဖြစ်နေသည်။ နုသော ငယ်သော ချောငေ သာ ဒီမိန်းကလေး သားကိုကြိုးကိုင်သွားမှာ စိုးနေခဲ့သည်။

သူ့မိဘဘက်က ဘာမှပေးကမ်းထောက်ပံ့ခဲ့သည်မရှိဘဲ သားရဲ့ပရုံးပေါ် လုံးလုံးပုံချလိုက်တာ ကိုလည်း မကျေနပ်ပေ။ သို့ထက်ပိုဆိုးသည်က နိုင်ငံခြားကသား ငွေဘယ်လောက်ရှာလာခဲ့သလဲ။ ဒီဒီ ဒီတိုက် ဒီကား ပြီးတော့မီးခံသေတ္တာနဲ့ ငွေထည့်ပေးကာမိန်းမကို သော့အပ်ထားတဲ့အထိ ဘယ်လိုအ လုပ်မျိုးလုပ်၍ ရှာဖွေနေသလဲ၊ ဝင်ငွေဘယ်လောက်ရှိသလဲ.. ၊

သူမဘာတစ်ခုမှ မသိရပေ။ ကိုယ့်မှာလည်း ပြည့်စုံနေသည်ပဲ။ ဒါပေမယ့် နေကုဇွေက သား ရဲ့ အောင်မြင်မှုကိုမြင်မှ သမီးထိုးပေးလိုက်တာမျိုးလားဆိုတာကို တွေးမိတိုင်းရင်ထဲမှာ မကျ.. ၊

ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ့်ဘက်က ဘာတစ်ခုမှမထုတ်ပေးခဲ့တာဖြစ်သည်။ အတော်ကြီးပြောင်းလဲ နေသော သားကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ကိုဘာမှမပေးဖို့ ပြောနေသည်။ ဒါဟာ ကိုယ့်ရဲ့တစ်ဦးတည်း သော သားလေးမို့ကိုယ် ချမ်းသာသမျှ သူ့အတွက်ချည်းပါပဲ.. ၊

နေကုဋေကတော့ မယားပါသားကိုလည်း အချစ်ပိုနေရတဲ့သူ။ ပြီးတော့ နေမင်းလေးကသူတူ အရင်း.. ၊

မွန်ကုဋေကို ဘယ်လိုမှအမွေအပြည့်ပေးမှာမဟုတ်ပေ။ ကိုယ့်သားက ခပ်အေးအေးနှင့် ဒီသား အဖနက်သမျှ ခံရဦးတော့မည်။

ဒေါ်ရွှေမြင့်ရင်ထဲမှာ ဒေါသ လောဘတွေ ရှုပ်ထွေးမွေ့နှောက်လျက်.. ၊

အခန်း(၂၄)

ဒေါ်ရွှေမြင့် မန္တလေးပြန်သွားပြီ.. ၊

ကောင်းလိုက်ပို့ပြီး ပြန်ရောက်သည်နှင့် ငွေငွေပန်းခူးနေသည့်နေရာကို လိုက်လာသည်။

"မေမေ မင်းနဲ့တစ်ခုခုဖြစ်သွားသလား..ငွေငွေ.."

"ဖြစ်သွားတယ်.."

ငွေငွေကလည်း အမှန်အတိုင်းပဲပြောကာ ပန်းပင်တန်းတွေကြားထဲလျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။ ကောင်းက နောက်ကလျှောက်လိုက်လာပြီး.. ၊

"ဘာဖြစ်သွားတာလဲ.."

ငွေငွေက နေရာမှာတင်တုံ့ခနဲရပ်ကာ သူ့ဘက်လှည့်ရပ်လိုက်၏။

"ဖေကြီးဆီ ငွေငွေသွားတဲ့နေ့က ပြန်လာတော့သူကစီးဆူတယ်..မိဘလုပ်စာမရှိဘဲ ယောက်ျား လုပ်စာကို မဖြုန်းတီးရဘူးလို့ပြောတယ်၊ ဖေကြီးဘက်က လက်မဖွဲ့ခဲ့တာကိုပါပြောတယ်..ငွေငွေကို မအေထက်သာတဲ့မိန်းမလို့ပြောတယ်၊ အဲ့ဒီစကားရပ်တွေကြောင့် ငွေငွေပြန်ပြောခဲ့တယ်..မှားသွား လား.."

ကောင်းမျက်မှောင်ကြီး ကုတ်သွားသည်။ လေဆိပ်မှာမေမေပြောတော့.. ၊

"မင်းမိန်းမ မေမေ့ကိုပြောလိုက်တာ ရစရာမရှိဘူး..ယောက်ျားယူတာ နွားဖားကြီးထိုးဖို့တဲ့၊ ဘယ်လောက်ရိုင်းသလဲသားရယ်.."

နားထဲမှာ ပြန်ကြားနေမိသည်။ ခု ငွေငွေပြောတော့အကြောင်းတွေက အများကြီးပါလား.. ၊

မအေတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ငွေငွေဒီလောက်ထိ ပြောရဲပါ့မလား.. ၊ 'မင်း ဒီလိုပြောခဲ့သလား..'လို့ မေးဖို့ လည်း ခက်နေသည်။

"ဦးဆက်က ငွေငွေ့ကိုဘာကြည့်နေတာလဲ..ပြောတာကိုမယုံလို့လား.."

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူကြီးကို မင်းဒီလောက်ထိ မပြောဆိုသင့်ဘူး.."

"ဘာ..ငွေငွေက ဘယ်လောက်ထိပြောဆိုခဲ့မိလို့လဲ၊ ဦးဆက်က ဘာတွေသိလာလို့လဲ.."

ကောင်းက ငွေငွေ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

"ဘာလဲ..ပြောရခက်နေလို့လား၊ ပြောစမ်းပါ..ငွေငွေက ကိုယ်ကျူးလွန်ခဲ့တာကို ဝန်ခံရဲတယ်.."

"သိတယ်..ဘာမဆို မင်းလုပ်ရဲတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်.."

"ဦးဆက် မရိနဲ့နော်..."

ကောင်း ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်က ချမ်းခနဲအသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက် တော့ ငွေငွေ့လက်ထဲက ပန်းခြင်းနဲ့ကတ်ကြေးကို ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်တာတွေ၏။

ဒေါသခြင်း ပြိုင်နေလို့ကတော့ ပြီးတော့မှာမဟုတ်.. ၊

သူ ကျောခိုင်းလာခဲ့သည်။

အခန်း(၂၅)

"ဦးဆက် မအိပ်သေးဘူးလား.."

"မအိပ်သေးဘူး.."

"ငွေငွေ့ ကော်ဖီဖျော်ပေးရမလား.."

"ဘာမှမလုပ်နဲ့..မင်းဟာမင်း သွားအိပ်.. "

"မအိပ်ချင်ပါဘူး.."

ငွေငွေ့က သူ့ရဲ့ကျောဘက်က ဆိုဖာပေါ်မှာထိုင်၍ စာအုပ်တစ်အုပ်ကောက်ကိုင်လိုက်လျှင်..၊

"ငွေငွေ..မင်းသွားအိပ်နော်၊ ညတိုင်းပဲ ငါကမင်းကိုရွှေ့ ရွှေ့သိပ်နေရတယ်..တာဝန်ကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်လို့ သွား..သွားအိပ်.."

"အဲ့ဒါ ဦးဆက်အနားမှာမို့လို့ အိပ်ပျော်တာ..အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းဆိုလုံးဝ အိပ်မရ ဘူး.."

"မင်း တော်တော်ကတ်သပ်ပါလား.."

"မကတ်သပ်ပါဘူး..ဦးဆက် ငွေငွေ ကိုပွေမသွားနဲ့ပေါ့ အိပ်ပျော်နေရင်နို့လေ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ထလိုက်လာလို့ရတာပဲ.."

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်နေတာကို မနိုးဖြစ်ဘဲ ပွေပွေသွားမိတာကိုက သူ့စိတ်ကိုသူနားမ လည်။ ဒါကြောင့် ငွေငွေ ကိုချည်း သူဒေါသဖြစ်နေမိသည်။ မဖြစ်တော့ပါ။ နောက်နေ့အလုပ်စားပွဲကို အခန်းထဲပြောင်းမှ ဖြစ်တော့မည်။ သူကွန်ပျူတာကို ပိတ်ပစ်၍ ထွက်လာတော့ ငွေငွေနောက်ကပါ လာသည်။

အိပ်ရာနံဘေးမှာထိုင်၍ စီးကရက်ထုတ်တော့ ငွေငွေဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပစ်လိုက်ပြီး.. ၊

"စီးကရက်တွေ ဦးဆက်အရမ်းသောက်တာပဲ..အိပ်ခါနီးမှ မသောက်ပါနဲ့တော့ ဦးဆက်ရယ်.."

"ငွေငွေ..မင်းငါ့ကို အဲ့လောက်ထိ တားဆီးပိုင်ခွင့်မရှိဘူး.."

သူ နောက်တစ်လိပ် ထပ်ထုတ်၏။ ငွေငွေက ဆွဲယူလိုက်ပြန်သည်။

"တားမှာပဲ..ဦးဆက်က ငွေငွေ ယောက်ျားပဲ၊ ဘာလို့တားခွင့်မရှိရမှာလဲ.."

"ငွေငွေ.."

"ဘာလဲ.."

သံပြိုင် နှစ်ခု ထွက်လာ၏။

"မင်း တဖွတ်ထိုးလုပ်တတ်ပြောတတ်တဲ့ ဉာဉ်ကိုဖျောက်စမ်း.."

"မဖျောက်ဘူး..ငွေငွေ ဘယ်သူ့ကိုမှစော်ကားနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ယောက်ျားဆေးလိပ် မသောက်ဖို့ပြောတာ ငွေငွေမှာအပြစ်ရှိလား.."

"ရှိတယ်..နေရာတကာပါတာ ငါမကြိုက်ဘူး.."

"ဦးဆက်ကြိုက်သလိုမှ ငွေငွေမနေတတ်တာ.."

"ဘာဖြစ်လို့ တစ်ခွန်းမကျန်ခံပြောနေတာလဲ.."

"ဦးဆက်က ဆူနေတာကိုး.."

"သွားအိပ်စမ်း.."

"မအိပ်ဘူး..ဦးဆက်ကို ပြောစရာရှိလို့စောင့်နေတာ.."

"ဘာလဲ.."

"ဇွေဇွေ ကျောင်းဆက်တက်မလို့.."

ကောင်းပိုင်သွားသည်။ ဇွေဇွေ ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ထားတာကို သူမေ့နေသည်။

"မင်း အိမ်ထောင်ကျနေမှ ဘာလုပ်ဖို့လဲ.."

"ဘွဲ့တစ်ခုတော့ ယူချင်တာပေါ့.."

"မင်းအစတည်းက မစဉ်းစားမိဘူးလား.."

"ဘွဲ့ထက် ဦးဆက်ကိုပိုလိုချင်တာလေ.."

ကလေးဆန်လွန်းသည့် ဇွေဇွေ မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး တစ်ဖက်လှည့်ပစ်လိုက်သည်။ ဒီကောင်မလေးဟာ ဘာမဆိုပြောရဲနေတတ်ကိုက ရိုးသားစွာဆွဲဆောင်နေတဲ့အဖြစ်.. ။

"ဦးဆက်.."

သူ့ခါးကိုနှောက်ကနေ သိုင်းဖက်ထားလျက် ပခုံးထက်ကမှာ မျက်နှာလေးမှီချလိုက်သည်။ ခက်ခြင်းများစွာထဲမှာ အဲ့ဒါကအဓိက ဖြစ်သည်။

"ဇွေဇွေ ကျောင်းတက်မယ်နော်.."

"အပိုတွေကွာ.."

"မပိုပါဘူး..ခုဆို ဦးဆက်ထွက်သွားရင် ဇွေဇွေတစ်ယောက်တည်း..."

"ယုံယုံကို ခေါ်ထားပါလား.."

"အဖော်လိုချင်လို့ ပြောနေတာမှမဟုတ်တာ..ကျောင်းတက်ချင်လို့ပါဆို.."

"မင်းငါ့ကိုလိုချင်တာဆို အခုရခဲမဟုတ်လား..မတက်ရဘူး.."

ဇွေဇွေ ဖက်ထားသည့်လက်တွေ ဆတ်ခနဲဖြုတ်၍ ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်သည်။

"ဦးဆက် တကယ်ပြောတာလား.."

"ဟုတ်တယ်.."

"ပြီးရော.."

ငွေငွေ ပန်းနုရောင်ဖက်လုံးကြီးကို ဖက်ခွ၍တစ်ဖက်လှည့် အိပ်လေသည်။ စီးကရက်ထုတ်
သောက်ရင်း ခေါင်းအုံးကိုခေါင်းရင်းမှာထောင်၍ သူခပ်လျှော့လျှော့မိုလိုက်သည်။ ပန်းနုရောင်ပိုးပျော့
ဂါဝန်ခါးစည်းလေးနှင့် ပန်းနုရောင်လွမ်းနေသောမွှေ့ရာထက်မှာ ဆံပင်တွေအထွေးလိုက် ပြန့်ကျဲကာ
အိပ်ပျော်သွားသည့် ငွေငွေ့ကို သူငဲ့ကြည့်သည်။

ဒီမိန်းကလေးကို ကျောင်းတက်ခွင့်မပေးလိုသောစိတ်က ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်ပေါ်လာမှန်း မသိပါ..၊
မနက်တည်းက ကိုကြီးနဲ့သူ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ.. ၊

"သမီးကို ငါကျောင်းဆက်တက်စေချင်တယ်ကောင်း..အမှတ်လည်းပြည့်တယ်၊ သူလည်းဂါသ
နာပါတယ်..ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ဖို့ မင်းခွင့်ပြုလိုက်စေချင်တယ်.."

ကိုကြီးကသူ့ကို တိုက်တွန်းခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့အလွယ်တကူ ခေါင်းမညိတ်ခဲ့မိပေ။ နုငယ်
လွန်းသည့်ငွေငွေ့ကို သူ့ဘယ်မျှထွက်ခွင့် မပေးချင်ဘဲဖြစ်နေသည်။ ကျောင်းကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး
စိတ်ရှုပ်အလုပ်ပျက်မှာကို စိုးရိမ်တာလား.. ၊

ငွေငွေ့ကိုဘယ်မှ မလွှတ်ချင်တာ သက်သက်လား.. ၊

အိမ်ထောင်သက်တမ်းဟာ နှစ်လပင်မပြည့်သေးပါ။ ဒီလောက်အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ ငွေငွေ
ငွေငွေ့ရဲ့ ဇွတ်တရွတ်ဆိုးနွဲ့ပူဆာတတ်တာလေးတွေအပေါ် သူ သာယာတတ်ခဲ့သည်လား.. ၊

ကိုယ်ကသာ သူ့အမေကိုကိုယ်တမ်းတမ်းစွဲ ချစ်ခဲ့ဖူးသည်ဆိုသော အတိတ်ကအကြောင်းတစ်
ရပ်နှင့် မလုံမလဲရှောင်ရှားနေခဲ့ပေမယ့် ငွေငွေ့ကတော့ ဒီနေ့ထိ 'မ'နဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စဆို ဘာတစ်ခုမှ
မမေးခဲ့ဖူးသလို ခေါင်းထဲထည့်ထားပုံလည်း မပေါ်.. ၊

သူ စိတ်ရှုပ်ထွေးလာကာ ဂစ်တာဆွဲ၍ ခြံထဲဆင်းလာခဲ့သည်။

...မလွန်ဆန်နိုင် နှလုံးသာလည်းရစ်နှောင်တွယ်..ပတ်လို့ဖြင့်ထားတော့လည်း... အတွေး
ခက်တယ် သံယောဇဉ်...ငယ်ရွယ်သူဖြစ်တော့လည်း ချစ်တာပဲ... ဦးစားပေးသိနေတယ်... အတွေး
ခက်တယ် သံယောဇဉ်...

...ကြားလူတွေဖြစ်လို့တော့ နောက်မဆုတ်ဘူး...စမိတဲ့အချစ်တွေကို ရှုတ်သိမ်းဖို့ မတောင်းဆိုနဲ့...
ငါအသိထဲမင်းတစ်ယောက်တည်း ငဲ့ညှာမယ်...တို့နှစ်ယောက်ရဲ့နိဗ္ဗာန်
လေး..ဖျက်သိမ်းဖို့မတောင်းဆိုနဲ့...

...ငါ ဘယ်သူမှဂရုမစိုက်နိုင်...

...ရင်ခွင်မှာ ပစ်ပြီးလို့စိုက်နေမှ..ဆွဲထုတ်ဖို့မလုပ်နိုင်ဘူး..ကိုယ့်အသက်ကို ကိုယ်သနားတယ်...

...အကြင်နာတွေ ပေးပြီးလို့လက်လွယ်မှ..မုန်းခိုင်းတိုင်းမမုန်းနိုင်ဘူး..မေ့ရမှာ မလွယ်လှပါ...

သူ ဂစ်တာတီး၍ သီချင်းဆိုနေဆဲ နောက်ဘက်ကအရိပ်ကလေးတစ်ခု ထင်တာသည်။ ပြီးတော့ သူ့ရှေ့ရောက်လာ၏။ ပန်းနုရောင် ညပတ်ဂါဝန်ဖားဖားလေးနှင့် ဝင်းစက်စက်မျက်နှာလေးက နှင်းဆီပွင့်ဖတ်လေးသဖွယ် နုလွင်နေသည်။

သူ့ငွေ့ငွေ့မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ကာ.. ၊

...မလွန်ဆန်နိုင် နှလုံးသာလည်းရစ်နှောင်တွယ်..ပတ်လို့ဖြင့်ထားတော့ လည်း... အတွေးခက်တယ် သံယောဇဉ်...ငယ်ရွယ်သူဖြစ်တော့လည်း ချစ်တာပဲ... ဦးစားပေးသိနေတယ်... အတွေးခက်တယ် သံယောဇဉ်...

သူသီချင်းဆိုနေတုန်း ငွေ့ငွေ့က သူ့နံဘေးကျောက်ခုံလေးပေါ်မှာ ထိုင်ချကာ ပခုံးထက်မှာပါးကလေးမေးတင်ထားသည်။ ညဘက်ဂစ်တာတီးလို့ရအောင် ဒီမြက်ခင်းလေးရယ် ကျောမိုပါတဲ့ကျောက်ခုံလေးရယ်၊ ပြီးတော့ ပြာလဲ့လဲ့မီးလုံးလေးရယ်... ၊

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ပြာလဲ့လဲ့မီးရောင်လေး ဖြာကျနေသည်။ ညက်ညက်ကလေး ထွက်ပေါ်နေသော ဂစ်တာသံနဲ့တေးသွားအောက်မှာ နောက်သီးချင်းတစ်ပုဒ်ဆုံးလေး ပျော့ဖတ်ဖတ်လေး ပြောင်းလဲသွားသော အထိအတွေ့ကြောင့်ငွေ့ငွေ့အိပ်ပျော်သွားပြီဆိုတာ သူသိလိုက်၏။

အဲ့ဒီ ကလေးဆိုးလေကို သူဘယ်လိုသဘောထားရမလဲ။ သက်ပြင်းချ ဂစ်တာပိုက်လျက် သူအတန်ကာ ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ထို့နောက် ဂစ်တာကိုဘေးမှာထောင်ချကာ ပခုံးထက်မှာမိုရင်း အိပ်ပျော်နေသည့် ငွေ့ငွေ့ကိုသူဆွဲဖက်လိုက်သည်။

"ငွေ့ငွေ့ မင်းအိပ်ပျော်နေသလား..ဒီတစ်ခါတော့ မင်းကိုငါနို့မှဖြစ်တော့မယ်.."

နှုတ်ခမ်းချင်း ထိကပ်ပြောလိုက်သည်မို့ ငွေ့ငွေ့မျက်လုံးလေးတွေပွင့်လာသည်။

"ဦးဆက်.."

ငွေ့ငွေ့အသံလေး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ လူးလွန်နေသော ကိုယ်လုံးလေးကို ထွေးဖက်ထားလျက် သူ့ရင်ခွန်သံတွေစည်းချက်မညီတော့ပေ.. ၊

အချစ်သည် နေ့..အချစ်သည် ည.. ၊

အခန်း(၂၅)

"ငွေငွေရယ်..နင့်ယောက်ျားကလည်း မျက်နှာကြီးကို စုပုတ်နေတာပဲ.."

"ဟုတ်ပဲ..ဟိုမှာ ထွန်းနဲ့မင်းမောင်မောင်တို့တောင် ပြေးကုန်ကြပြီ.."

"အေးလေ..ငါတို့ကတော့ချောလိုက်တာဆိုပြီး သူ့ကိုကြည့်တာ၊ သူက ဘုကြည့်ကြည့်တယ်.."

"ဟဲ့..ထွန်းတို့ ငွေငွေနားကပ်နေတာတွေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့.. "

သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောကုန်ကြသည်။ လာကြိုနေသည့်ကားထဲမှာ သူ့ကို လှမ်းကြည့်တော့ ခေါင်းစွတ်စွယ်တာ လက်ရှည်အပါ၊ မျက်မှန်နက်နှင့် ဆံပင်တွေကိုနောက်လှန် သိမ်း ဖြီးထားသည်။

ကောင်းမြတ်ဆက်ဆိုသည့်လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်အချိန်ထကြည့်ကြည့် ချောမွေ့နေသည် သာ။ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းလေးမှ ပြီးရယ်ခြင်းမပြုတတ်သော နှုတ်ခမ်းအစုံက အချိန်တိုင်းတင်း တင်းစေ့နေမြဲ.. ၊

"သူက ဒီလိုပဲဟာ..ငါ့ကိုသဝန်တိုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောင်းလာကြိုရလို့ စိတ်မရှည်ဖြစ်နေ တာပါ.."

"ဟုတ်လို့လားဟယ်.."

"ဟုတ်တယ်..ဦးဆက်ကို ငါကချစ်တာ၊ သူက ငါ့ကိုဆိုအရမ်းခါတာ.."

"တကယ်.."

"တကယ်ပါ..အစကတည်းက သူ့ပုံစံကဒီလိုပဲ၊ ငါ ဇွတ်လုပ်ပစ်လို့ သူနဲ့လက်ထပ်ဖြစ်သွားတာ.."

သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ရင်ဖွင့်ပြောမိသည်။ 'မချစ်လည်းနေပါ ရတယ်..'ဆိုပေမယ့် သူနဲ့ထိ တွေ့သာယာမိတဲ့အခါကျတော့ သူ့ဆီကချစ်ခြင်းကို တောင့်တမိခဲ့ပြန်သည်။

ဒါဟာ ကိုယ်လောဘကြီးခဲ့မိတာလား.. ၊

"ချောတော့ တော်တော်ချောတယ်နော်..နင်ကြိုက်မယ်ဆို ကြိုက်လောက်တယ်.."

"ငွေငွေ..သူက နင့်ကိုအနိုင်ကျင့်လို့လား.."

"မဟုတ်ပါဘူးဟာ...ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုတော့ချစ်စေချင်တာပေါ့.."

"တဖြည်းဖြည်းကြိုးစားယူပေါ့ဟာ..သံယောဇဉ်ဆိုတာ ရှိပါသေးတယ်.."

"သွားတော့နော်..ငါတို့ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာကြလို့ ဒေါသနေလားမသိဘူး.."

ဧဇူဧဇူတို့အုပ်စုထဲမှာ ဧဇူဧဇူပဲအိမ်ထောင်သည်ပါပေမယ့် အားလုံးက သူမကိုချစ်ကြ နားလည်ကြသည်။ နားမလည်နိုင်တာက သူပဲဖြစ်၏။

"ဦးဆက် ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲဟင်.."

ကောင်းက သူမေးတာကို ပြန်မဖြေပါ.. ၊

"မင်းခေါင်းက ဆံပင်ကိုကိုင်ပြီး တယုတယဖြစ်နေတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီအနက်နဲ့ကောင်က ဘယ်သူလဲဧဇူဧဇူ.."

"ဇင်မောင်မောင်.."

ဧဇူဧဇူ မဆိုင်းမတွဖြေတော့ ကားမောင်းရင်းသူ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။

"ဧဇူဧဇူ မင်းကိုငါမေးတဲ့မေးခွန်းက နာမည်သိရုံလေး မဟုတ်ဘူးဆိုတာမင်းနားလည်တယ် နော်.."

"ဘာကိုသိချင်တာလဲ..ဦးဆက်မေးမှ ဧဇူဧဇူသိမှာပေါ့.."

"တောက်.."

ကားက သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုမှာ ထိုးရပ်သွားသည်။

"ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ မင်းအဲ့ဒီလိုလက်ပွန်းတတီး မနေသင့်ဘူးဆိုတာ နားမလည်တာလား..တမင်သာယာနေတာလား.."

"ဦးဆက်..ဧဇူဧဇူ ကိုမစော်ကားနဲ့နော်၊ ယောက်ျားမြင်တိုင်း မက်မောတတ်တဲ့မိန်းမမျိုး ဧဇူဧဇူ မဟုတ်ဘူး.."

"အဲ့ဒါငါမသိဘူး..မြင်တာတော့ အဲ့ဒီအတိုင်းပဲ.."

"ဧဇူဧဇူ ဆံပင်မှာ ပီကေကပ်နေလို့ သူဖြုတ်ပေးနေတာ.."

"မင်းနားမှာ မိန်းကလေးတွေရှိနေတာပဲ.."

"သူက အရင်မြင်တာကိုး..တော်ပြီ ဦးဆက်၊ ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ..ဒီကိစ္စမျိုး ရှင်းပြနေရတာ ဧဇူဧဇူ ရှက်တယ်.."

"မင်းထက် ငါကပိုတာပေါ့ဧဇူဧဇူ..မယားငယ်ငယ်လေး ယူထားပြီး မင်းအနေအထိုင်မတတ်သမျှ ငါကနွားဖြစ်ရဦးမှာ.."

ငွေငွေ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ နှင်းဆီနုနုပါးပြင်က ရဲခနဲနီသွား၏။

"အဲ့ဒီစကားမျိုး ဦးဆက်ရဲ့အမေ တစ်ခါပြောခဲ့ဖူးတယ်..မိန်းမငယ်ငယ်လေးယူထားပြီး ငါ့ သားက နွားတဲ့.."

ငွေငွေ အသံတွေ တုန်နေသည်။ မျက်ရည်တွေ ဝေ့တက်လာ၏။

"ငွေငွေ အသက်ငယ်တာမှာ ဘာဖြစ်လို့အပြစ်တွေဒီလောက်များနေတာလဲ..အဲ့ဒါ ငွေငွေဘာလုပ်ပေးရမလဲပြောပါ..ဦးဆက်ပြောစမ်းပါ.."

ကောင်း ဘာမှမပြောနိုင်ပေ.. ၊

"ဟောဒီမှာ ပီကေတွေရှိသေးတယ်..ဦးဆက်မယုံရင်ကြည့်ပါ။ ငွေငွေ အဲ့ဒီလိုမိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူး.."

"ဟိတ်.."

သူမတားလိုက်နိုင်မီ ငွေငွေက ကားတံခါးဖွင့်၍ ဆင်းသွားသည်။ ငိုလည်းငိုလျက် လွယ်အိတ်လေးပိုက်ရင်း မပြေးရုံတမယ်လျှောက်နေသော ငွေငွေဆံပင်တွေက ပြည့်တင်းသောတင်သားလေးတွေအောက်မှာ နွဲ့ ခါနေသည်။

ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် လှနေသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ပူလောင်နေလေသည်။ ဒါကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ.. ၊

"ငွေငွေ ကားပေါ်တက်စမ်း.."

"မတက်ဘူး.."

ကားကို ဘီးလိုမ့်ရုံကပ်လိုက်ရင်း ဘယ်လိုပဲခေါ်ခေါ် ငွေငွေကလုံးဝလှည့်မကြည့်ပေ။ ကောင်းကားကို ရှေ့ကပိတ်ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ငွေငွေ လက်ကိုဖမ်းဆုပ်၍ ကားထဲအတင်းဆွဲသွင်းရသည်။

လမ်းပေါ်မှာ ချုပ်တီးထားသမျှ ငွေငွေဟီးခနဲ ငိုချလေသည်။

အခန်း(၂၆)

တစ်ညလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကျောခိုင်းအိပ်ခဲ့ကြပြီး ကော်ဖီပိုင်းကျမှ.. ၊

"ဒီနေ့ ဦးဆက်လိုက်မပို့နဲ့တော့..ငွေငွေ ဘာသာလမ်းလျှောက်သွားမယ်၊ စောစောထွက် သွားရင်မိတယ်..အပြန်လည်း လာမကြိုနဲ့တော့.."

ကော်ဖီကို ပါးစပ်နားရောက်အောင် ဆွဲမကပ်ဖြစ်လိုက်ဘဲ ခွပ်ခနဲပြန်ချလိုက်သည်။

"ငွေငွေ..မင်း ငါ့ကိုရွံ့တာလား.."

ငွေငွေက ဒေါသကင်းသော မျက်နှာလေးနှင့် ခေါင်းခါသည်။

"မဟုတ်ပါဘူး..ငွေငွေကြောင့် ဦးဆက်အလုပ်ရှုပ်ရ၊ ဒေါသထွက်ရဖြစ်မှာစိုးလို့ ပြောတာပါ.."

ဘယ်လောက်ထပ်ရှင်းရှင်း ဒီအမိပွယ်ပဲဖြစ်နေတာမို့ ကောင်းမျက်နှာ ဒေါသရောင်တက်လာ သည်။

"အဲ့လိုတွေဖြစ်မှာစိုးလို့ မင်းကိုငါ အစကတည်းက ကျောင်းမတက်နဲ့လို့ မပြောခဲ့ဘူးလား.."

"ငွေငွေ အချိန်တွေပိုနေတာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ.."

"ဘာမှလုပ်ဖို့မလိုဘူး..မင်းဆရာဝန်ဖြစ်တော့ရော ဘာလုပ်မှာလဲ၊ မင်း ငါ့ဆီကငွေဘယ် လောက်လိုချင်သလဲပြော.."

"ငွေ..ငွေဟုတ်လား.. ငွေကို ငွေငွေကရော ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ငွေလိုချင်ရင် ဦးဆက်ကိုယူမှရ မှာမှ မဟုတ်တာ..ဖေကြီးဆီမှာ ကြိုက်သလောက်ယူလို့ရတယ်သိလား.."

ကိုယ်လိုချင်တာကျတော့ သူကတန်ဖိုးကြီးလှစွာ။ ငွေငွေ သူ့ကြောင့်အကြိမ်ကြိမ်ခိုခဲ့ရသည်။ ခုလည်းမျက်ရည် ကျရပြန်ပြီ.. ၊

"မင်း ကျောင်းမတက်နဲ့တော့.."

"ဦးဆက် အဲ့လိုအနိုင်မကျင့်နဲ့နော်.."

"ငါ့ဘက်ကပြောခွင့် တားဆီးခွင့်ရှိတယ်..ငါသဘောမတူဘဲ မင်းဘာမှမလုပ်ရဘူး.."

"လုပ်မှာပဲ..တက်မှာပဲ.."

ငွေငွေက ကော်ဖီပန်းကန်ကို ခွမ်းခနဲတွန်းချပစ်ကာ အဆင်သင့်ယူလာပြီးသားဖြစ်သည့် လွယ်အိတ်ကိုလွယ်၍ ထရပ်လိုက်သည်။

"ဇွေဇွေ..မင်းပြန်တိုင်နော်.."

"မထိုင်ဘူး...သွားမှာပဲ.."

ဇွေဇွေ အတင်းထွက်သွားသည်။ သူ့နောက်ကထလိုက်ကာ ဇွေဇွေလက်မောင်းလေးကို ဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်၏။

"မင်း ငါ့မပါတဲ့လမ်း ဘယ်မှမသွားရဘူး.."

"ဦးဆက်ပါတော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ..စိတ်ညစ်ရတာပဲ၊ မကျေနပ်ဘူး..ရှင့်ကိုလုံးဝမကျေနပ်ဘူး၊ သိလား.."

သူ့ရင်ဘက်ကို နှစ်ချက်သုံးချက်ထုပစ်၍ ဇွေဇွေချာခနဲလှည့်ပြေးသွားသည်။ တအားအော်ငိုတတ်သော ရှိုက်သံက တော်တော်နဲ့မစပေ။ သူ့အခန်းထဲဝင်သွားတော့ ဇွေဇွေက မှန်တင်ခုံရှေ့မှာထိုင် နေရာမှ ဖွဲ့ရာပေါ်စွေ ခနဲခုန်တက်၊ မျက်နှာကိုခေါင်းအုံးနဲ့တင်ဖိ၍ တစ်ဖက်လှည့်ပစ်သည်။

"ဇွေဇွေ..ထစမ်း၊ ကျောင်းချိန်နီးနေပြီ.."

ဇွေဇွေ ဆတ်ခနဲခေါင်းအုံးကိုခွာ၍ သူ့ကိုကြည့်သည်။

"ဦးဆက် လိုက်ပို့မှာလား.."

"ဟုတ်တယ်.."

ကောက်တတ် ကွေတတ်သည်လည်းမရှိ။ ပြောလိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်းထထိုင် အိပ်ရာပေါ်ကလျှောဆင်း၊ ပစ်ချထားသည့် လွယ်အိတ်ကိုကောက်လွယ်သည်။

"ဆံပင်တွေပွနေတာ ဖြီးဦး.."

အခန်းဝလှည့်ပြီးမှ ပြန်လှည့်ပြေးကာ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာရပ်၊ ဘီးနဲ့တစ်ချက်နှစ်ချက် သပ်ချပြီး တန်းပြန်လှည့်။ ပျာယာခတ်နေသည့် သူမနောက်မှာ ဝဲခနဲပေ့ခနဲ လွင့်ခါသွားသော ဆံပင်တွေက အနားမရနိုင်.. ၊

ကားပေါ်ပြန်တိုင်မိကြတော့ နာရီကိုငုံ့ကြည့်၍.. ၊

"အချိန်နီးနေပြီ..ဒုက္ခပါပဲ.."

ဟု ညည်းနေသေး၏။

ငိုထားသဖြင့် ပန်းနုရောင်နီမြန်းမြန်းလေးဖြစ်နေသော ပါးပြင်နှစ်ဖက်က မှုတ်ဥကြည်စင်ကာ မျက်တောင်နက်နက်တို့က မျက်ရည်လူးထားသဖြင့် ခပ်ထူထူအစုလေးတွေ တွဲကပ်နေသဖြင့် ဇွေဇွေ

မျက်နှာလေးကို မှန်ထဲမှ လှမ်းကြည့်ရင်း သူသက်ပြင်းချမိသည်။
ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုထိရှုနေတာတော့ သေချာပါသည်။

အခန်း(၂၇)

"မေမေအရောင်းအဝယ်ကိစ္စနဲ့လာတာ..နှစ်ရက်သုံးရက်ပဲနေပြီး ပြန်မှာ၊ မင်းမိန်းမရော.."

ဒေါ်ရွှေမြဇ္ဈက ရောက်တယ်ဆိုဖင်မထိုင်ရသေးဘဲ ငွေငွေ့ကို အရင်မေးသည်။

"သူ ကျောင်းတက်နေတယ်မေမေ.."

"ဘာကွဲ့.."

"သူ စာမေးပွဲအောင်တော့ ဆေးဝင်တယ်လေ၊ အဲ့ဒါနဲ့.."

"အို..ဆေးပဲဝင်ဝင်၊ ပါရဂူပဲတန်းဖြစ်ဖြစ်..အိမ်ထောင်သည်က ကျောင်းတက်စရာလား၊ ယော
ကျားက အလုပ်သွား၊ သူ့ကျောင်းပို့နဲ့ အိမ်မှုကိစ္စက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ.."

"သူပဲအစောကြီးထပြီး ချက်ပြုတ်ထားခဲ့တာ..ယုံယုံကြီးကိုလည်း ခေါ်ထားတယ်လေ.."

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်သားရယ်..နေ့ကျောင်းတက် ညကျတော့စာကျက်၊ ဆေးကျောင်းလောက် စာ
ကျက်ရာတာရှိဦးမလား..နှစ်ရင့်လေမနားရလေပဲ၊ မင်းအဲ့ဒီအင်တွေ ခံနိုင်မှာလား..မိန်းမယူထားပြီး
ကိုယ်ကသူ့ကို ရေပူရေချမ်းကမ်းလှမ်းနေရမယ့် အဖြစ်မျိုး လုံးဝမတက်ခိုင်းနဲ့..မေမေကရေရှည်ကြည့်
ပြောတာ.."

သူ့ဆန္ဒကလည်း ဒီအတိုင်းပဲရှိပါသည်။ ညည သူ့အလုပ်လုပ်နေတဲ့ဆီ အိပ်ဖို့တဂျီဂျီလာခေါ်
ကပ်ချွဲနေတတ်သည့် ငွေငွေဟာ ခုဆို သူ့အိပ်ရာဝင်တာတောင် စာကြည့်နေတုန်းဖြစ်သည်။ တစ်ခါ
တစ်ခါ စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှာ မှောက်ခုံလေးအိပ်ပေါ်နေတတ်ကာ တရေးနီးထကြည့်တော့မှ သူပွေ့ ဝေ
ခေါ်လာရတဲ့အဖြစ်.. ၊

ဒါပေမယ့် ငွေငွေကဇွတ်.. ၊

သူ့လုပ်ချင်တာကို လုပ်ခွင့်မရလျှင် ရတာကိုတော့ လုပ်သွားမှာပဲဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ကျောင်း
ဆင်းလာတိုင်း ငွေငွေ့နားမှာကောင်လေးတွေ ပါလာတတ်တာ တစ်ခါတလေစာအုပ်နဲ့ ထိတ်ပုတ်ခေါင်း

ပုတ်.. ၊

တစ်ခါဖြစ်ဖူးသည့် ပဋိပက္ခကို သူမှတ်ထား၍ထပ်မဖြစ်အောင် ထိန်းချုပ်ခဲ့ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တော့ ဗလောင်ဆူနေသည်သာ။ သူငွေငွေ့ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံချင်တော့ပါ.. ၊

"ငယ်ငယ်လေးယူထားပြီး မင်းသိပ်အလိုလိုက်ရင် နောက်မှရင်ကွဲနာ ကျကျန်ခဲ့လိမ့်မယ်သိ လား..ပြီးတော့ ကောင်မလေးက မိန်းမတတ်လေး၊ ကျောင်းပြန်ထုတ်ပစ်လိုက်..ကျောင်းတက်ရင်း ဒီ ပြင်ကောင်ငယ်ငယ်တစ်ယောက်နဲ့ ချိတ်မိသွားဘူးလို့ရော ပြောလို့ရမလား..တက်ရမှာက ခုနှစ်နှစ် ရှစ်နှစ်..မင်းနဲ့ဆုံရမှာက ညအိပ်ချိန်လေးရယ်၊ အတွေးမခေါင်စမ်းပါနဲ့သားရယ်.."

မေမေထောက်ပြတော့မှ သူ့ရဲ့စိုးရိမ်မှတ်က ပိုကဲလာသည်။ အားလုံးကဖြစ်နိုင်တာ ချည်းဖြစ် နေ၏။ ငွေငွေ့ကိုသူစိတ်မချနိုင်ပါ။ ဒါပေမယ့် စိတ်မချတာကိုလည်း သူဖွင့်မပြောချင်။ အခွင့် အရေးပေးထားသည် မဟုတ်ဘဲနဲ့တောင် ငွေငွေ့က ဒါကိုဖြစ်ချင်ပြီ လိုချင်ပြီဆို ဇွတ်တရွတ်.. ၊

ကိုယ့်ဘက်က အနေအထားကိုသာ သိသွားခဲ့လျှင်.. ၊

"မေမေ ခုလာတာ သားကိုလည်းပြောစရာရှိလို့.."

ဒေါ်ရွှေမြင့်အသံကြောင့် သူ့အတွေးတွေ ပြတ်တောက်ကုန်၏။

"ဟောဒီတိုက်လေးကို နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး ပြန်ဆောက်ပြီးမေမေလည်း ဒီမှာနေလို့ရအောင် စီး ပွားရေးတစ်ခုထောင်မလားလို့.."

ကောင်းလက်မခံပါ.. ၊

"တိုက်ကိုလည်းမပြင်ပါနဲ့..မေမေလည်း ဒီမှာအခြေမချပါနဲ့၊ မန္တလေးမှာ ကိုယ့်လုပ်ငန်း ကိုယ့် အိပ်ရာနဲ့ အားလုံးထည်ထည်ဂါဂါရှိနေလျက်နဲ့ ဒီမှာဘာလုပ်ဖို့လဲ မေမေ.."

"လာပြန်ပြီတစ်ယောက်..မင်းကပါ ဥစ္စာခြောက်နေတာလား၊ တိုက်သေးသေးလေးနဲ့ တိုက်ကြီး နဲ့ ဘယ်ကထည်ဂါသလဲ.."

"ထည်ဂါတာကိုပဲ ကျွန်တော်မလိုချင်တာ..ငွေငွေ့နဲ့ကျွန်တော့်အတွက် ဒီတိုက်လေးက အ တော်ပါပဲ.."

"သားတွေသမီးတွေ ရလာတော့ရော.."

"ဒါက လိုအပ်သလိုလုပ်သွားလို့ရပါတယ်မေမေ..ဒီခြံနဲ့တိုက်မှာ မိသားစုငါးယောက်လောက် တော့ အေးအေးဆေးဆေးကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနေလို့ရပါသေးတယ်..."

ပြော၍ သူထရပ်လိုက်သည်။

"ဒါဆို မေမေအေးအေးဆေးဆေး နားဦးနော်..ကျွန်တော် ငွေငွေ့ကိုသွားကြိုလိုက်ဦးမယ်.."

စကားဖြတ်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ နှစ်များစွာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေလာခဲ့ရသည့် ဘဝကို သူနှစ်ခြိုက်နေမိသည်။

လူများများနှင့် စကားများရမယ့်အဖြစ်တွေကို မလိုချင်ပါ။ ဒါကြောင့် သူခြံဝယ်တာတောင်မှ အထဲက တိုက်ကိုပါ ရွေးဝယ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

သူခံယူထားသည်က အဆောင်အယောင် ပကာသနကြောင့် လူတွေတော်တော်များများ ရူးကြသည်ဟု.. ၊

အခန်း(၂၈)

ငွေငွေ့ကို သူဒီလောက်ထိ မြန်မြန်ဆန်ဆန်စွဲလမ်း မြတ်နိုးမိလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးမိခဲ့ပါ။ ခုတော့ သူ့မှာတကယ့်ပီဘီကလေးစိတ်နှင့် ဇနီးလေးကိုစိတ်မချနိုင်သော သဝန်တိုခြင်းများက အကြီးအကျယ် နှိပ်စက်နေတော့သည်။

ဒီနေ့တော့ ကျောင်းကပြန်ခေါ်လာတာနဲ့ သူဖွင့်ပြောဖို့ စိတ်ကူးထားသည်။ ငွေငွေဟာ သူ့ကိုစွဲလမ်းကာ ကောက်ကောက်ပါလာခဲ့သည်ဆိုပေမယ့် အသက်ကအရမ်းကို ငယ်သေးသည်။ ချစ်တဲ့စိတ်က လေရှူးလေးလို လွင့်ပါမသွားဘူးလို့ ပြောနိုင်ပါ့မလား.. ၊

သူပေးခဲ့သမျှ ကိုယ့်ရင်မှာ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးနဲ့မရှုနိုင် မကယ်နိုင်ဖြစ်လာပြီဆိုမှ ထားရစ်ပြေးထွက်သွားမည်ဆိုလျှင်.. ။

ကားကိုသတိလက်လွတ် လွန်အောင်မောင်းသွားခဲ့ပြီးမှ ဘရိတ်အုပ်၍ ဘက်ခံပြန်ဆုတ်ရသည်။ ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းဝန်းကြီးထဲကို တဖြည်းဖြည်းလိုမ့်ဝင်လာဆဲ.. ၊

"ဟင်.."

သူ ကိုယ်မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မျက်မှန်ကို ဆွဲချွတ်မိသော်လည်း ထင်ထင်ရှင်းရှင်းမြင်လာရမည့် မြင်ကွင်းထဲမှာ ငွေငွေမဟုတ်ပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းရင်းမကြည့်ရဲဖြစ်နေသည်။

သို့သော်.. ၊

ငွေငွေ သူ့ကိုလှမ်းမြင်သွားသည်။ တစ်ယောက်ရဲ့ပခုံးစွန်းမှာ မှေးမှီနေရာမှ ရုတ်ခနဲမတ်သွားသည်။ ရှုပ်လက်ရှည်အဖြူ ပုဆိုးအပြာနှင့်တစ်ယောက်သောသူက ငွေငွေလက်ကိုလှမ်းဆွဲထားသည်။

သူမကအမတ်၊ ဟိုကအဆွဲနှင့် ငွေငွေ ထိုတစ်ယောက်ရဲ့ပခုံးပေါ် ပြန်ရောက်သွားသည်။ ထို့နောက် လွယ်အိတ်လေးပိုက်ကာ ငွေငွေ သူ့ကားဆီကတုန်ကယင်လေး လျှောက်ထွက်လာလေသည်။

"ဦးဆက်..ငွေငွေလေ ခေါင်းအရမ်းမူးလို့.."

"မင်းကို ဘယ်သူကရိုက်စစ်နေလို့ ဖြေရှင်းနေတာလဲ.."

ကားက သိမ့်ခနဲထွက်ခွာသည်။ ငွေငွေ မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် သူ့ကိုခြောက်ခြားစွာ ကြည့်ကာ..

"ဦးဆက်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ..ငွေငွေ နေမကောင်း.."

"တော်စမ်းကွာ..တောက် မင်း.."

ကောင်းအသံတွေ တုန်လှိုက်နေသည်။ ဘယ်လောက်ထိ ပေါက်ကွဲချင်ခဲ့သလဲဆိုလျှင် အိမ်မှာ အမေရှိနေတာကိုပင် ထိန်းသိမ်းဖို့သတိမရတော့တဲ့အဖြစ်.. ၊

"ပြောစမ်းပါ..အဲ့ဒီကောင်က ဘာကောင်လဲ၊ အုတ်တိုင်အကွယ်မှာ နှစ်ယောက်တည်းကပ်ယပ်ဖက်တွယ်နေတဲ့အထိ ဖြစ်တာကို မင်းဘယ်လိုဆင်ခြင်ပေးချင်သေးသလဲ.."

သူတွန်းချပစ်လိုက်သဖြင့် ငွေငွေ ဆိုဖာပေါ်ကို ပက်လက်ကလေးပစ်ကျသွားသည်။ ပိုက်ထားသည့် လွယ်အိတ်က လက်နဲ့အတူအရှိန်ဖြစ်လျက် ဘေးကိုလွင့်ထွက်သွားလေသည်။

"ဒါ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဦးဆက်..ငွေငွေမှာဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ၊ ငွေငွေဘာလုပ်လို့လဲ.."

"မင်းတိတ်စမ်း..ငါမေးတာကိုပဲဖြေ၊ ကျန်တာဘာမှမပြောနဲ့.."

"ပြောမှာပဲ..ဒီလောက်ထိစော်ကားတာကို မခံနိုင်ဘူး၊ ငွေငွေတို့မှာ မျိုးရိုးမရှိဘူး..ထုံးစံမရှိဘူး၊ အဲ့ဒီလို ဖောက်ပြန်ချင်တယ် ယောက်ျားတိုင်းကို တပ်မက်တတ်ရင် ရှင့်ကိုရအောင်ယူထားဖို့မရှိဘူး.. ရှင်ကြီးကလွဲရင် ငွေငွေမှာခါချနေရတယ်သိလား၊ ငွေငွေက ကိုယ့်ကိုမချစ်တဲ့လူကိုမှ အောက်ကျ နောက်ကျချစ်နေမိတာ..ငွေငွေမှားခဲ့တာ.."

"ဘာပြောတယ်.."

ကောင်း တစ်ကိုယ်လုံးတုန်သွားသည်။ မကြားချင်ဆုံး စကား မမြင်ချင်ဆုံးအရာ.. ၊သူငွေငွေ ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲမပစ်လိုက်သည်။

"မင်းကတွေ့နေပြီဆိုတော့ နောင်တရပြီပေါ့.."

"မင်းကို မေမေမပြောဘူးလားသားရယ်..ဒီပုံစံ ဒီအချိုးမျိုးက ဒီလမ်းပဲလာမှာပဲဆိုတာ.."

ဘယ်တုန်းကရောက်နေမှန်းမသိသော ဒေါ်ရွှေမြေ့ကို ငွေငွေဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။
ဒေါ်ရွှေမြေ့က အောင်နိုင်သူလိုအပြုံးမျိုးနှင့် သူမကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်လျက်.. ၊

"ကောင်းကို ညည်းက မရရအောင်ယူထားတာမှန်း ငါအခုမှပဲသိတော့တယ်..အံ့ဩပါရဲ့အေ.."
မေမေဝင်ပါလာသည်နှင့် ကောင်းဒေါသက ပိုကဲလာသည်။

"ဘာမှဝင်မပြောပါနဲ့မေမေ..မေမေနောက်ဆုတ်နေပါ.."

"အို..နေလို့ရမလား၊ ကိုယ့်သားကိုနွားလုပ်နေတဲ့ကိစ္စ မိဘကကြည့်နေနိုင်မလား.."

"ဦးဆက်..ရှင် ရှင်တို့သားအမိ ငွေငွေကိုဘာအငြိုးတွေနဲ့ အမဲဖျက်သလိုပိုင်းဖျက်နေကြတာလဲ
..ဘယ်လိုတွေ ဇာတ်တိုက်ထားတာလဲ.."

"မင်းက ငါ့ကိုတစ်ပြန်စီးပြန်မေးနေသလား ငွေငွေ..ကျောင်းမှာ မင်းနေချင်သလိုနေတာကို ငါ
မြင်ခဲ့တာလေ..ဘာလဲ၊ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေရမှာလား..မင်းဘယ်အထိ လိမ့်နေချင်လို့လဲ.."

"ရှင်.."

ဘာမှလည်း ရှင်းပြခွင့်မရ။ ဘာပြောချင်စိတ်မှလည်း မရှိတော့ဘဲငွေငွေ ကောင်းရဲ့ရင်ဘက်ကို
ဆောင့်တွန်း၍ ထွက်ပြေးသည်။ ကောင်းကလက်ကို ဖမ်းဆွဲထားသည်။

"ရှင် လွှတ်နော်..ရှင်ကိုငွေငွေမှန်းတယ်၊ စိတ်ဓာတ်သေးသိမ်ပြီး နေရာတကာရန်လိုတတ်တဲ့သူ
..အလကားလူ.."

"ကဲကွာ.."

ငွေငွေကို သူရိုက်ချပစ်လိုက်သည်။ ကိုယ့်အချစ် ၊ ကိုယ်သိက္ခာ၊ မာန.. ဒီလောက်ထိ စုတ်
ပြတ်သွားအောင် ပြောဆိုလာခြင်းအတွက် သူ သည်းမခံနိုင်တော့။ ငွေငွေဆိုဖာပေါ် ယိုင်ကျသွား
သည်။

ခါတိုင်းလို ရုတ်ခနဲပြန်ထ ထုရိုက်ကုတ်ဖဲ့တာမျိုး မလုပ်နိုင်တော့ဘဲပြာပေးမူးမိုက်သွားသော
ခေါင်းကို သတိမလစ်အောင် အသည်းအသန်ကြိုးစားနေရသည်။ ခေါင်းပြန်ထူလိုက်၊ ပြန်လဲသွားလိုက်
..ငွေငွေ မူးမူးမေ့မေ့ဖြစ်သွားတာကိုမြင်လျှင် ကောင်းမျက်နှာပျက်သွားလျက်.. ၊

"ငွေငွေ.."

သူ ငွေငွေကို ပွေ့ထူလိုက်သည်။

"ဟင့်အင်း..ဟင့်အင်း၊ ဖယ် ရှင် ဖယ်..."

ငွေငွေ သူ့ကိုမရမကဖယ်ကာ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နှင့်ထသည်။

"ငွေငွေ.."

"ဘာလို့လိုက်ခေါ်နေတာလဲသား..မင်း ဒီလိုစိတ်မခိုင်ရင် ဒီမိန်းမမျိုးကို ဘယ်လိုလုပ်ထိန်းနိုင်မှာလဲ.."

ငွေငွေ ဘာကိုမှရန်မတွေ့နိုင်တော့။ တယ်လီဖုန်းနားကိုရောက်သည်နှင့် မူးနောက်ရီဝေနေသော အာရုံထဲမှာ တယ်လီဖုန်းနာပါတ်တွေက ဝေဝါးနေသည်။ သို့သော် ဖုန်းနာပါတ်တစ်ခုကိုတော့ သူမ နှိပ်လိုက်နိုင်ပါသည်။

"ဖေ..ဖေကြီးရယ်၊ အဟင့်..ငွေငွေ့ကိုလာခေါ်ပါ..ခု.."

လက်ထဲကဖုန်း လွတ်ကျသွားသည်။ ဖုန်းနားမှာပဲ ငွေငွေ့ခွေခွေလေး လဲကျသွားလေသည်။

"ငွေငွေ.."

ကောင်းပွေယူလိုက်တော့ ငွေငွေ့သတ်လစ်နေပါပြီ.. ၊

"သေသေချာချာလည်းကြည့်ဦး သား..ဟန်ဆောင်မေ့ပြုနေတာဖြစ်ဦးမယ်၊ ဒီလောက်လေး ရိုက်တာကို မေ့စရာလား.."

ကောင်း မေမေ့ကိုစိတ်ပျက်ကုန်ခမ်းစွာ လှည့်ကြည့်မိ၏။

"ကျွန်တော်အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်မေမေ..ကျွန်တော်တို့လင်မယားကြားမှာ မေမေ ဘာမှဝင်မပါပါနဲ့၊ မေမေပြောသမျှ စကားတွေကအာလုံးဘောင်လွတ်နေတယ်..မေမေ့ကြောင့် ကျွန်တော်တစ်ခါ ဘဝပျက်ခဲ့ရပြီးပြီ၊ ခုထပ်ပြီးခံရရင် ကျွန်တော်သေဖို့ပဲရှိတော့တယ်..ကျွန်တော့်ကို ဒီထပ်ပိုပြီး ငရဲမပေးပါနဲ့မေမေ၊ မေမေ့ကို ဒီထပ်မပြစ်မှားပါရစေနဲ့.."

သူငွေငွေ့ ပွေ့၍ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ တကယ်ဆို ငွေငွေ့ပြောတာကို သူနားထောင်စဉ်းစားပေးသင့်သည်။ ငွေငွေ့ဟာ ညာတတ်တဲ့မိန်းကလေးမဟုတ်တာလည်း သူသိသည်။ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုတွေရှိနေတတ်တာကို သဝန်တိုစိတ်ကြောင့် သူမေ့လျော့သွားခဲ့မိသည်။

"ဦးဆက်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ငွေငွေ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ..မျိုးရိုးမရှိဘူး..ထုံးစံမရှိဘူး၊ ဖောက်ပြန်ချင်မှဖြင့် ရှင့်ကိုရအောင်ယူထားဖို့မရှိဘူး.."

"ဦးဆက်..ငွေငွေ့လေ ခေါင်းအရမ်းမူးသွားလို့.."

ငွေငွေ့ကို မွေ့ရာပေါ် ချသိပ်ရင်း ပြောခဲ့သမျှကို နားထဲမှာကြားနေသည်။

ငါမှားသွားပြီလား.. ၊

ဒါပေမယ့် မြင်လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းကို တိုက်ဆိုင်တာပါလို့ ဘယ်လိုမှမယုံကြည့်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေမိသည်။

ရှင့်ကို မုန်းတယ်...

စိတ်ဓာတ်သေးသိမ်ပြီး နေရာတာကာရန်လိုတတ်တဲ့သူ...

အလကားလူ..

ပြီးတော့ သူ့ငွေ့ကို တအားရိုက်ချပစ်ခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှမကောင်းနိုင်တော့ပါ။ ငွေ့ငွေ့မျက်နှာပေါ်က ချွေးနဲ့ မျက်ရည်တွေကို သူ့ပါးပြင်နှင့်ပွတ်တိုက် သုတ်ပစ်ရင်းငွေ့ငွေ့နှုတ်ခမ်းလေး ကိုသူမြတ်မြတ်နိုးနိုး နမ်းမိသည်။

သိပ်ချစ်တယ်..ကလေးရယ်..

မင်းကို ချစ်လွန်းလို့ ငါမှားကုန်ပြီ ထင်တယ်..

ဆရာဝန်ဆီဖုန်းဆက်ပြီး ဒီဘက်ပြန်ထလိုက်သည်တွင်.. ၊

"သမီးလေး ဘယ်မှာလဲကောင်း..."

"ညီမလေးဘယ်မှာလဲ ဦးကောင်း..ညီမလေးကို ကျွန်တော်တို့ပြန်ခေါ်မယ်.."

နေကုဋေရဲ့နောက်မှာ နေမင်းလင်း.. ၊

အနက်ရောင်အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် ခန့်ညားချောမောနေသည်။ သားအဖနှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ သူတုန်လှုပ်သွားသည်။

"သမီးလေးဘယ်မှာလဲကောင်း..ခုန သမီး ဖုန်းဆက်တယ်၊ မင်းတို့ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ငါမသိချင်ဘူး..ငါ့သမီးကို ငါပြန်ခေါ်ဖို့လာတာ.."

"ဟုတ်တယ်..ကျွန်တော်တို့လင်မယားဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုကြီးတို့သိဖို့မလိုပါဘူး၊ ငွေ့ငွေ့ကိုလည်း ကျွန်တော်မထည့်လိုက်နိုင်ဘူး.."

"မထည့်လို့ရမလားဗျ..ခင်ဗျားကြီးကျွန်တော့်ညီမကို နှိပ်စက်နေတာမဟုတ်လား၊ ညီမလေးဖုန်းဆက်တော့ ဖုန်းကိုင်လိုက်တာကျွန်တော်ရယ်..ကျွန်တော်လေဆိပ်ကပြန်ရောက်လို့ ထိုင်တောင်မထိုင်ရသေးဘူး၊ ညီမလေးသေလုမျောပါး ဖြစ်နေတဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရတာ..ခုထုတ်ပေး..ညီမလေးဘယ်မှာလဲ.."

နေမင်းလင်းက တိုက်နောက်ပိုင်းကို မျှော်ကြည့်ကာ.. ၊

"ညီမလေးရေ..ငွေငွေ၊ ကိုကိုပြန်ရောက်လာပြီ..ဖေကြီးလည်းပါတယ်၊ ထွက်ခဲ့လေ ညီမလေး.."

တအားအော်ခေါ်သည်။ ဒေါ်ရွှေမြသူ့က မျက်မှောင်ကုတ်ကုတ်နှင့် လက်ပိုက်ကြည့်နေလေသည်။ နေမင်းလင်းက ခေါ်နေရင်းတိုက်ထဲပြေးဝင်လျှင် ကောင်းက ရှေ့ကပိတ်ရပ်လိုက်၏။

"ဆိုင်သာဆိုင်တယ်..မပိုင်ဘူးဆိုတာကို မမေ့ပါနဲ့၊ ငွေငွေကငိုမိန်းမပါ.."

"မိန်းမဟုတ်တယ်လေ..ဒါပေမယ့် ဥပဒေရှိတယ်၊ ကိုယ့်သားမယားပဲဆိုပြီး အဓမ္မမပြုရဘူး..နိပ်စက်ကလူ မပြုရဘူး၊ ခင်ဗျား ဟိုဘက်ရာစုတွေမှာ သွားအိပ်ပျော်နေတယ်ထင်တယ်.."

"ငွေငွေကို ငါပြန်မထည့်နိုင်ဘူး.."

"ကျုပ်ကတော့ ရအောင်ခေါ်မှာပဲ.."

"သားကြီး..နေဦး.."

နေကုဋေက ကြားကဝင်ရပ်သည်။

"ဘာမှမပြောနဲ့တော့ ဖေဖေ..ခုထိညီမလေးအသံ မကြားဘူး၊ ကျွန်တော့်အသံကြားရင် ညီမလေးထွက်မလာဘဲမနေဘူး..ဒီလူကြီး ညီမလေးကို ဘာလုပ်ထားမှန်းမသိဘူးဖေဖေ.."

"ကောင်း..မင်းနဲ့ငါတို့ အစကလည်းမစိမ်းခဲ့ကြဘူး၊ ခုလည်းသမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆွေမျိုးတော်နေသေးတယ်၊ ပဋိပက္ခဖြစ်တာ မကောင်းပါဘူး..သမီးကို ထုတ်ပေးပါ၊ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း သူခေါ်ပါဆိုလို့ ငါတို့လာတာ..နောက်တော့မှ ဖြစ်သင့်တဲ့အတိုင်းဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့.."

ကောင်းအံ့ကြိတ်လျက် ဝိုင်းကျသွားသည်။ ထိုခဏအတွင်းမှာ နေမင်းလင်း လှစ်ခနဲပြေးထွက်သွားသည်။ ခဏအကြာ.. ၊

"ဖေဖေ..ဒီမှာညီမလေး ဘာဖြစ်နေလဲမသိဘူးဗျ.."

ဆံပင်တွေတွဲလွဲ ဝဲကျလျက် နေမင်းလင်းလက်ထဲမှာ ပျော့ခွေပါလာသည့် သမီးကိုမြင်လျှင် နေကုဋေ မျက်လုံးကြီးကျွတ်ကျမတတ်ဖြစ်သွား၏။

"သမီးလေး.."

နေကုဋေ နှလုံးသားမှာမီးစနှင့် အထိုးခံလိုက်ရသလို ပူပြင်းနာကျင်သွား၏။ စူးရဲသောမျက်လုံးများမှ ကောင်းတစ်ကိုယ်လုံးကို ငွေ့ရည်ဖွဲ့လျက် ရွာသွန်းစေသည်မှာ.. ၊

"ငါ ဒီလောက်ပြောပြထားခဲ့တာတောင် မင်းစော်ကားရက်တယ်..ကဲကွာ.."

ပြင်းထန်သော လက်သီးချက်ကြောင့် ကောင်းနံရံပေါ်ပခုံးတစောင်းနဲ့ ပစ်ကျသွားလေသည်။

"ဟဲ့ ဟဲ့..အမလေး..သူများအိမ်ထဲလာပြီး အစုလိုက်အပြုံလိုက် စော်ကားနေကြတယ်၊ ဒီမှာကို နေ မင်းသမီးကျောင်းမှာ ကောင်တစ်ကောင်နဲ့ လူမြင်မကောင်း သူမြင်မကောင်းဖြစ်နေလို့ ငါ့သားက ရှက်ပြီး ဆုံးမတာ၊ သူဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတာကို မဆုံးမဘဲ ကြည့်နေလို့ရမလား.."

"အန်တီစကားကို လက်လွတ်စပယ်မပြောပါနဲ့..ကျွန်တော့်သမီး ဒီလိုစိတ်မျိုးမရှိဘူး.."

"ပြောမနေနဲ့ ဖေဖေ..ညီမလေးကိုဆေးခန်းဝင်ပြရမှာ.."

နေမင်းလင်းက ညီမဖြစ်သူကိုပွေ့၍ ကားရှိရာပြေးဆင်းသွားသည်။ နေကုဋေနောက်ကလိုက် လာသည်။ ကောင်းက သူတို့နောက်ကနေ ပြေးလိုက်သွားရင်း. . ၊

"ကိုကြီး ဋေဋေ့ကို ကျွန်တော်ပြန်ခေါ်မှာ.."

ကားက ကြမ်းတမ်းစွာ ဘက်ခံဆုတ်သွားသည်။ နေကုဋေက အံကြိတ်လျက် သူ့ကိုတစ်ချက် ကြည့်ကာ ဆတ်ခနဲမျက်နှာလွဲသည်။

ဝေါခနဲ ကွေ့ထွက်သွားသည့် ကားဘီးတွေကို ငေးကြည့်ရင်းနှလုံးသားတစ်ခုလုံးဟာ ဖိကြိတ်ခံ လိုက်ရသည့် မှန်ကွဲစများပမာ တစ်စစီမွေ့ကြေလျက်.. ၊

အခန်း(၂၉)

သမီးမှာကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီတဲ့.. ၊

နေကုဋေ ငိုငိုသွားသည်။ နေမင်းလင်း ဆတ်ခနဲထရပ်၏။

"ကိုယ်ဝန်ပဲရှိရှိ၊ အမှာပူးပဲဖြစ်ဖြစ်..ဒီလူကြီးနဲ့တော့ လုံးဝပြန်မပေါင်းခိုင်းနဲ့ ဖေဖေ၊ ညီမလေးကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် နှိပ်စက်ထားတာ ကျွန်တော်လုံးဝသည်းမခံနိုင်ဘူး.."

နေကုဋေက သမီးရှိနေတဲ့အခန်းဆီ လှမ်းကြည့်၍ ပင့်သက်ရှိုက်၏။

"သူက သည်းခံမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲသား.."

"သူ့ဆန္ဒအတိုင်း သူလုပ်ခဲ့လို့အခုမှားပြီပဲ ဖေဖေ..နောက်ထပ် ဖေဖေကခွင့်ပြုဦးမှာလား၊ ငယ် တဲ့သူပဲ..ချစ်ချစ် မုန်းမုန်းခဏပဲခံစားရမှာပါ.."

နေကုဋေ တွေးနေဆဲဖြစ်သည်။ ငယ်သူမို့ မိုက်ခဲ့တာမှန်ပေမယ့် ဒီကိစ္စမှာကောင်းကလည်း

သဝန်တိုခဲ့တာဖြစ်လျက်၊ သမီးကလည်း မှန်သည်သာ။ သဝန်တိုတာဟာ ချစ်လို့ပဲဖြစ်ပေမည်။

သူတစ်ဖက်သတ်ချစ်နေရသည့်သူက ပြန်လည်မြတ်နိုးနေပါပြီဆိုလျှင် သမီးလေးက ပြတ်သား ပါမလား.. ၊

"ငွေငွေ တအားကိုမူးသွားတာပါဖေကြီးရယ်..အဲ့ဒါဇင်မောင်မောင်က အနားမှာရှိနေတော့ ငွေငွေ ကိုတွဲထားတာပါ။ သူရောက်လာတာမြင်လို့ သူဒေါသဖြစ်တတ်မှန်းသိလို့ ငွေငွေတစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားမယ်လုပ်တာတောင် လမ်းမှာမူးလဲမှာဆိုလို့ ဇင်မောင်ကတားပါသေးတယ်..ငွေငွေတို့သူ ငယ်ချင်းတွေအားလုံး ဖြူစင်ကြပါတယ်။ သူ..သူနဲ့..သူ့အမေက ငွေငွေကိုပိုင်းပြောကြတယ်.."

ပြန်ပြောပြတုန်းက ရိုက်တယ်ဆိုတာတောင် သမီးကထည့်မပြောခဲ့ပေ။

"ညီမလေးကိုလည်း ရိုက်တယ်မဟုတ်လား.."

ဟု သားကြီးကမေးတော့မှ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တဲ့သမီး၊ ဆရာဝန်နဲ့တွေ့တော့မှ ကိုယ်ဝန်နှစ်လရှိနေ ပြီဆိုတာ သိခဲ့ရသည်။ အိမ်ထောင်သက် ငါးလကျော်ခြောက်လနီးပါးမှာ သမီးကိုယ်ဝန်ရှိနေလိမ့်မည် ဟု သူမစဉ်းစားမိခဲ့ပေ။

ဒါကို ကောင်းသိမှာ ဖြစ်မည်။ ကလေးတွေ ဘယ်လိုစိတ်ပဲမွေးမွေး ကိုယ်ကလူကြီး၊ လူကြီးလိုပဲ စီမံရမည်သာ။ ကိုယ့်သားသမီးကို ရိုက်နှက်ခဲ့သည်မို့ ဒေါသကရှိနေပေမယ့် ဝတ္တရားက ဝတ္တရားပဲဖြစ် သည်။

"ဦးကောင်းကို ညီမလေးကိုယ်ဝန်ရှိနေတာ သွားမပြောနဲ့နော်ဖေဖေ.. ဒီလူကြီး ညီမလေးကိုမ ရမက လာလုလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့်ညီမလေးကို ကျွန်တော်မပေးနိုင်ဘူး.."

မွေးလာပြီဆိုကတည်းက ဒီညီမလေးကို တချီချီ တပွေပွေနှင့် မြတ်နိုးမဝရှိခဲ့သည့် သားကြီး။ ညီမလုပ်သူကလည်း ဒီအစ်ကိုမှ ဒီအစ်ကိုကို မောင်နှမနှစ်ယောက် သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ကြသည်။

ငွေငွေ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီလို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်တုန်းကဆို ဖုန်းထဲမှာ 'ဟာ'ခနဲ အသံကြီးထွက် ကျလာပြီး အတော်ကြီးအသံပျောက်သွားခဲ့ရာသည်။ သားကြီးရဲ့ပရုံးကို နေကုဋေက ခပ်ဖျစ်ဖျစ်ဖက်၍။

"ညီမလေးက သားမြတ်နိုးတဲ့ ကော်ပတ်ရုပ်လေးမှမဟုတ်တာ သားကြီးရယ်..သူကိုယ်တိုင်က မြတ်နိုးနေတာလည်း ရှိတယ်၊ သူ့ကိုမြတ်နိုးနေတဲ့လူလည်း ရှိတယ်ဆိုရင်သားက မြတ်နိုးလို့သံကွန်ချာ အုပ်ပြီး သိမ်းထားလည်း သူကနားလည်မှာမဟုတ်ဘူး.."

နေမင်းလင်းက ဖအေ့မျက်နှာကို စူးစူးစမ်းစမ်းပြန်ကြည့်သည်။

"ညီမလေးကလည်း သူ့ကိုလုံးဝပြန်မပေါင်းတော့ဘူးလို့ ပြောနေတာပဲဖေဖေ.."

နေကုဋေ နားလည်စွာပြုံးသည်။

"ဖေဖေတို့ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားကြတာပေါ့ သားကြီးရယ်.."

နေမင်းလင်း မျက်မှောင်ကုတ်ထားလျက်ရှိဆဲ.. ၊ ထိုစဉ် ဒေါ်မယ်ယုံအပြင်ထွက်လာသဖြင့် သူလက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။

"သမီး နေကောင်းရဲ့လား.."

"ကောင်းတယ် လူလေး.."

"ဘာကျွေးထားလဲ.."

"ဘာမှမစားဘူးတဲ့.."

"ငိုနေသလား.."

"ငိုတယ်..သူ့ကို ငွေငွေအရမ်းစိတ်နာတယ်လို့ ပြောပြောပြီးငိုတာ.."

နေမင်းလင်းက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်ပြီး..

"ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်.."

ဟုဆိုလေသည်။

အခန်း(၃၀)

"သမီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်ကောင်း...အဲ့ဒီကိုယ်ဝန်ကြောင့် ဒီပြဿနာတွေဖြစ်လာတာပဲ.. အဲ့ဒါ မင်းကို ငါအသိပေးတာ၊ သမီးကိုတော့ မင်းလုံးဝမမျှော်လင့်နဲ့တော့..သူမင်းကို တအားစိတ်နာနေတယ်.."

ဖုန်းရသည်နှင့် သူချက်ချင်းထွက်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ သူကျန်တာ ဘာမှမသိချင်တော့ ပေ။ ငွေငွေကိုသူယုံကြည်သည်။ ငွေငွေဟာ ဒီလိုမိန်းကလေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို လုံးဝယုံကြည်လိုက်ပြီး ဖြစ် ၏။ အားလုံးဟာ ကိုယ့်ရဲ့အမှားများပါ.. ၊

သဝန်တိုစိတ်နဲ့ အမှောင်ဖုံးခဲ့တာက သူ.. ၊

ငွေငွေမှာ သူ့ရင်သွေးလေးရှိနေပြီဆိုတာ သိလိုက်ရသည့်အချိန်တွင် ငွေငွေကို သူပြေး၍ထွေး

ပွေ့ထားလိုက်ချင်သည်။ ကျေနပ်သည်အထိ တောင်းပန်မည်။ အားလုံးကို တောင်းပန်၍ငွေငွေ့ကို သူ ချောမည်။ သူ့အနာဂတ် သူ့ဘဝ မျှော်လင့်ချက်အားလုံးဟာ ငွေငွေ့ပဲဖြစ်ခဲ့ပြီ။

သူ့ကားလေး ခြံထဲဝင်လာသည်နှင့် တိုက်တံခါးဝမှာ မားမားကြီးပေါ်ထွက်လာသူက နေမင်းလင်း.. ၊

ခါးနှစ်ဖက်ကိုထောက်၍ သူ့ကိုအပေါ်စီးကစိုက်ကြည့်နေသည်။

"ခင်ဗျား အထဲဝင်ဖို့မလိုဘူး ဦးကောင်းမြတ်ဆက်..ဒီမိသားစုထဲမှာ ခင်ဗျားကိုလိုလားတဲ့သူ ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ ခုချက်ချင်း ပြန်ထွက်သွားပါ.."

ကောင်းကတစ်ချက်မှ တွန့်မသွားဘဲ လှေခါးသုံးထစ်ကို နင်းဖြတ်ကာ နေမင်းလင်းဘေးမှာ ရပ်လိုက်သည်။

"ငါ ကိုကြီးနဲ့တွေ့ချင်တယ်..နေမင်း.."

"ဖေဖေက ခင်ဗျားကိုမတွေ့ချင်ဘူး..ခင်ဗျားပြန်သွားပါ ဦးကောင်း.."

"မသွားနိုင်ဘူးနေမင်း..ဒီအိမ် ဒီခြံ ဒီနေရာတွေမှာ ငါပျော်မွေ့ခဲ့တာ၊ ဒီလူဒီဟာတွေကလည်း သူစိမ်းတွေ မဟုတ်ဘူး.."

"သူစိမ်းတွေမဟုတ်ခဲ့လို့ ခင်ဗျားကျွန်တော့်ညီမကို ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်နှက်လိုက်တာပေါ့.."

"အဲ့ဒီအတွက် ငါ့အမှားကိုငါသိတယ်..ကိုကြီးနဲ့ ငွေငွေ့ကို ကျေနပ်တဲ့အထိဖြစ်စေချင်တဲ့အ တိုင်း ငါအားလုံးလုပ်ပေးမယ်၊ တောင်းပန်မယ်..ငွေငွေ့ကို ငါလုံးဝ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး.."

"မစွန့်လွှတ်လို့မရဘူးကောင်း..သမီးက မင်းကို စိတ်နာသွားပြီ.."

နေကုဋေ ရောက်လာပါသည်။ သို့သော် နေမင်းလင်းက ရှေ့ကပိတ်ကာထားဆဲ.. ၊

"မင်းကို ငါပြောဖူးပါတယ်..ငါ့သမီးလေး မခံစားနိုင်လောက်အောင် အလူးအလိုမ့်ဖြစ်လာခဲ့ ရင် ဘယ်အခြေအနေပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့သမီးကိုငါပြန်ခေါ်မယ်လို့..မင်း အမှတ်တမဲ့ဖြစ်သွားခဲ့တယ်ထင်တယ်.."

"ကျွန်တော်သိတယ်..ဒါပေမယ့် သဝန်တိုတဲ့အချစ်စိတ်မှာ သတိမရှိဘူးကိုကြီး၊ ကျွန်တော် ချစ် လို့ မှားခဲ့တာပါ..ငွေငွေ့ကို ကျွန်တော်သိပ်ချစ်တယ်.."

"သူကတော့ မင်းကိုမုန်းသွားပြီ..."

"အဲ့ဒီလောက်မလွယ်ပါဘူးကိုကြီး..ငွေငွေ့ကို ကျွန်တော်တွေ့ပါရစေ၊ ကျွန်တော့်ကိုရှင်းပြခွင့် ပေးပါ..သူဆုံးဖြတ်တာကို ကျွန်တော်ကြားပါရစေ.."

နေကုဋေက လက်မခံပါ.. ၊လောလောဆယ် နှမအတွက် ယမ်းပုံမီးကျ ခံစားနေရရှာသော နေ

မင်းလင်း ပေါက်ကွဲသွားနိုင်သည်။

"သမီးက မိုက်တဲ့အရွယ်ပါ..လေယူရာတိမ်းတတ်တဲ့ သူ့ရဲ့စိတ်ကလေးကို ထပ်ပြီးဖြားယောင်းခွင့် မပေးနိုင်ဘူးကောင်း..မင်းလို အသက်အရွယ်မှာတောင် မှားနေသေးရင် သမီးလေးခဏခဏ စိတ်ဆင်းရဲနေရမယ်ဆိုတာ သိပ်ကိုသေချာတဲ့အဖြစ်ပဲ..မင်းပြန်ပါတော့၊ မင်းပြောခဲ့သလို ယာယီကလေးထိန်းပေးလိုက်ရတယ်လို့ပဲ မှတ်လိုက်ပါ.."

"မဟုတ်ဘူးကိုကြီး..ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှမစုံမက်မိအောင် နေခဲ့တာ၊ အချစ်ကိုကြောက်လို့ ဝေးဝေးဝေးဝေးပြေးနေခဲ့တာ..အဲ့ဒါ ကိုကြီးပဲ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲကို ထိုးထည့်ခဲ့တာ၊ ကိုကြီး ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ အဲ့သလောက်အထင်သေးရတာလဲ..ကျွန်တော့်ဘက်က ခဏခဏလက်မြှောက်အရုံးပေးနေ မယ်လို့ ကိုကြီးထင်ရင် မှားသွားပြီ၊ ငွေငွေ့ကိုကျွန်တော် မရရအောင် ပြန်ခေါ်မယ်.."

"ဦးကောင်းမြတ်ဆက်..ခင်ဗျားပြန်တော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားလည်း ကြိုးစား..ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကာကွယ်မှာပဲ၊ ခင်ဗျား ငွေငွေ့ကို ဘယ်တော့မှမရစေရဘူး..အဲ့ဒါမှတ်ထား.."

ကောင်း တိုက်ကြီးထဲကိုလှမ်းကြည့်၍ အံ့ကြိတ်သည်။

"ငွေငွေ့မှာ ကျွန်တော့်ရင်သွေးလေးရှိနေတယ်သိလျက်နဲ့ ကိုကြီးကိုယ်ချင်းစာဖို့ ကောင်းတယ်.."

နာကျင်သော အသံကတုန်ခါနေသည်။

"ငွေငွေ့..မင်းခဏလောက် ထွက်ခဲ့စမ်းပါ၊ မင်းကို ငါ့စွတ်ဆွဲမခေါ်ပါဘူး..ခဏလေး ထွက်ပြောစမ်းပါ..ငွေငွေ့.."

"ဟာ..ခင်ဗျား.."

သူလှမ်းအော်တော့ နေမင်းလင်းဟန်မဆောင်နိုင်စွာ တိုက်ကြီးထဲ လှည့်ဝင်ပြေးခဲ့သည်။ ပြောလို့ရမလား၊ ညီမလေးက မမြင်ရလို့စိတ်နာနေတာ၊ မြင်လိုက်ရင် ချော့လို့ပျော့သွားတော့ ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ.. ၊

အခန်းထဲလှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ယုံယုံကြီးကိုဖက်၍ ငိုနေသော ငွေငွေ့ကိုမြင်လိုက်ရသည်။

"ညီမလေး.."

"ကိုကို.."

ငွေငွေ့ သူ့ရင်ခွင်ထဲပြေးဝင်၍ တအားရှိက်ငိုသည်။

"မငိုနဲ့ညီမလေး..တိတ် မသွားနဲ့၊ အဲ့ဒီလူကြီးနဲ့ လုံးဝထွက်မတွေ့နဲ့..ဒီလူကြီးနဲ့ပြန်လိုက်သွား ရင် ညီမလေးထပ်ငိုရမှာပဲ.."

"ကိုကို.."

"ဟင်..ညီမလေး.."

"သူ..သူ ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်၊ ငွေငွေ့ကိုလှမ်းခေါ်နေတာမဟုတ်လား.."

"ဟုတ်တယ်..တအားငိုပြနေတာ၊ ဘီလူးမျက်ရည်ကျတာ သနားစရာမရှိဘူး..သူ့ကြောင့် ညီမလေးမငိုနဲ့၊ တိတ် တိတ်.."

ငွေငွေ့မျက်ရည်တွေကို သူသုတ်ပေးရင်း အိပ်ရာပေါ်မှာ ပြန်ထိုင်ခိုင်းသည်။

"သူ့ကိုပြန်လွှတ်လိုက်ပါ ကိုကို..ငွေငွေ့ သူ့ကိုဘယ်တော့မှထွက်မတွေ့ဘူး၊ လုံးဝမမြင်ချင်ဘူး.. အဟင့်.."

"အေး..ကိုကိုသွားပြောမယ်၊ ညီမလေးထွက်မလာနဲ့နော်..ချစ်တာရော မုန်းတာရော ဘာမှ ထွက်မပြောနဲ့.."

မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ ဒေါ်မယ်ယုံ ဘာဝင်ပြောရမုန်းမသိဖြစ်နေသည်။

"ယုံယုံကြီး..ညီမလေးကို မထွက်စေနဲ့နော်.."

ကာယကံရှင်က မထွက်ပါဘူးဆိုတာတောင်မှ သူ့မှာ စိတ်မချနိုင်.. ၊ငွေငွေ့ မျက်ရည်သုတ်ရင်း ငိုရင်းနှင့် အိပ်ရာပေါ်မျက်နှာလေးမှောက်ချ၍ တအင့်အင့်ရှိုက်သည်။

အချစ်မီးဟာ ပူပြင်းလှပါလား..

ရက်စက်နာကျင်စွာ ရိုက်ရက်လေခြင်းဆိုသောနာကျည်းမှု..၊ ဒီလောက်ထိအထင်သေးရက်ပါလားဆိုသော ရှက်ရွံ့ကြေကွဲမှု.. ၊သူ့ကိုဘယ်လို နှလုံးသားနဲ့မှ ခွင့်လွှတ်မပေးနိုင်တော့ပါ။

ဦးဆက်..ရှင့်ကိုမုန်းတယ်သိလား.. သိပ်မုန်းတယ်.. ၊

ဖျစ်ဆုပ်လုံးချေထားသော မွေယာခင်းက လက်ထဲမှာအရည်ပျော်မတတ်ဖြစ်နေပြီ။ မုန်းနေပါလျက် မျက်ရည်တို့ကကုန်ခမ်းသည် မရှိပါလား.. ၊

အခန်း(၃၁)

"လာပါဟာ..အချိန်စောလွှတ်တဲ့ဥစ္စာ၊ ကားလည်းလာမကြိုသေးလဲနဲ့..မုန့်စားရအောင်ပါ.."

"ငါ မုန့်မစားချင်ဘူးဟာ..အေးအေးဆေးဆေး တစ်နေရာမှာထိုင်ချင်တယ်.."

"ဒါဆို အင်းလျားသွားမယ်လေ..ငါတို့ကဘူးသီးကြော်စားမယ်.."

"ငါက ငွေငွေ့ကိုအဖော်လုပ်ပေးမယ်.."

စားမယ့်လူတွေကများတော့ ငွေငွေ့ဘေးမှာပွင့်သစ်တစ်ယောက်တည်းပါလာသည်။ ငွေငွေ့ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေဖြစ်နေတာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာ သိထားကြသဖြင့် သူငယ်ချင်းအာလုံး ငွေငွေ့ စိတ်ချမ်းသာဖို့ကိုပဲ ဦးစားပေးကြသည်။

"ထိုင်နေချင်တာဆိုတော့ အဖော်တွေများရင် သူစိတ်ညစ်ဦးမယ်.."

ဟု ဆိုကာအကြော်ဆိုင်မှာ လူများသွားရခြင်းဖြစ်သည်။

"ငွေငွေ့ရယ်..နင်က ရိုးသားတယ်ဆိုပေမယ့် သူက အဲ့လိုကြီးမြင်တော့ သဝန်တိုမှာပေါ့..အဲ့ဒါ နင့်ကိုချစ်တာပါ.."

"မဟုတ်ဘူး..သူငါ့ကိုမချစ်ဘူး၊ သက်သက်အနိုင်ကျင့်တာ.."

သူငယ်ချင်းတွေက ဘယ်လိုဖျောင်းဖျပေမယ့် သူလက်မခံနိုင်ပါ။ အသည်းဒဏ်ရာက ရင်းနေပြီဖြစ်သည်။ သူ့ကိုငွေငွေ့ မုန်းပါသည်။

အင်းလျားရေပြင်ကို ဖြတ်တိုက်တာသောလေက အေးတာရော နွေးတာရောစပ်ကာ ချမ်းမမြေ့ခြင်းကို ပေးစွမ်းခဲ့ပါသည်။ နားသယ်စပ် ဆံနွယ်နုလေးတွေ တဖျတ်ဖျတ်လွင့်မျောလျက် အရာရာဟာ နီရဲသောကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလို ပူလောင်နေသည်။

မြင်ကွင်းအားလုံးက ကျက်သရေမင်္ဂလာ ကင်းမဲ့နေ၏။

"ငွေငွေ့.."

"ဟင်.."

"နင် သူ့ကိုတကယ်ပြတ်တာလား.."

"ဟုတ်တယ်..သူ့ကို ငါမုန်းတယ်.."

"မုန်းတယ်ဆိုပြီး နင့်ရဲ့တက်ကြွမှုတွေ၊ ရယ်မောပျော်ရွှင်မှုတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ.."

"ဒီလောက်တော့ဖြစ်မှာပေါ့ပွင့်သစ်ရယ်..ငါ ငါ့သူ့ကို သိပ်ချစ်ခဲ့ဖူးတာပဲ.."

"အဲ့ဒီဟာကို ဒီလောက်လွယ်လွယ်မေ့နိုင်မှာတဲ့လား..ဦးကောင်းမြတ်ဆက်က အရမ်းချောတာနော်၊ ကိုယ်လည်းမပြတ်ဘဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ရွဲ့ကြ၊ ကွဲကြရင် ကြားကားဝင်သွား ဦးမယ်.."

"တော်ပါတော့ပွင့်သစ်ရယ်..သူဘာဖြစ်ဖြစ် ငါနဲ့မဆိုင်တော့ပါဘူး.."

"တကယ်လို့ ကျောင်းကိုလိုက်လာပြီး သူနင့်ကိုလာခေါ်ရင် နင်ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ.."

"ဘယ်တော့မှမလိုက်ဘူး.."

"မလိုက်လို့မရဘူး..ဇွေဇွေ မင်းကို မပါပါအောင် ခေါ်ရမှာပဲ.."

"အဲတော့.."

"ဟင်.."

ဇွေဇွေ ဖျတ်ခနဲထရပ်လိုက်သည်။ ပွင့်သစ် လန့်လန့်ဖျန်ဖျန်လေး နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။

"အို ဘာလုပ်တာလဲ..မလိုက်ဘူး.."

"မရဘူး..မင်းကို ငါဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး.."

ကောင်း ဘယ်လိုဘယ်ပုံအနားရောက်နေမှန်း မသိ.. ၊ ဇွေဇွေလက်ကလေးကိုဆွဲချသွားသည်။

"လွှတ်နော်..ဟင့်အင်း၊ မလိုက်ဘူး..ပွင့်သစ် ငါ့ကိုဆွဲဦး.."

ပွင့်သစ် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ဖင်ကုတ်ခေါင်းကုတ်ဖြစ်သွားသည်။ သူများလင်မယားကြား မပါရဲဘဲလည်းရှိလျက် ဇွေဇွေလှမ်းအော်တော့ ထူပူသွားသည်။

"ဦးဆက်..ရှင့်ကို ဇွေဇွေမှန်းနေတာနော်၊ လွှတ်.. ခုလွှတ်ပေး.."

ကားနားရောက်ခါနီးတော့ ဇွေဇွေတအားရုန်းနေသဖြင့် သူ့ဇွေဇွေကို ဆွဲပွေလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အဆင်သင့်ဖွင့်ထားသည့် တံခါးမှဇွေဇွေကို ထည့်ကာ သူဝင်ထိုက်လိုက်သည်။

"ဟိတ်..ကောင်မလေးကိုဘာလုပ်တာလဲ.."

"ဟိတ်ကောင်..နေဦး.."

ရုန်းကန်ငိုရှိုက်နေသော ဇွေဇွေအငိုရပ်ကာ မျက်လုံးလေးပြူးနေ၏။

"ဒါ.."

သူ တစ်ခုခုဖြေရှင်းဖို့ပြင်လိုက်ပြီးမှ ဇွေဇွေကိုစိုက်ကြည့်ကာ.. ၊

"မင်းအမေတုန်းကလည်း ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ ငါနောက်ဆုတ်ပေးခဲ့ရတယ် ဇွေဇွေ..အဖြစ်တွေက လုံးဝကို ဆင်တူနေပါလား..ပြောလိုက်ပါ။ မင်းအမေလိုပဲ ကျွန်မကိုကားတင်နေပါတယ်..မင်းပြောလို့ ထွက်မယ်ဆိုရင် မင်းငါ့ကိုမှန်းတယ်ဆိုတာ ထာဝရလက်ခံပြီး ငါလိုက်သွားပါ့မယ်.."

ဇွေဇွေ များပြားလာသော လူတွေကိုမော့ကြည့်ကာ လုံးဝတိတ်ကျသွားလေသည်။

"မဟုတ်ပါဘူးရှင်..အဲ့ဒါ သူ့မိန်းမပါ။ စိတ်အခန့်မသင့်လို့ ကွဲနေကြပါ..သူတို့မှာ ကလေးလည်းရှိပါတယ်.."

ပွင့်သစ်အသံလေး အမောတကောပြေးဝင်လာသည်။

"ဦးကောင်းမြတ်ဆက်..ငွေငွေ ကိုခေါ်သွားလေ.."

လူတွေငြိမ်ကျသွားတုန်း ကားလေးမောင်းထွက်သွားသည်။ ငွေငွေ မျက်နှာကိုတစ်ဖတ်လှည့်ကာ အံ့ကြိတ်ထားလျက်.. ၊

အခန်း(၃၂)

"လွှတ်နော်..သွား၊ ရှင်ထွက်သွား ရှင့်ကိုမုန်းတယ်.."

"ငါမုန်းပါတယ်ဆိုတုန်းက မင်းဇွတ်တိုးဝင်လာခဲ့တာ..မင်းပေးချင်တာတွေ ပေးချင်သလောက်ပေး ပြီးမှ တာ့တာလုပ်သွားလို့မရဘူး ငွေငွေ..ငါယူယူ မယူယူမင်းပေးခဲ့တဲ့အတိုင်း အခု မင်းလိုချင်ချင်မလိုချင်ချင် ငါပေးတာကို ယူရမှာပဲ..မင်းကို ငါသိပ်ချစ်တယ်.."

"ဘာ.."

ငွေငွေ တစ်ချက်ကလေးငိုငိုသွားတုန်း ကောင်းကဆွဲဖက်ထားလိုက်သည်။

"မင်းကို ငါချစ်တဲ့စိတ်တွေနဲ့ မှားခဲ့တာပါငွေငွေ..နောက်ကို ဒီလိုမဖြစ်စေရဘူးလို့ ငါကတိပေးတယ်.."

"ဟင့်အင်း..မသိဘူး၊ ရှင် မုန်းတော့လည်းရှိက်ခဲ့တာပဲ..ချစ်တော့လည်းရှိက်တယ်၊ ရှင့်ကို ငွေငွေကြောက်တယ်..ရှင်ဟာဒေါသဘီလူး အလကားလူ.."

ငွေငွေ သူ့ကိုတအားတွန်း၍ အခန်းထဲမှာ လှည့်ပတ်ပြေးနေသည်။ ဘယ်လိုမှ တောင်းပန်လို့မရ၊ ချောလို့မပြေ.. ၊

"မင်းတို့သားအမိ ငါ့ကိုမှဘာဖြစ်လို့ အငြိုးတကြီးနဲ့အလဲထိုးနေကြတာလဲဟင်..မင်းအမေ ဧကြောင့် ငါမသေခဲ့ပေမယ့် မင်းကိုဆုံးရှုံးရဦးမယ်ဆိုရင် ငါသေသွားနိုင်တယ်..ယောက်ျားတန်မယ့်နဲ့ ခပ်ချွဲချွဲပြောနေတယ် မထင်နဲ့ငွေငွေ၊ မင်းဒီကထွက်သွားမယ်ဆိုရင် ငါမတားဆီးနိုင်အောင် တစ်ခုခုလုပ်

သွားပါ..မဟုတ်ရင် ငါမင်းကို သွားခွင့်မပေးနိုင်ဘူး.."

"ရှင့်အမေကို ခပ်ရင့်ရင်အသက်ကြီးကြီး သူကြည်ဖြူနိုင်မယ့်မိန်းမတစ်ယောက်ထပ်ရှာခိုင်းပေါ့ ..သားကိုယူရင် ဒီအမေနဲ့တော့ တော်စပ်နေရဦးမှာပဲ၊ ငွေငွေ အားလုံးကိုမုန်းတယ်..ရှင့်ကိုလည်း မုန်းတယ်.."

"မင်းဘာဖြစ်လို့ ခဏခဏမုန်းပြနေတာလဲငွေငွေ..တစ်လောကလုံးကို မင်းမုန်းလို့ရတယ်၊ ငါ့ကိုတော့ မင်းမုန်းဖို့မေ့ဖို့ မကြိုးစားနဲ့..ငါချစ်မိတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကိုလည်း ဘယ်သူမှမုန်းခိုင်းလို့မရဘူး၊ ဘယ်သူမှ ခွဲလို့လည်း အကွဲမခံနိုင်ဘူး.."

"တင်း တောင်.."

အိမ်ရှေ့မှ လူခေါ်ဘဲလ်သံမြည်လာသည်။

"ဟင်.."

ငွေငွေ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူအရင်ထွက်ကာ အခန်းတံခါးကိုပိတ်၍ သော့ခတ်ပစ်လိုက်သည်။

"ဦးဆက်..ရှင် ငွေငွေ့ကိုမတရားမလုပ်နဲ့နော်၊ ဖွင့်ပေး..တံခါးဖွင့်ပေး ဖေကြီးတို့လားဟင်..ဖေကြီးရေ.."

ငွေငွေ့တံခါးကို တအားထုနှက်ရင်း အော်နေသည်။ သူအိမ်ရှေ့ထွက်လာခဲ့တော့ ပိတ်ထားသည့် ဘာဂျာတံခါးရဲ့ရှေ့မှာ နေမင်းလင်းရပ်နေလျက် ကားပေါ်မှာနေကုဋေ.. ၊

သူတံခါးဖွင့်အပြင်ထွက်ကာ တံခါးကိုသော့ပြန်ခတ်၏။ ထို့နောက် နေကုဋေနားထိ ဆင်းချသွားပြီး.. ၊

"ငွေငွေ့ကို ကျွန်တော်ခေါ်လာခဲ့တယ်ကိုကြီး.."

"သူ သဘောမတူဘဲ ပါသွားတာမဟုတ်လားကောင်း..မင်းမိန်းမဆိုပေမယ့် အဲ့ဒီအတွက် မင်းမှာအပြစ်ရှိတယ်၊ သမီးကို သွားခေါ်ပေးပါ.."

"ကျွန်တော် ဘယ်အပြစ်ကိုမှမကြောက်ဘူး..ဘာမဆိုရင်ဆိုင်ရဲတယ်၊ ဒါကို ကိုကြီးပိုသိမှာပါ.. လိုချင်လာရင် ရအောင်ကြိုးစားမှာပဲ၊ အခု ကျွန်တော့်ဇနီး ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ မိန်းမ..ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျွန်တော်မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး.."

"ဒီလိုရမလား..ညီမလေးသဘောက ရှိသေးတယ်၊ ခုခေါ်ပေး..သူခင်ဗျားကို ချစ်နေသေးတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့လှည့်ပြန်သွားမယ်.."

ကောင်းက နေမင်းလင်းကိုခပ်စောင်းစောင်း ငဲ့ကြည့်၍ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးတော့ နေကုဋေ့

ဘက်ကိုပြန်ကြည့်၍.. ။

"ဒါနည်းလမ်းကျပါတယ်..ငွေငွေဟာ ကျွန်တော့်ကို တကယ့်ကိုနာနာကျည်းကျည်းဖြစ်သွားခဲ့တာမှန်ရင် ကိုယ့်ကိုမုန်းတီးစက်ဆုပ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် အမွေချုပ်ထားပါဘူး..ဒါပေမယ့် ခုတော့ ငွေငွေကိုကျွန်တော် ခေါ်ထုတ်မပေးနိုင်ဘူးကိုကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို ကြိုးစားခွင့် ပေးပေးပါ..သူ့ဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရပါစေမယ်.."

"သမီးလေးက မင်းကိုဘယ်လိုမှ မေတ္တာသက်ဝင်မလာတော့ဘူးဆိုရင်ရော.."

"ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လာပို့ပါမယ်.."

အခန်း(၃၃)

"ရှင်..မလာနဲ့နော်၊ သွား ထွက်သွား.."

"မင်းဆီကိုမလာပါဘူး..ထမင်းစားဖို့လာခေါ်တာ၊ မင်းပိုက်မဆာဘူးလား.."

"မစားဘူး..ရှင့်ကို လုံးဝမမြင်ချင်ဘူး၊ သွား.."

ငွေငွေက သူ့ကိုခေါင်းအုံးနဲ့ဆွဲပေါက်သည်။ ခေါင်းအုံးက လမ်းတစ်ဝက်မှာတင် ပြုတ်ကျသွား၏။ နောက်ထပ် ခေါင်းအုံးတစ်လုံးမြောက်တက်လာသည်။ သူ့ဆီးဖမ်းထားလိုက်၏။

"ငွေငွေ မင်းကိုငါမြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်တယ်..စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖြစ်နေခဲ့ပြီ၊ အဲ့ဒါကို ဘယ်လိုမှဖျောက်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး..မင်း ငါ့အပေါ်မှာ ချစ်ခဲ့ဖူးတာတွေကို နည်းနည်းပြန်တွေးပြီး ငါ့ချစ်လို့ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေးပါ.."

အခန်းတံခါးကို သော့ခတ်၍ သူပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ငွေငွေ့ကို သူချစ်တဲ့စိတ် အနောက်အယုတ်အဖျက်အဆီးမှန်သမျှကို ကြောက်လန့်ခဲ့တဲ့စိတ်နှင့် မေမေ့ကိုတောင် သူပြောမှားဆိုမှားတွေ ဖြစ်ခဲ့သည်။

"ကောင်းပြီ..မင်းဆီကို မေမေ့နောက်မလာတော့ဘူး.."

ဒီစကားနှင့်အတူ မေမေ့သူ့ရှေ့ကထွက်ခွာသွားပါသည်။ ချစ်တဲ့စိတ်ဟာ အဲ့ဒီလောက်ပါ ငွေငွေရယ်..

သူထမင်းစားပွဲမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ရင်း ငေးငိုင်းနေမိသည်။ သူ့ကို ငွေငွေလုံးဝမုန်းတီး သွားခဲ့ပြီလား။ မေ့လိုက်နိုင်မယ်တဲ့လား။ ဒါဆိုရင် သူတကယ်စွန့်လွှတ်ပေးလိုက်ရမှာလား.. ၊

မှားယွင်းခဲ့မိသမျှကို ယူကျုံးမရနိုင်အောင် ခံစားနေရသည်။ ငွေငွေသူ့ကို မုန်းထိုက်ပါသည်။ ကိုယ်ဟာ သူ့ထက်အသက်ပိုကြီးခဲ့ပါလျက် မစဉ်းစားမဆင်ခြင်နိုင်ခဲ့တဲ့သူ.. ၊

ဒါဆို သူမဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်စေလိုက်ဖို့ပဲရှိပါသည်။ လည်ချောင်းတွေနာကျင်လာသည်။ နှာခေါင်းထဲမှာ စပ်ဖျင်းဖျင်းဖြစ်လာ၏။ ယောက်ျားမျက်ရည်မကျရဘူးဆိုသည့် တားဆီးမှုနှင့် သူ့အံ ကြိတ်ထားလိုက်သည်။

‘မ’

မောင့်ကို ‘မ’ နှိပ်စက်ခဲ့တာ မကျေနပ်သေးလို့ ကိုယ်ပွားလေးထားရစ်ပြီး တာဝန်ပေးခဲ့တာလား ဟင်.. ၊

ဒီတစ်ခါ မောင်ဘုံးဘုံးလဲကျန်ခဲ့မှာပါ.. ၊

အသက်ကိုပါ နှုတ်ယူခဲ့လို့ မင်းတစ်ခါတည်း ငွေငွေ့ကိုသင်ပေးလိုက်ပါဦး ‘မ’ရယ်.. ၊

မှော်ဝင်ရုပ်ထုလေးတစ်ခုလို ငွေငွေထွက်သွားတာနဲ့ မောင်ဂိညာဉ်မဲ့ လဲကျကျန်ခဲ့မှာပါ.. ၊

ရင်ထဲမှာ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးနေမိရင်း .. ၊

အခန်း(၃၄)

...မလွန်ဆန်နိုင် နှလုံးသာလည်းရစ်နှောင်တွယ်..ပတ်လို့ဖြင့်ထားတော့လည်း... အတွေး ခက်တယ် သံယောဇဉ်...ငယ်ရွယ်သူဖြစ်တော့လည်း ချစ်တာပဲ... ဦးစားပေးသိနေတယ်... အတွေး ခက်တယ် သံယောဇဉ်...

...ကြားလူတွေဖြစ်လို့တော့ နောက်မဆုတ်ဘူး...စမိတဲ့အချစ်တွေကို ရှုတ်သိမ်းဖို့ မတောင်း ဆိုနဲ့... ငါအသိထဲမင်းတစ်ယောက်တည်း ငဲ့ညှာမယ်...တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နိဗ္ဗာန်လေး...ဖျက်ပေးဖို့ မတောင်းဆိုနဲ့...ငါ ဘယ်သူမှဂရုမစိုက်နိုင်...

...ရင်ခွင်မှာ ပစ်ပြီးလို့စိုက်နေမှ..ဆွဲထုတ်ဖို့မလုပ်နိုင်ဘူး..ကိုယ့်အသက်ကို ကိုယ်သနားတယ်...
အကြင်နာတွေ ပေးပြီးလို့လက်လွယ်မှ..မှန်းခိုင်းတိုင်းမမှန်းနိုင်ဘူး..မေ့ရမှာ မလွယ်လှပါ...

တစ်ညလုံး ငိုရိုက်ရင်းဖက်လုံးကိုဖက်၍ မျက်တောင်တွေမှေးစင်းလာကာမှ သီချင်းသံကြောင့်
ငွေ့ ငွေ့ မျက်လုံးတွေပွင့်သွားသည်။

ကိုယ်စွဲလမ်းခဲ့ရတဲ့အသံ.. ၊

သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ယောက်ျား.. ၊

မှန်းပါတယ်တွင်တွင်ပြောနေရင်းပဲ ငိုပဲငိုချင်၊ သူ့မျက်နှာကိုဖျောက်လို့ကမရ.. ၊ ဖေကြီးဆီမှာ
တုန်းကလည်း သူမအိပ်လို့မရခဲ့ပေ။ ခုကျတော့လည်း ဒီအိပ်ရာထဲမှာ.. ၊

သူ့ရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ငွေ့ငွေ့အိပ်နေကျ၊ သူမဘယ်မှာအိပ်ပျော်နေနေ ပွေ့ချီခေါ်လာတတ်တာတွေ
ကို သတိတရဖြစ်လေ ငိုချင်လေ။ သူဟာ ကိုယ့်ကိုမချစ်ဘူးလို့ဆိုခဲ့ပေမယ့် ကြင်နာမှုတွေပေးခဲ့သည်
သာ။

ဒါဆိုဘာဖြစ်လို့ ရက်ရက်စက်စက်စွပ်စွဲခဲ့တာလဲ.. ၊

ဘာဖြစ်လို့ နာကျင်အောင် ရိုက်နှက်တာလဲ.. ၊

ဒါကိုကျတော့ ငွေ့ငွေ့ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါ။ မေ့ချင်လို့ မေ့မရ။ မှန်းနေပြီး သတိရနေတာ။ တစ်ညလုံး
အလူးအလိမ့်ခံစားရင်း သူ့သီချင်းသံကြားတော့ ငွေ့ငွေ့အိပ်ရာပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်လေးထထိုင်မိသည်။

...ကြားလူတွေဖြစ်လို့တော့ နောက်မဆုတ်ဘူး...စမိတဲ့အချစ်တွေကို ရှုတ်သိမ်းဖို့ မတောင်း
ဆိုနဲ့... ငါအသိထဲမင်းတစ်ယောက်တည်း ငဲ့ညှာမယ်...တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နိဗ္ဗာန်လေး...ဖျက်ပေးဖို့
မတောင်းဆိုနဲ့...ငါ ဘယ်သူမှဂရုမစိုက်နိုင်...

...ရင်ခွင်မှာ ပစ်ပြီးလို့စိုက်နေမှ..ဆွဲထုတ်ဖို့မလုပ်နိုင်ဘူး..ကိုယ့်အသက်ကို ကိုယ်သနားတယ်...
အကြင်နာတွေ ပေးပြီးလို့လက်လွယ်မှ..မှန်းခိုင်းတိုင်းမမှန်းနိုင်ဘူး..မေ့ရမှာ မလွယ်လှပါ...

ငွေ့ငွေ့အိပ်ရာပေါ်ကဆင်း၍ တံခါးကို ဖွင့်ဖို့ကြိုးစားသည်။ အပြင်ကသော့ခတ်ထားသဖြင့် တံခါး
က လှုပ်ပင်မလှုပ်ပေ။ ငွေ့ငွေ့ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ပြန်ထိုင်လိုက်၏။ ဗိုက်ထဲက တဝိုက်မြည်လာသည်။

တစ်နေကုန်ဘာမှမစားရသေးသည့် ဗိုက်က ညဆယ့်နှစ်နာရီအချိန်ထိပဲ သဘောကောင်းပေး
ခဲ့လေသည်။ ငွေ့ငွေ့မေ့ ရာပေါ်ပြန်လှဲ့..စောင့်ခြံ့.. ၊ ပြီးတော့ ပြန်ထ.. ၊

သီချင်းသံ တိတ်သွားပေမယ့် အိမ်ပေါ်မှာ လူသံမကြားသည်မို့ သူ့ခြံထဲကပြန်တက်မလာသေး
ဘူးဆိုတာကို သိနေ၏။""

"ဦးဆက်..ဒီမှာ ဦးဆက် ရှင်ဘာလုပ်နေလဲ.."

တံခါးကိုပေါင်ဒါဘူးကြီးနှင့် တအားထု၍ ငွေငွေမျက်စိမှိတ်အော်နေသည်။

ဒါမှ ခြံထဲကကြားမှာ.. ၊

"ဦးဆက်.."

"ဒုံး..ဒုံး.."

တအားစွတ်အော်နေဆဲ ထုနှက်နေသည့်လက်ကောက်ဝတ်လေးကို ဖမ်းဆုပ်ခံလိုက်ရမှ ငွေငွေ မျက်လုံးတွေပြန်ဖွင့်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့ စွတ်အော်နေတာလဲ ငွေငွေ.."

"ရှင်ကရော သူများကိုတံခါးသော့ခတ်ခဲ့ပြီး ထင်ရာသွားနေရသလား..သေစရာရှိရင် သေနေပြီ"

"မင်း ဘာမှမဖြစ်စေပါဘူးငွေငွေ..မင်းနဲ့အပေးကြီးကိုလည်း ငါမသွားနိုင်ပါဘူး၊ မင်းစခေါ်က တည်းက ငါဒီရှေ့မှာရောက်နေတာ..ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို ထွက်ပေါက်ရှာပြေးမှာဆိုးလို့ ဖွင့်သင့် မဖွင့်သင့် စဉ်းစားနေတာ.."

ငွေငွေက မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ ပေါင်ဒါဘူးကိုဒေါင်ခနဲမြည်အောင် လှင့်ပစ်လိုက်သည်။

"ဒီအချိန်ကြီးမှ ငွေငွေက ထွက်ပြေးရဲပါ့မလား..ရှင်တော်တော် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့လူ

ကြီး.."

ကောင်းက ငွေငွေမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်အကဲခတ်နေကာ.. ။

"ဒါဆိုဘာလုပ်မလို့လဲ.."

"ဗိုက်ဆာလို့.."

ကောင်းမျက်နှာ ပြုံးယောင်သမ်းသွားသည်။ ပြီးတော့ နှစ်ခြိုက်စွာပြုံး၍.. ၊

"ငါလည်း ဘာမှမစားရသေးဘူး..အတူစားမယ်နော်.."

"ကိုယ့်ပါးစပ်နဲ့ကိုယ်စားတာပဲ..လာမပြောနဲ့.."

ဆံပင်ရှည်အဖျားလေးတွေ နွဲ့ခါသွားအောင် ဘောက်ဆတ်ဆတ်လေးလျှောက်ထွက်သွား သည့် ငွေငွေ့နောက်ကို သူလိုက်လာခဲ့သည်။ ငွေငွေက ကော်ဖီမှုန့်ဘူး နို့ဆီ သကြားတွေယူချကာ ကော်ဖီဖျော်သည်။

"ထမင်းမစားဘူးလား.."

"မစားဘူး.."

"ငါမင်းကိုသတိရတိုင်း မင်းလုပ်ကိုင်နေပုံလေးကို မေ့မရလို့ မီးဖိုထဲဝင်ပြီးချက်ပြုတ်နေတာ ထမင်းရော ဟင်းရောရှိတယ်..မြည်းကြည့်ပါလား.."

"မမြည်းချင်ပါဘူး..အား ပူလိုက်တာ.."

ကော်ဖီကို ဒေါနဲ့မောနဲ့ သောက်ပစ်လိုက်သဖြင့် ငွေငွေတွန့်သွားသည်။

"ငွေငွေရယ်..သိပ်ဆာနေရင်လည်း ထမင်းစားပါလား..ပေး ကိုယ်မှုတ်ပေးမယ်.."

"ဟင့်အင်း..ရတယ်.."

ငွေငွေ သူ့ဟာသူမှုတ်သောက်ရင်း မုန့်ပုံးထဲကိုလှမ်းနှိုက်သည်။ ကိတ်မုန့်ဆို သုံးချပ်လောက်မှ ဝတံ့ပိုက်.. ၊ ကော်ဖီသောက်ရုံနဲ့ မတင်းတိမ်.. ၊

"အဲ့ဒီပုံးက ကုန်နေပြီ..ဗီရိုပေါ်မှာ မုန့်ပုံးအသစ်ရှိတယ်လေ.."

ငွေငွေက ဗီရိုရုံရာထလျှောက်သွားသည်။ ဗီရိုပေါ်က မုန့်ပုံးကိုခြေဖျားလေးထောက်၍ လှမ်းယူ နေနေဆဲ ကောင်းကနောက်ကနေ ခါးကလေးကိုသိမ်းဖက်ထားလိုက်၏။

"အာ..ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဦးဆက် လွှတ်နော်.."

"ကိုယ့်ကို ခွင့်မလွှတ်သေးဘူးလားငွေငွေ..မင်းကိုယ့်ကို မသနားဘူးလား.."

"ဘာလို့သနားရမှာလဲ.."

"ဒီလောက်တောင်းပန်နေတာကိုကွာ.."

သူ့ငွေငွေ့လည်တိုင်နုနုလေးကို မြတ်နိုးစွာ နမ်းရှိုက်လိုက်မိသည်။

"မင်းကိုယ့်ကို ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ နွေဦးမှာလေရူးထတဲ့အချစ်မျိုးနဲ့လား..ဟုတ်လား ငွေငွေ.."

"ရှင် ဖော်ကားပြန်ပြီလားဟင်.."

"ဒါဆို ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ပေါ့.."

ငွေငွေ အငိုက်မိသွားကာ ရုတ်တရက်ဆွံ့အသွား၏။

"ပြောလေငွေငွေ.."

"ဟာ ဦးဆက်နော်..ရှင်.."

ချက်ချင်း ရင်ဘက်ချင်းဆွဲကပ်ပစ်လိုက်သဖြင့် ငွေငွေသူ့ကို ထုပစ်လိုက်သည်။

"ရှင် ငွေငွေ့ကို အနိုင်ကျင့်ခဲ့ပေါင်းများပြီနော်..ဖယ်ပေး.."

"ကိုယ့်ကိုထားခဲ့ဖို့ အစီအစဉ်တွေ ရှိသေးလားဟင်.."

'ငါ'ဆိုရာကနေ 'ကိုယ်'ဖြစ်သွားတာကို သတိထားမိကာ ငွေငွေ့မျက်နှာလေး စူပုတ်နေပေမယ့် မျက်ဝန်းလေးတွေ ကြည်လဲ့နေသည်။ နာကျင်ခဲ့သမျှ အားလုံးဟာ လေထဲမှာပျောက်ကွယ်ခဲ့ပြီ.. ၊

"ငွေငွေ့.."

ရုန်းဖယ်ခြင်းမရှိတော့သည့် ငွေငွေ့ကိုယ်လုံးလေးကို တိုး၍ပွေ့ဖက်ကာ ရင်ထဲမှာပျော်ရွှင်ခြင်း က အတိုင်းအဆမရှိ ဖြစ်ထွန်းလာသည်။

"သိပ်ချစ်တာပဲငွေငွေ့..မင်း ကိုယ့်ကိုချစ်သေးတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်..ဒါပေမယ့် ထပ်ပြော စမ်းပါ။ ချစ်သေးရဲ့လား.."

"မပြောဘူး..သွား.."

သူငွေငွေ့မျက်နှာလေးကို မေးဖျားကနေ ပင့်ယူလိုက်သည်။

"နောက်ဆို မင်းကိုကိုယ် အသံကျယ်ကျယ်တောင် မမာန်တော့ဘူး..နာအောင်ကျင်အောင် မ လုပ်ဘူး.."

"သဝန်မတိုရဘူးနော်.."

"ဒါကတော့ ငွေငွေ့ရယ်.."

သူကတိမပေးနိုင်ပါ။ သဝန်တိုတယ်ဆိုတာ အချစ်ရဲ့မျက်လုံးတစ်ဖက်ဆိုလျှင် အချစ်ကိုအမြဲ မြင်နေဖို့ သူသဝန်တိုနေမိမှာပဲဖြစ်သည်။ ငွေငွေ့က သူ့ကိုမကျေမနပ်လေး မော့ကြည့်ကာ.. ၊

"တွေ့လား..ဦးဆက် မပေးနိုင်ဘူးမဟုတ်လား.."

"ပေးနိုင်ပါတယ်.."

"ဟာ..သွား.."

အချစ်ကြောင့်၊ အမုန်းကြောင့်၊ ရှက်တတ်ခြင်းကြောင့်၊ အားလုံးရောထွေးသွားသောကြောင့်.. ၊

နှစ်ဦးစလုံး၏ နှလုံးသားလေးမှာ ဖျတ်ဖျတ်လူးမှု လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

"ငွေငွေ့.."

"ဟင်.."

"ချိုတယ်နော်.."

"ဘာလဲ.."

"မင်းနှုတ်ခမ်းမှာ ကော်ဖီတွေမင်းသောက်ထားတာ မဟုတ်ဘူးလား.."

"ဦးဆက်နော်.."

ဇေ့ဇေ့မျက်နှာလေး နီရဲသွားကာ သူ့ခါးကိုတအားဖက်၍ ရင်ခွင်ထဲမှာမျက်နှာလေး ကွယ်ပစ်လိုက်သည်။

ကောင်းမြတ်ဆက်ဆိုသော ယောက်ျားသည်သာ သူမဘဝရဲ့အရှင်သခင်.. ၊

ဒီရင်ခွင်သည်သည် သူမရဲ့အုံးစက်ရာ.. ၊

အချစ်ရှိတဲ့နေရာမှာသာ အချစ်ကပျော်တတ်သည်ပါ။

မုန်းမရ မမေ့နိုင်ခဲ့သော ခံစားချက်များစွာတို့မှ အသစ်မွေးဖွားသန့်စင်လိုက်သော ပန်းနုရောင်လွင်ပြင်လေးထဲမှာ.. ၊

ကောင်းမြတ်ဆက်ရယ်..

မွန်ကုဇေ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရယ်.. ၊

ပရိတ်သတ်အတွက်

ထားရ

သျှင်မ

